

Giới thiệu *Thịnh Thế Mưu Thần*

Vừa quyến rũ, vừa kịch tính, tác phẩm *Thịnh Thế Mưu Thần* của Phượng Khinh mở ra câu chuyện ngôn tình cổ đại, truyện được chuyển ngữ bởi Nuy Ham.

Kiếp trước khi xuyên không, nàng là nữ nhi tướng môn, một buổi sáng lưu lạc vì cửa nát nhà tan, một cô gái tài hoa đầy mình bị đẩy vào Tần lâu Sở quán (*ý nói là kỹ viện, thanh lâu – Nuy).

Kiếp này, nàng vì báo thù mà đến, coi bỏ hồng trang và chôn sâu hận thù ngôn tình vào lòng, huyết hải thâm thù thế nhất định phải trả.

Trước kia, nàng là một đời kỳ nữ, hàng vạn phong nhã tài hoa, tài nghệ vô song, một trận lửa máu đốt lên, chỉ còn lại một bộ hài cốt xinh đẹp.

Hôm nay, nàng cũng là tuyệt thế kỳ tài, bày mưu nghĩ kế, quyết định thắng bại sau cùng, một bộ áo xanh phong lưu, lưu lại hiền danh muôn đời.

Nàng là Cố Vân Ca - Cô nhi tướng môn.

Nàng là Mộc Thanh Y - Đích nữ hầu môn.

Nàng cũng là Cố Lưu Vân - Một đời kỳ tài.

Nàng là một đời danh kỹ, nàng là loạn thần tặc tử, cũng là một thế hệ danh tướng.

Đây là một câu chuyện hay nói về một cô gái mồ côi của tướng môn phấn đấu trên con đường trở thành một danh tướng khai quốc.

Đây cũng là một truyện kỳ về một vị hoàng tử yếu thế tranh bá trên con đường trở thành một đời Thánh quân.

"Hại Cố thị, giết tổ phụ ta, nhục huynh trưởng ta. Cố Vân Ca ta không giết Mộ Dung Dục, thế không làm người!"

"Dù là địch với cả thiên hạ, Bôn vương cũng muốn cùng Vân Ca cùng sinh cùng tử."

"Người giúp ta báo thù, ta sẽ dâng chiến công cho người, phụ tá người mà cả đời không có dã tâm khác."

"Quyền khuynh thiên hạ, diệt hai mươi nước. Hoàng triều Khuynh Vân có một nửa công lao là của Vân Ca. Trẫm sẽ cùng Vân Ca hưởng thiên hạ."

"Thà Vân Ca nhập đường triều, cả đời không nhập hậu cung."

"Nhu khanh mong muốn, trẫm nguyện nghe theo."

Thủy hoàng Khuynh Vân, vĩnh viễn không lập hậu, vĩnh viễn không nạp phi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Ôm Hận Sống Lại

"Tiểu thư, ngài đã tỉnh?" Cố Vân Ca khẽ cau mày, từ từ mở mắt, có chút mờ mịt nhìn thiếu nữ áo màu xanh lục đứng trước mắt. Không phải nàng đã....chết rồi sao? Nàng còn nhớ rõ, cảm giác một chương của Mộ Dung Dục vỗ vào người nàng, cùng với cảm giác khắc sâu của ngọn lửa đỏ rực nướng chính da thịt mình. Trái tim đau thấu triệt như vậy. Nhưng cho dù có đau, cũng kém hơn so với nỗi đau đớn và hận ý khi nhìn từng người thân lần lượt chết oan.

"Tiểu....Tiểu thư?" Trong nháy mắt thiếu nữ áo màu xanh lục bị ánh mặt lạnh như băng và đầy hận ý của thiếu nữ trước mặt làm cho sợ hết hồn, không khỏi kêu lên.

Cố Vân Ca nhắm mắt lại, rất nhanh thu liễm tất cả tâm tình. Ba năm ở Tuy Hồng Các, nàng đã hoàn toàn từ một đại gia khuê tú lớn lên ở khuê phòng thay đổi thành một nữ tử thanh lâu bán rẻ tiếng cười. Thu liễm tâm tình tự nhiên không phải chuyện gì khó, một lần nữa mở mắt, ánh mắt đã trở nên lạnh nhạt bình tĩnh.

Thiếu nữ áo màu xanh lục kỳ quái nhìn tiểu thư mình một cái, tổng cảm thấy tiểu thư trước mắt có chút không giống. Bất quá.....Có lẽ là bởi vì biểu tiểu

thư chết quá khó coi đi? Nghĩ tới đây, thiếu nữ áo màu xanh lục vội vàng khuyên nhủ: "Tiểu thư, dù sao biểu tiểu thư cũng đã mất, ngài cũng đừng quá khó chịu nữa. Ngài vạn lần đừng mạnh miệng với Hầu gia và lão phu nhân, nếu không...."

Cố Vân Ca bất động thanh sắc (*rất bình tĩnh - Nuy) vừa nghe thiếu nữ này càng nhàng khuyên giải, vừa kín đáo quan sát gian phòng này. Đây là gian phòng của tiểu thư Hầu phủ? Mặc dù gia cảnh Cố Vân Ca sa sút, nhưng cũng là tiểu thư khuê các lớn lên trong phủ Thừa tướng. Mà trước mắt là một gian phòng nhỏ mộc mạc, có thể nói là rất đơn sơ, đừng nói là Hầu phủ, chỉ sợ ngay cả khuê phòng của một gia đình nhỏ cũng không bằng.

"Người...Đờ ta qua bên kia đi." Cố Vân Ca ho nhẹ một tiếng, chỉ chỉ bàn trang điểm cách đó không xa.

Thiếu nữ áo màu xanh lục kia nhìn nàng một chút, chỉ đành bước lên đỡ nàng đến ngồi xuống bàn trang điểm.

Mặt Cố Vân Ca không có biểu tình gì nhìn thiếu nữ gầy gò trong gương, một chút cũng không phát hiện được trong lòng nàng kinh đảo hải lăng (*) ra sao. Gương mặt này.....Đây là một gương mặt rất quen thuộc. Đôi mi thanh tú cong cong, môi đỏ răng trắng, lông mi thật dài uốn lên, đôi mắt trong veo như nước mùa thu. Trong ký ức, đã từng có một người thiếu nữ mảnh mai luôn nhút nhát rụt rả đi theo sau lưng mình——

(*) kinh đảo hải lăng: sóng to gió lớn - Nuy

"Biểu tỷ, tỷ thật xinh đẹp....Y nhi cũng muốn xinh đẹp như biểu tỷ."

"Biểu tỷ, câu thơ này có ý gì vậy?"

"Biểu tỷ, nếu tỷ là tỷ tỷ ruột của Y nhi thì thật tốt, như vậy Y nhi có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với tỷ rồi...."

"....."

Đây là....Biểu muội của nàng, đích nữ (*) Mộc Thanh Y của phủ Túc Thành Hầu. Mặc dù đã hơn ba năm rồi không gặp nhau, nhưng nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp này, nàng vẫn có thể nhận ra. Y nhi....Dáng dấp của muội đã đẹp hơn biểu tỷ rồi. Nhưng mà....Bây giờ muội ở nơi nào?

(*) đích nữ: con gái dòng chính, hay là nữ nhi của chính thất (vợ cả) - Nuy

Mẫu thân của Mộc Thanh Y - Phu nhân phủ Túc Thành Hầu, và mẫu thân của Cố Vân Ca - từng là Đại phu nhân phủ Thừa tướng, là tỷ muội ruột thịt. Ba năm trước, cả Cố phủ, nam nhân bị chém, nữ quyến đầy làm nô. Nhưng sau khi các nam nhân Cố gia bị chém đầu, nữ nhân Cố gia....từ Cố lão phu nhân gần sáu mươi tuổi, cho tới Thiếu phu nhân Cố gia mới vừa vào cửa không tới hai tháng, toàn bộ đều tự vẫn theo chồng. Mà Cố Vân Ca, bởi vì chộc giân Cung vương Mộ Dung Dục mà bị đưa vào giáo phường (*). Mà bởi vì tính mạng của nam nhân duy nhất còn sống sót của Cố gia, Cố đại công tử Cố Tử Đình, mà Cố Vân Ca muốn chết cũng không được. Từ đó lưu lạc Sở quán Tân lâu (*ý nói là thanh lâu - Nuy), để cho vong linh nhất tộc Cố gia khó yên.

(*) giáo phường: cơ quan quản lý âm nhạc thời xưa - Nuy

Mà sau một tháng Cố gia bị diệt, muội muội ruột của Đại phu nhân Cố gia, tức phu nhân Túc Thành Hầu cũng tự vẫn chết theo, để lại nữ nhi Mộc Thanh Y vừa mới mười ba tuổi. Cố Vân Ca không biết vì sao đi lại tự tử, nhưng lại biết nhất định là có liên quan đến Cố gia. Bởi vì, người từng góp tay hãm hại cả nhà Cố gia, có Túc Thành Hầu Mộc Trường Minh trong đó. Nhìn gian phòng này, cũng biết kể từ sau khi đi mất, mỗi ngày biểu muội sống không quá tốt.

"Tiểu thư, rốt cuộc ngài như thế nào vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không? Để Châu Nhi đi mời đại phu tới." Thiếu nữ áo màu xanh lục có chút lo lắng, hỏi.

Cố Vân Ca lắc đầu, nói: "Không có gì, mới vừa tỉnh lại....Trong đầu có chút loạn. Châu...Châu Nhi, ta đây là thế nào?"

Thiếu nữ áo màu xanh lục tên là Châu Nhi đau lòng nhìn nàng, lo lắng nói: "Tiểu thư....Tiểu thư quên rồi sao? Biểu tiểu thư...Ngày hôm trước biểu tiểu thư đã mất. Vì tiểu thư muốn lập một ngôi mộ để chôn quần áo và di vật của biểu tiểu thư, nhưng Hầu gia lại không đồng ý, còn đánh tiểu thư, tiểu thư đứng không có vững nên ót đập vào cây cột. Tiểu thư còn đau không?"

Cố Vân Ca sờ sờ ót, lúc này mới phát hiện, quả thật rất đau. Lúc mới vừa tỉnh lại, dưới khiếp sợ cực lớn mà thậm chí ngay cả tình huống thân thể cũng bỏ qua. Cố Vân Ca nhìn gương mặt tái nhợt của thiếu nữ mảnh mai, biểu muội....Muội là vì ta nên mới....

Thấy nàng lại bắt đầu xuất thần, rốt cuộc Châu Nhi cũng không nhịn được, dậm chân nói: "Hay là để nô tỳ đi mời đại phu tới xem thử một chút đi. Tiểu thư như vậy....Nhất định là có thương tổn tới đầu óc mà."

Vừa nói xong lập tức xoay người muốn chạy ra ngoài, Cố Vân Ca vội vàng kéo nàng lại: "Châu Nhi, không cần, ta không sao. Chỉ là nhớ tới biểu tỷ, cho nên...có chút khổ sở...."

Nghe vậy, Châu Nhi cũng không khỏi thở dài: "Biểu tiểu thư cũng là mệnh khổ, biểu tiểu thư là một nữ nhân như vậy lại bị lửa thiêu sống thành tro. Bất quá....Biểu tiểu thư đam bị thương Ninh vương, nếu còn sống chỉ sợ là phải bị định tội. Cho nên, tiểu thư ngài nên nghĩ thông một chút. Biểu tiểu thư là một người tốt như vậy, ông trời nhất định sẽ phù hộ cho nàng kiếp sau đầu thai tốt."

"Mộ Dung An không chết?" Ánh mắt Cố Vân Ca khẽ thay đổi, hỏi.

"Tiểu thư?!" Châu Nhi vội vàng che miệng nàng, cẩn thận nhìn bốn phía, nói: "Tiểu thư người điên rồi sao, sao có thể nói lời này. Ngày hôm qua....Ngày hôm qua trong phủ có mấy tiểu nha hoàn nói sau lưng về chuyện thương thế của Ninh Vương khó có thể chữa hết, bị Tam tiểu thư đánh chết tươi đây."

"Mộc Vân Dung?" Mặc dù đã có hơn ba năm chưa thấy qua, nhưng Cố Vân Ca còn nhớ rất rõ Tam tiểu thư của phủ Túc Thành Hầu gọi là Mộc Vân Dung.

Châu Nhi thờ dãi, thấp giọng nói: "Tiểu thư ngài đừng suy nghĩ nữa, mặc dù Tam tiểu thư ỷ vào Tôn phu nhân làm phu nhân Hầu gia đoạt vị trí Ninh vương phi. Nhưng vị Ninh vương kia trời sinh tính tình phong lưu, hơn nữa nghe nói là....nam nữ không chừa. Khi còn sống, phu nhân cũng đã nói hẳn không phải lương xứng (*). Hôm nay không phải vừa đúng lúc sao?" Mặc dù tiểu thư nhà mình nhát gan hèn yếu, nhưng lại hết sức kính trọng biểu tiểu thư và biểu thiếu gia, còn có người Cố gia. Vốn Châu Nhi còn lo tiểu thư sẽ thật sự gả vào phủ Ninh Vương, có thể giống như biểu tiểu thư không nhận được mà một lần nữa ra tay ám sát Ninh Vương.

(*) lương xứng: đối tượng thành thân (kết hôn) tốt - Nuy

"Ta đã biết, Châu Nhi, ta hơi mệt một chút. Muốn đi ngủ một lát." Cố Vân Ca buông mắt, thấp giọng nói.

Châu Nhi gật đầu, lại đỡ Cố Vân Ca đến mép giường, giúp nàng nằm xuống xong thì xoay người đi ra ngoài.

Cố Vân Ca nằm trên giường, cũng không có ngủ, là một người đã chết qua một lần luôn cảm thấy giấc ngủ có chút đáng sợ. Chỉ cần vừa đóng mắt, phẳng phất như có thể cảm giác được lửa đỏ vây quanh, hơn nữa càng làm cho người ta khó chịu là, tràn đầy oán hận trong lòng và không cam lòng. Cố Vân Ca không phải là một nữ tử điển hình trong khuê phòng, từ nhỏ nàng đã được nuôi bên cạnh Cố Mục Ngôn, được chính tay Thừa tướng danh tiếng một đời dạy dỗ, cuộc sống mười tám năm ngắn ngủi của nàng còn nhiều hơn người ta sống hai đời. Cái chết của tất cả mọi người, từng chút xuất hiện trong đầu nàng. Tổ phụ, Tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân, thúc thúc, thẩm thẩm, đại ca, đại tẩu...biểu muội...

Cố Vân Ca ta không có chết, người Cố gia còn chưa chết hết.

Ký nhiên thiên yếu ngã hoạt trừ....Oán hê hận hê...Cửu tử nan vong....Quân ký vô đạo.....Quốc hà bất vong? [1]

Từ đó, ta là Mộc Thanh Y, cũng là Cố Vân Ca!

[1] Đây là một câu hát nên Nuy không có edit thẳng ra, để như vậy có lẽ hay hơn, và lại Nuy thấy đây là dụng ý riêng của tác giả.

Tạm dịch - Nuy: <>

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Dạy Dỗ Thứ Tử

Sáng sớm, Mộc Thanh Y dần dần mở mắt ra, nhìn thấy màn giường có chút cũ thì hơi mờ mịt, rồi nhanh chóng biến thành vẻ yên tĩnh. Sau khi được Châu Nhi hầu hạ rửa mặt xong, mới đi đến Viện An Đức thỉnh an lão phu nhân của phủ Túc Thành Hầu. Mộc lão phu nhân chính là mẹ ruột của Túc Thành Hầu Mộc Trường Minh, được triều đình tứ phong (*) là siêu nhất phẩm Đức An phu nhân. Đồng thời cũng là lão tổ tông tôn quý nhất của phủ Túc Thành Hầu, kể từ ba năm trước, sau khi mẹ ruột của Mộc Thanh Y qua đời, phủ Túc Thành Hầu vẫn nằm trong tay lão phu nhân. Cho nên phu nhân hiện tại của Túc Thành Hầu cũng chỉ có thể đi theo làm trợ thủ cho lão phu nhân.

(*) tứ phong: ban thưởng, ban tặng - Nuy

Lúc đến Viện An Đức, lại có chút trễ, trong Phúc Thọ Đường đã ngồi đầy người.

"Cháu gái thỉnh an tổ mẫu, tổ mẫu vạn an." Đứng trong đường, Mộc Thanh Y lạy một cái.

"Đứng lên đi, thân thể tốt không?" Mộc lão phu nhân quan sát bộ quần áo của người cháu gái này trước mắt, ánh mắt khôn khéo kheo lại.

Mộc Thanh Y rũ mắt xuống, cung kính nói: "Cảm ơn tổ mẫu quan tâm, cháu gái tốt lắm."

"Không có sao là tốt rồi." Mộc lão phu nhân gật đầu, đột chuyển chuyện câu chuyện: "Cháu bệnh nặng mới khỏi, thế nào còn mặc quần áo màu trắng? Tôn thị, một lát nữa cho người đem mấy bộ áo có màu sắc tươi một chút cho Tứ nha đầu đi. Nữ nhi khuê nữ trong nhà, ăn mặc như thế, còn ra thể thống gì."

Phu nhân Túc Thành Hầu ngồi bên cạnh Mộc lão phu nhân siết chặt khăn tay, cười lạnh: "Bẩm lão phu nhân, vật liệu may mặc tháng này đã sớm đưa qua cho Thanh Y, đều là màu sắc và hoa văn đang lưu hành đâu. Thanh Y như vậy.....Chỉ sợ cũng là đối với biểu.....Là một phen tâm ý với biểu tỷ của

nàng đi."

Lời Tôn thị vừa nói ra, Tam tiểu thư Mộc Vân Dung ngồi bên cạnh Tôn thị liền thấp giọng cười: "Tứ muội thật là tấm lòng vàng, thậm chí ngay cả một nữ tử thanh lâu chết đi cũng...Biết là Tứ muội nhớ tình bạn cũ, nếu không biết rõ, còn nghĩ rằng Tứ muội có ý bất mãn gì đó với Ninh Vương nha. Dù sao....Â tiện nhân Văn Ca kia là đã thương Ninh Vương đến chết!" Nói đến chỗ này, gương mặt xinh đẹp của Mộc Vân Dung xẹt qua một tia tức giận dữ tợn. Hiển nhiên là vô cùng tức giận đối với việc Cổ Văn Ca đã thương Ninh Vương.

"Im miệng!" Mộc lão phu nhân lạnh lùng nói. Hung hăng quét mắt Tôn thị và Mộc Vân Dung, nói: "Biểu tỷ cái gì? Các người nhớ kỹ cho ta, Tứ nha đầu không có biểu tỷ!"

Mộc Vân Dung bĩu môi, dịu dàng nói: "Tổ mẫu, Dung nhi biết sai rồi. Chẳng qua là....Ninh Vương bị â tiện nhân kia đã thương nặng như vậy, Dung nhi....Dung nhi....."

Thấy nàng nước mắt là chả ướt át, Mộc lão phu nhân khẽ thở dài: "Cháu đã sắp là Ninh vương phi, thế nào còn không hiểu chuyện như vậy? Nên nói cái gì hay không nên nói cái gì, cháu còn không biết sao?"

Mộc Vân Dung rũ mắt xuống, không hiểu nói: "Â tiện nhân kia đều đã chết, có cái gì không thể nói chứ?"

"Tóm lại cháu nhớ kỹ cho ta, những chuyện liên quan tới Cổ gia, từ nay về sau một chữ cũng không được nhắc tới. Các người cũng giống như vậy, hiểu không?" Âm thanh của Mộc lão phu nhân trầm xuống, quét mắt một lượt mọi người ở đây.

"Nhi tức / Cháu gái ghi nhớ." Mọi người đồng thanh đáp.

Mộc Thanh Y đứng im trong Phúc Thọ Đường, không nói gì, lông mi dày khẽ rũ xuống che lại con ngươi đầy hận ý. Mộc lão phu nhân cho là nàng mặc quần áo tơ trắng là vì Cổ Văn Ca, mà thật tế nàng là vì linh hồn của biểu muội Thanh Y giờ không biết ở nơi nào. Mặc dù chỉ trải qua một đêm, nhưng Mộc Thanh Y cũng đã rất nhanh chấp nhận hiện trạng trước mắt. Mà tình hình này, hơn phân nửa chính là tá thi hoàn hồn (*), hay là đoạt "nhà" mà trong sách từng nói qua. Chẳng qua là mình chưa bao giờ chủ động đi đoạt, nếu là tá thi hoàn hồn....Vậy biểu muội thật sự đã chết như vậy sao? Bị chính phụ thân ruột của mình đẩy ngã đến mất mạng?

(*) tá thi hoàn hồn: mượn xác hoàn hồn, giống như những tư tưởng, hành vi, thể lực lạc hậu mượn danh khác để xuất hiện trở lại - Nuy

Trừ thương tâm và áy náy đối với biểu muội, sống lại ở phủ Túc Thành Hầu cũng vô cùng có lợi đối với nàng. Phủ Túc Thành Hầu nhìn sơ qua là có chút dính dáng tới việc tham gia hãm hại cả nhà Cổ gia, nhưng nàng vì Cổ gia, vì đi, vì biểu muội mà báo thù thì cần phải hành động. Bất quá....Ngay cả chết đi mà sống lại cũng đã trải qua, bị lửa thiêu sống cũng đã chịu qua, còn có cái gì không thể nhẫn nhịn?!

"Tứ nha đầu?"

"Cháu gái biết sai rồi, xin tổ mẫu tha thứ." Mộc Thanh Y nhẹ nhàng thi lễ, thấp giọng nói.

Mộc lão phu nhân không dấu vết nhũn mảy, gật đầu nói: "Biết sai là tốt, cuối cùng thì cháu cũng là đích nữ phủ Túc Thành Hầu, làm sao mà tổ mẫu và phụ thân cháu không thương cháu được?"

"Cháu gái hiểu."

Thấy nàng như thế, lúc này Mộc lão phu nhân mới hài lòng gật đầu một cái. Mặc dù cảm thấy đứa cháu gái có chút nhu nhược không đúng chỗ nào đó, nhưng trải qua chuyện lần này cũng nên hiểu chuyện một chút.

Mộc Thanh Y lạnh lùng cười trong lòng: Thương? Kết quả thương này chính là biểu muội của nàng thân là đích nữ, lại sống trong một tiểu viện vắng vẻ còn không bằng con thiếp thất. Thương chính là lúc bị thương nặng nhưng cũng không thấy một người đến thăm? Thương chính là Y nhi cứ chết không rõ ràng như vậy? Thật sự là rất thương, rất đau, rất chăm sóc....

Bồi tiếp Mộc lão phu nhân nói chuyện một lát, Mộc lão phu nhân nói mệt, nên cho mọi người rời đi.

Ra khỏi Viện An Đức, Mộc Thanh Y chuẩn bị mang theo Châu Nhi trở lại Viện Tử Đằng của mình. Còn chưa đi được mấy bước đã bị Mộc Vân Dung đuổi theo, gọi lại: "Mộc Thanh Y, ngươi đứng lại!"

Mộc Thanh Y xoay người, nhìn về mặt không có ý tứ Mộc Vân Dung chạy tới, nói: "Tam tỷ, có chuyện gì?"

Mộc Vân Dung hung hãn nổi giận nằng: "Mộc Thanh Y, như thế nào mà tiện nhân ngươi lại không có đi chết giống như con tiện nhân Văn Ca?!"

Mộc Thanh Y nhũn mảy, mắt lạnh nhìn Mộc Vân Dung trước mắt: "Tam tỷ gọi ta lại là vì muốn mắng ta một trận sao?"

Mộc Vân Dung bị bộ dáng khác hẳn về lạnh nhạt bình thường của nàng làm cho sững sốt, nhưng rất nhanh phản nộ lại: "Đều là con tiện nhân kia! Con tiện nhân kia lại dám dâm Ninh vương! Ngươi lại còn dám thương xót con tiện nhân kia!"

Thiếu nữ áo vàng đi bên cạnh Mộc Vân Dung cũng là mặt khiển trách nhìn Mộc Thanh Y, nói: "Đúng vậy nha, Tứ muội, coi như Cổ Văn Ca là biểu tỷ của muội, nhưng Tam tỷ lại là thân tỷ của muội đấy. Bây giờ lại làm hại hôn lễ của Tam tỷ và Ninh vương...."

Giờ Mộc Thanh Y đã hiểu tức giận của Mộc Vân Dung là đến từ đâu, chắc là hôn kỳ (*ngày thành thân - Nuy) của Mộc Vân Dung và Mộ Dung An bị chuyện ám sát đã thương mà trì hoãn một chút ngày. Cũng khó trách Mộc Vân Dung tức giận như vậy.

"Không phải là Ninh Vương trị không hết, Tam tỷ không chờ kịp muốn gả sao? Tam tỷ mới vừa mười bảy tuổi, cũng không cần phải gấp gả như vậy." Mộc Thanh Y cười nhạt, nói.

"Tiện nhân!" Mộc Vân Dung tức giận đỏ bừng mặt, giơ tay lên muốn tát Mộc Thanh Y một cái bạt tay.

Năm đó Cổ Vân Ca ở thanh lâu, dạng người nào mà chưa từng gặp qua? Làm sao sẽ để cho nàng ta dễ dàng đánh tới, mạnh mẽ bắt lấy tay của Mộc Vân Dung, cười nói: "Thế nào, chẳng lẽ bị ta đoán đúng sao? Nếu như không phải nóng lòng gấp gả qua, Tam tỷ cần gì phải giận chó đánh mèo với ta? Còn nữa....." Cúi đầu tới gần tai Mộc Vân Dung, Mộc Thanh Y thấp giọng cười nói: "Chẳng lẽ.....An Vương bị thương ảnh hưởng tới chỗ nào mà lại không thể cưới vợ được?"

"Mộc Thanh Y, tiện nhân nguoi, đều giống như bà mẹ đã chết kia của nguoi...."

"Chát!"

Một bạt tay vừa chuẩn vừa độc rơi vào mặt Mộc Vân Dung. Vốn là một gò má xinh đẹp nhất thời sưng đỏ một mảnh. Mộc Thanh Y xem như không có chuyện gì xảy ra, thu lại bàn tay có chút đau, thần sắc hờ hững nhìn chằm chằm Mộc Vân Dung.

"Mộc Thanh Y.....Nguoi dám đánh ta!"

"Thế nào? Ta không đánh tỷ được sao?" Mộc Thanh Y lại cười nói, trông mắt xinh đẹp nhưng lại lạnh như băng, cho dù là nàng cũng không dám nghĩ tới, biểu muội của mình lại có cuộc sống như thế nào ở trong phủ. Mà Mộc Vân Dung này, đường đường là thiên kim Hầu phủ, lại mở miệng là tiện nhân, ngậm miệng cũng là tiện nhân, không có chút cấp bậc lễ nghĩa gì, thật sự là thiếu dạy bảo.

"Nguoi dám đánh ta....Ta đánh chết tiện nhân nguoi!" Từ nhỏ tới lớn, coi như Mộc Vân Dung là thứ nữ cũng chưa từng bị uy khuất như thế, hét một tiếng liền nhào tới Mộc Thanh Y.

"Vân Dung, các con đang làm cái gì vậy?" Một âm thanh uy nghiêm cách đây không xa truyền tới, ầm ầm mang theo chút tức giận mơ hồ."

[!!!] "Vân Ca" là danh Mộc Thanh Y (Cổ Vân Ca) ở thanh lâu – Nuy

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Tôn Ti Đích Thứ

(*) đích thứ: dòng trưởng, chi thứ

"Vân Dung, các con đang làm gì?"

Mọi người xoay người lại, thấy Mộc Trường Minh và hai thanh niên đi tới, mặt nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm mọi người.

"Phụ thân."

"Bá phụ (*)."

(*) bá phụ: bác trai, là anh của cha - Nuy

Bốn thiếu nữ cùng hành lễ, kêu lên, Mộc Trường Minh có bốn người con gái, trưởng nữ Mộc Phi Loan hiện nay là Nhu phi trong cung, thứ nữ Mộc Thái Bình được gả vào Hộ bộ thượng thư làm kế thất (*vợ kế - Nuy) vào một năm trước. Hôm nay chỉ còn lại Mộc Vân Dung và Mộc Thanh Y. Hai thiếu nữ còn lại là hai thứ nữ của đệ đệ Mộc Trường Minh, Mộc Trường Thanh, lần lượt tên là Vũ Phi, Thủy Liên, là đường tử của Mộc Thanh Y.

Mộc Trường Minh quét mắt bốn người, ánh mắt dừng trên người Mộc Thanh Y một chút, trầm giọng nói: "Vân Dung, con đang làm gì?"

Xưa nay Mộc Vân Dung luôn được cưng chiều, có khi nào bị uy khuất như vậy, đi tới bên người Mộc Trường Minh, che mặt khóc không ra tiếng: "Phụ thân, là Tứ muội tay đánh con trước!" Vừa nói, vừa lộ ra nửa bên mặt, quả nhiên khuôn mặt ngọc trắng nõn hiện lên mấy dấu tay làm cho người ta phải ghê mắt nhìn.

"Tứ muội, coi như Tam muội có cái gì không đúng, muội cũng không nên tùy tiện ra tay đánh người." Một thanh niên trẻ tuổi đứng sau lưng Mộc Trường Minh trầm giọng nói. Trong giọng nói ý tứ chỉ trích không cần nói cũng biết. Thanh niên này chính là con trai trưởng hiện nay của Mộc Trường Minh, Mộc Linh, cũng là ca ca đồng mẫu (*cùng mẹ - Nuy) với Mộc Vân Dung.

Mộc Trường Minh cau mày nhìn Mộc Thanh Y, nói: "Thanh Y, con thân là muội muội, tại sao lại ra tay với Tam tỷ?"

Mộc Thanh Y nhướng mắt, nhàn nhạt nhìn Mộc Trường Minh một cái, nhưng không có nhìn thấy một tia lo lắng nào cho nữ nhi đã hôn mê mấy ngày từ trong mắt ông ta, lạnh nhạt nói: "Bẩm phụ thân, Tam tỷ nói nữ nhi là tiện nhân, còn nói mẫu thân cũng là vậy, hơn nữa cũng nói nữ nhi nên giống mẫu thân nên đi chết đi. Phụ thân, Tam tỷ nói đúng sao? Lần này nữ nhi không có vì vậy mà mất mạng là sai sao?"

Mặt Mộc Trường Minh biến sắc, trầm giọng nói: "Nói nhăng nói cuội gì đó! Vân Dung, con can rời! Mẫu thân của Thanh Y là mẹ cả của con, con lại dám mở miệng nói lời ô uế, nương con là dạy con như thế nào hả?"

Mộc Vân Dung lại không nghĩ rằng mình tố cáo không thành công, ngược lại lại bị chửi, trong lòng vô cùng ủy khuất, mắt đỏ nói: "Rõ ràng là Mộc Thanh Y mắng con trước!"

Môi đỏ Mộc Thanh Y nở ra một nụ cười thân nhiên, hỏi: "Tam tỷ, rõ ràng là tỷ mắng ta trước, ta chỉ mới nói một câu, tỷ liền mắng và nhục nhã ta với mẫu thân. Nếu không tỷ hãy để cho phụ thân phân định sai đi, rốt cuộc là ta mắng tỷ cái gì?"

"Ta...." Mộc Vân Dung bị nghẹn, dù nàng có điều ngoa hơn nữa cũng chỉ là một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, về đề tài Ninh Vương có phải bị thương ở chỗ không tiện nói hay không, làm sao lại dám nói trước mặt mọi người. Trong lúc nhất thời, sắc mặt lúc xanh lúc trắng vô cùng đặc sắc.

Mộc Trường Minh biết nữ nhi này được sủng ái nên tính tình có chút điều ngoa, thấy nàng nói quanh co không ra lời liền biết là nàng đang nói dối. Ngày thường điều ngoa một chút cũng không sao, nhưng mà ở trước mặt mọi người nhục mạ mẹ cả, sẽ làm cho người ta hoài nghi cách dạy con cháu trong phủ Túc Thành Hầu. Thần sắc Mộc Trường Minh không khỏi nghiêm lại, lạnh lùng nói: "Con thân là trưởng tỷ, không biết quan tâm yêu thương muội muội, còn tùy ý hồ nháo, còn ra thế thống gì nữa? Còn không biết trở về phòng suy nghĩ thật tốt cho ta!"

"Phụ thân! Rõ ràng chính là tiện...." Mộc Vân Dung không thuận theo, kêu lên.

"Tam muội." Mộc Linh đứng sau lưng Mộc Trường Minh đột nhiên lên tiếng cắt đứt lời Mộc Vân Dung, nói với Mộc Trường Minh: "Phụ thân, đều là hài nhi không dạy nghiêm, mới làm cho Tam muội tùy hứng như vậy. Bất quá, mấy ngày nay cũng là bởi vì....Cho nên tâm tình của Tam muội mới dễ bức bối như vậy. Kính xin phụ thân tha lỗi."

Hiển nhiên Mộc Trường Minh hết sức hài lòng với đứa con trai này, gật đầu nhìn Mộc Linh, nói: "Linh nhi nói đúng. Bất quá sau này Vân Dung cũng không nên hồ nháo nữa, không nên gây gổ với Tứ muội con nữa." Thật ra thì, bởi vì Mộc Vân Dung sắp gả vào phủ Ninh Vương, cho nên nếu không phải là phạm phải chuyện lớn quan trọng, Mộc Trường Minh cũng không muốn phạt nặng nàng. Nghe vậy, Mộc Vân Dung tức giận, mặt đen lại, rõ ràng là nàng bị đánh bật tay, còn nói là nàng sai?

"Đừng có mơ! Rõ ràng là lỗi của nó!" Mộc Vân Dung hô lên.

Mộc Thanh Y cũng không có ý định lùi bước, nhàn nhạt nói: "Nữ nhi không dám nhận lời xin lỗi của Tam tỷ. Bất quá...Thân là thứ nữ lại dám nhục mạ mẹ cả ngay trước mặt mọi người, không biết phụ thân muốn xử lý như thế nào?"

Lời vừa ra, sắc mặt của mấy người ở đây có chút khó coi. Sắc mặt của Mộc Vân Dung và Mộc Linh nhất thời xanh lại, vẻ mặt của Mộc Trường Minh cũng có chút cổ quái. Đứng ở bên cạnh, trên mặt của Mộc Vũ Phi và Mộc Thủy Liên cũng có chút lúng túng, muốn đi lại không dám đi. Chỉ có thanh niên đứng sau lưng Mộc Trường Minh giống như Mộc Linh, là thứ trưởng tử (*) Mộc Sâm là thứ vị nhũ mầy.

(*) thứ trưởng tử: con trai lớn thứ xuất, tức là do thiếp thất sinh ra - Nuy

Tình huống Mộc gia xác thực là có chút phức tạp, mẫu thân Mộc Vân Dung và Mộc Linh là Tôn thị, vốn là nha hoàn bên cạnh Mộc Trường Minh. Từ nhỏ lớn lên cùng với Mộc Trường Minh, tình cảm thanh mai trúc mã tự nhiên khác biệt. Sau khi Mộc Trường Minh cưới chính thê, lập tức nạp bà ta làm thiếp thất. Mộc phu nhân nhiều năm không con, mà Tôn thị này liên tiếp sinh con trai, con gái, dĩ nhiên địa vị trong phủ ngày càng cao. Đợi đến khi trưởng nữ Mộc Phi Loan vào cung làm phi, địa vị càng mơ hồ không kém chính thất là bao nhiêu. Cho đến sau khi Mộc phu nhân qua đời, Tôn thị mới được Mộc Trường Minh nâng lên làm bình thê, cho nên trong phủ, trên dưới đều lấy Mộc Vân Dung và Mộc Linh làm đích nữ và đích trưởng tử.

Nhưng xưa nay Hoa Quốc là một quốc gia có nhiều hạn chế về lễ nghi, lễ giáo rất nghiêm ngặt. Chế độ kết hôn cũng cực kỳ khắc nghiệt, ví dụ như, điều lệ thiếp không thể làm vợ cơ hồ có thể nói là thiết lệ (*luật lệ sắt thép - Nuy). Không chỉ bình dân bách tính, quan to quý nhân không thể dễ thiếp phù chính (*), mà chính là đế vương cũng không thể dễ sủng phi làm Hậu. Coi như là Hoàng hậu hoẵng (**), cũng chỉ có thể kết hôn một lần nữa với một Hoàng hậu khác. Cho nên, ở trong phủ Túc Thành Hầu, mặc dù Tôn thị là bình thê, nhưng cho dù là Túc Thành Hầu hay Nhu phi đang ở trong cung cũng không dám xin chỉ tấn phong cho Tôn thị. Mặc khác, trước Mộc phu nhân qua đời là siêu nhất phẩm Hầu phu nhân, sau khi người mất, không biết Hoàng thượng có suy nghĩ gì mà thụ phong (***) làm siêu nhất phẩm Tàn quốc phu nhân, còn cao hơn một cấp so với Túc Thành Hầu. Vốn nếu Túc Thành Hầu cưới kế thất, thì phẩm cấp của kế thất cũng không được cao hơn vợ cả, kế thất cũng có thể được thụ phong làm nhất phẩm phu nhân, nhưng mà hiện tại Tôn phu nhân không có gì cả. Trong mắt của người bên ngoài, bà ta cũng chỉ là một thiếp thất, chính vì như vậy, những năm này, cho dù Mộc phu nhân đã qua đời, Mộc lão phu nhân cũng vẫn không có đem tất cả quyền lớn giao cho Tôn thị. Về phần nếu nói đến bình thê, là do các quan viên trong triều nhìn vào mặt mũi của Ninh vương, Nhu phi và Bình Nam Quận vương, nên cũng không để ý tới.

(*) phù chính (phù chánh): là dễ thiếp thất lên làm chính thê, vợ cả - Nuy

(**) hoẵng: mất, qua đời -> đây là cách nói tôn trọng người đã mất đối với hoàng gia, đặc biệt là Hoàng hậu, Hoàng thái hậu, Hoàng đế - Nuy

(***) thụ phong: là danh hiệu được phong sau khi chết của vua, quan -> Trước đó Mộc phu nhân là siêu nhất phẩm Hầu phu nhân, đây cũng được xem

là một chức quan dành cho nữ tử có chồng làm quan thời xưa - Nụy

Mộc Trường Minh sùng ái Tôn thị, thậm chí mơ hồ có tình có nghĩa, nhưng lại không có nghĩa nguyên ý cho người ngoài mắng ông ái thiếp diệt thê, cho dù Mộc phu nhân đã qua đời nhiều năm.

"Thanh Y, những lời này là do ai dạy con?" Mộc Trường Minh trầm giọng nói, con gái của mình, mặc dù không quan tâm nhưng Mộc Trường Minh vẫn có mấy phần hiểu rõ. Lầy tính tình của Mộc Thanh Y, tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như vậy, bằng không, mấy ngày trước cũng không đến nỗi vì Cố.... Vân Ca mà chống đối lại mình.

Mộc Thanh Y rũ mắt xuống, thấp giọng nói: "Tôi hôm qua nữ nhi mơ thấy mẫu thân, mẫu thân mắng nữ nhi thân là đích nữ cũng không biết đề cao bản thân, bị con thiếp thất sinh ra lần áp mà không biết phản kháng. Tự nhiên là mất mặt mẫu thân, còn không bằng đi theo mẫu thân. Nữ nhi....Nữ nhi không muốn chết...."

"Nói vậy, đang yên đang lành mà chết cái gì mà chết?" Trên mặt Mộc Trường Minh thoáng quá tia cổ quái, trầm giọng khiển trách.

Mộc Thanh Y cúi đầu, không nói.

Thấy nàng cung kính đứng ở đó, bóng dáng có chút đơn bạc và sắc mặt tái nhợt làm cho Mộc Trường Minh không khỏi có chút chột dạ, thở dài nói: "Thân thể con mới khỏe lại, trở về nghỉ ngơi cho tốt. Một lát nữa....Một lát nữa đổi một cái sân viện khác đi. Vân Dung, con bắt kính với đích nữ, đi Từ Đường quý ba ngày, mỗi ngày chỉ được phép uống một chén nước, hiểu chưa?"

"Con...."

"Phụ thân...."

Tất nhiên là Mộc Vân Dung và Mộc Linh không đồng ý, vừa muốn định mở miệng cãi lại, nhưng bị ánh mắt sắc bén của Mộc Trường Minh liếc qua, chỉ đành cắn răng ngậm miệng không dám nói nữa.

"Hầu gia, đây là thế nào?" Mộc Trường Minh chuẩn bị nói giải tán, liền truyền tới âm thanh của Tôn thị cách đó không xa, nghe được tiếng nói của nương mình, ánh mắt của Mộc Vân Dung và Mộc Linh lóe lên một tia vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 4: Minh Trào Âm Phúng

Thấy mẫu thân đến, trên mặt Mộc Vân Dung và Mộc Linh thoáng vui vẻ, Mộc Vân Dung càng thêm đắc ý hất cảm lên, liếc Mộc Thanh Y, Mộc Thanh Y lạnh nhạt mà nhìn, phảng phất như hoàn toàn không có một chút để ý nào.

Mộc Trường Minh thấy Tôn thị vội vàng đi đến, nhíu mày một cái: "Phu nhân, sao nàng lại tới đây?"

Tôn thị liếc mắt nhìn khuôn mặt ngọc đỏ ửng của nữ nhi, có chút oán hận nói: "Hầu gia, coi như Vân nhi có làm sai chuyện gì, ngài trách phạt là được, tại sao lại có thể đánh mặt con. Thế diện cô nương gia quan trọng cỡ nào, nếu để cho người ngoài thấy được....."

Mộc Vân Dung cũng đi tới nhào vào ngực Tôn thị, nức nở khóc: "Nương, nữ nhi rất ủy khuất...."

Thấy thê tử đỏ mắt muốn nói gì đó, còn có bộ dáng khóc nức nở của nữ nhi, trên mặt Mộc Trường Minh thoáng qua một tia khó xử không thôi, nhưng ông mới vừa phạt Mộc Vân Dung, cũng không tiện rút lại lời đã nói ra.

Đứng bên cạnh, Mộc Thanh Y bước lên từng bước, thân nhiên nói: "Di dương, không phải phụ thân đánh Tam tỷ, là ta ra tay."

Một tiếng di nương, làm cho Tôn thị sững sốt một chút. Kể từ sau khi mẹ ruột Trương thị của Mộc Thanh Y qua đời, quan hệ giữa Mộc Thanh Y và Hầu phủ vẫn có chút lạnh nhạt. Nhưng Mộc Thanh Y trời sinh tính tình nhu nhược, Tôn thị cũng không có để nàng vào mắt. Ngày thường gặp nhau, mặc dù Mộc Thanh Y không chịu gọi nàng là mẫu thân, nhưng thỉnh thoảng sẽ kêu nàng một tiếng phu nhân. Mà không nghĩ tới hiện tại, tại sao lại thành đi nương rồi, hơn nữa....Mộc Thanh Y lại dám đánh Vân Dung?

Đối với ánh mắt quan sát của Tôn thị, Mộc Thanh Y cũng không né tránh, chẳng qua là lạnh nhạt nói tiếp: "Xin di nương không nên trách cứ phụ thân, Tam tỷ là do ta đánh. Hơn nữa, Thanh Y thân là đích nữ phủ Túc Thành Hầu, cũng có tư cách quản giáo thứ nữ không phải con mẹ cả. Tôn di nương, bà nói có đúng hay không?"

Trên mặt Tôn thị thoáng qua một tia khó chịu, nếu như nói một câu trước đó Mộc Thanh Y kêu một tiếng di nương đã coi như còn có một tia tôn trọng,

mà một câu sau lại trực tiếp phơi bày thân phận của Tôn di nương. Đối với đích nữ mà nói, quả thật thiếp thất chính là một nửa người làm. Nàng lại còn hỏi bà ta có phải hay không? Bà ta còn có thể nói gì? Nói không phải sao?

Thật lâu sau, rốt cuộc Tôn thị mới phục hồi lại tinh thần, nhìn Mộc Thanh Y, mạnh mẽ cười nói: "Y nhi nói đúng....Nếu như Dung nhi có chỗ nào làm cho Y nhi tức giận, di nương xin thay mặt nàng xin lỗi với con. Con hãy nhìn trên phần đều là người thân ruột thịt mà tha cho nàng lần này đi. Dung nhi, còn không mau bồi tội với Tứ muội con?"

Mộc Thanh Y cười lạnh trong lòng, nhàn nhạt nói: "Tôn di nương nói quá lời rồi, mẫu thân không có ở đây, tuổi tác của tổ mẫu lại cao, vì tổ mẫu và phụ thân, Thanh Y chia sẻ một phần cũng không có gì."

Nghe nàng nói, trong lòng Tôn thị căng thẳng, có chút cảnh giác nhìn chăm chăm Mộc Thanh Y: Đừng nói là nha đầu này muốn đoạt quyền đi?

Tôn ti ở Hoa Quốc rất rõ ràng, nếu như Mộc lão phu nhân không cảm quyền, thì quả thật Mộc Thanh Y có thể lấy danh nghĩa đích nữ chưa xuất giá của phủ Túc Thành Hầu mà chấp chương sự vụ. Chẳng qua, tính tình của Mộc Thanh Y vốn yếu đuối nhu nhược, trầm mặc ít nói, Tôn thị cũng chưa từng đặt nàng vào lòng. Đừng nói là Mộc Thanh Y không thể nào đi tranh, coi như đem Mộc gia đặt vào tay nàng, nàng cũng chưa chắc xử lý được. Nhưng mà hiện tại, theo bản năng, Tôn thị lại thấy một tia nguy hiểm. Trong lòng không khỏi oán thầm nữ nhi trong cung và Mộc Trường Minh, nếu như không phải bà không có phong hào chính thức, lúc này như thế nào mà bị nha đầu này nói đến mức tiền thoái lưỡng nan (*đi tới hoặc lui đều khó khăn - Nuy)? Vô luận bà có tính toán nhiều hơn nữa, chỉ cần Mộc Thanh Y lòi thân phận đích nữ ra là bà sẽ lập tức rơi xuống hạ phong.

Nhìn nữ nhi và thê tử găng co, Mộc Trường Minh có chút không nhịn được nhíu mày, phát tay, nói: "Tốt rồi, Vân Dung không tôn trọng mẹ cả, phạt đến Từ Đường quỳ ba ngày. Người nào cũng không thể cầu xin tha! Thanh Y, con bệnh nặng mới khỏi, trở về viện mình nghỉ ngơi cho tốt. Muốn ăn cái gì thì cho người nói với....di nương của con một tiếng là được." Vốn Mộc Trường Minh muốn nói là mẫu thân, nhưng vừa rồi nữ nhi này cố ý cường điệu thân phận đích thứ, Mộc Trường Minh cũng chỉ có thể nói theo là di nương, dù sao Mộc Thanh Y cũng chưa từng gọi Tôn thị một tiếng mẫu thân, Mộc Trường Minh cũng lờ đi. Sắc mặt Tôn thị đứng bên cạnh cũng thay đổi, vốn là dung nhan xinh đẹp dịu dàng cũng hơi có chút dữ tợn.

Mộc Thanh Y rũ mắt, gật đầu thuận theo: "Dạ, nữ nhi đa tạ phụ thân quan tâm." Mộc Thanh Y rất rõ ràng cái gì gọi là có chừng có mực, đánh Mộc Vân Dung một bạt tay, lại để cho Mộc Trường Minh phạt nàng ta quỳ ở Từ Đường là đủ rồi.

Nếu như ép buộc quá mức, rất dễ dàng làm cho Mộc Trường Minh bất mãn.

Thấy Mộc Thanh Y biến tiến lui, lúc này Mộc Trường Minh mới hài lòng gật đầu một cái, rồi nhìn Mộc Vân Dung, chậm rãi nói: "Mấy ngày nay tốt nhất là con nên tự kiểm điểm lại mình, nếu sau này còn để phụ thân nghe được con có lời bất kính với mẹ cả, thì không chỉ phạt quỳ ở Từ Đường ba ngày như vậy đâu."

Mộc Vân Dung có chút không cam lòng, Tôn thị vội vàng nháy mắt cảnh cáo nàng. Mộc Vân Dung cắn cắn môi, oán hận trợn mắt nhìn Mộc Thanh Y, lúc này mới thấp giọng đáp: "Nữ nhi đã biết."

Mộc Trường Minh hài lòng gật đầu, nói: "Biết là tốt rồi, Linh nhi, Sâm nhi, đi thôi."

"Dạ, phụ thân." Mộc Linh và Mộc Sâm cùng nhau lên tiếng.

"Phụ thân, đại ca, nhị ca đi thông thả." Mộc Thanh Y nhẹ nhàng thi lễ, nhỏ giọng nói.

Mộc Sâm đi ở cuối cùng quay đầu lại nhìn thiếu nữ áo trắng đứng cúi đầu không xa. Đầu hơi cúi xuống nên không thấy rõ thần sắc của nàng, chẳng qua bộ dạng cung kính đứng đó lại làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác ưu nhã và vui tai vui mắt khó diễn tả, khác một trời một vực với bộ dáng nhút nhát rụt rè thường ngày. Mộc Sâm nhíu mày, xoay người đi theo.

Đợi đến khi đoàn người Mộc Trường Minh đã đi xa, Mộc Thanh Y mới xoay người lại, cười nhạt: "Tôn di nương, ta đi về trước."

Tôn thị vội vàng cắn răng, nói: "Tứ tiểu thư đi thông thả!" Kể từ sau khi phu nhân tiền nhiệm (*trước kia - Nuy) Túc Thành Hầu qua đời, bà ta cũng chưa nghe lại xưng hô Tôn di nương, hôm nay Mộc Thanh y một lần nữa đánh vào mặt bà, tại sao lại không thể làm cho bà ta tức giận được?

Mộc Thanh Y không có ý định để ý tới tâm tình của Tôn di nương, xoay người mang theo Chân Nhi tự nhiên rời đi. Nàng là đích nữ duy nhất của phủ Túc Thành Hầu, nàng là nữ nhi của Tần quốc phu nhân, trong phủ này ngoại trừ Mộc lão phu nhân và Túc Thành Hầu, nàng không cần cố kỵ bất luận kẻ nào. Hơn nữa....Cho dù là hai người kia, cũng chỉ là tạm thời thôi.

"Nương! Ngài xem một chút....Ngài xem con tiện nhân kia một chút!" Nhìn bóng lưng đi xa của Mộc Thanh Y, Mộc Vân Dung nổi giận đùng đùng, kêu lên: "Con tiện nhân kia lại dám giẫm cọt con như thế, tại sao phụ thân lại giúp nó? Còn phạt con quỳ ở Từ Đường ba ngày! Nương...Con không muốn, con không muốn! Con muốn vào cung gặp đại tỷ xin phân xử!"

"Đủ rồi!" Tôn thị cau mày, có chút bất mãn nói với nữ nhi: "Con xem một chút con có giống như thiên kim Hầu phủ không? Đừng quên con sẽ lập tức gả vào phủ Ninh Vương. Cái ghế Ninh vương phi như thế nào mà có, con không biết sao? Trước khi xuất giá con bớt đi trêu chọc Mộc Thanh Y, coi như bây giờ con vào cung, đại tỷ của con cũng sẽ không đứng về phía con đâu." Vốn người có hôn ước với Ninh vương chính là Mộc Thanh Y, mặc dù bị phủ Túc Thành Hầu lấy lý do tính tình nhu nhược yếu đuối của Mộc Thanh Y sẽ không cách nào đảm nhiệm được trọng trách của Ninh vương phi nên mới đổi qua cho Mộc Vân Dung. Nhưng mà nếu chưa xuất giá đã bắt đầu chen ép vị hôn thê trước kia, truyền đi thì danh tiếng của Mộc Vân Dung cũng không phải tốt lành gì.

Mộc Vân Dung cau mày, ánh mắt giận dữ tới đỏ ửng: "Rõ ràng là nàng! Là nàng nguyên rủa Ninh vương..Con mới...."

"Được rồi, tạm thời không cần để ý tới mấy thứ này." Tôn thị cau mày, nói: "Ninh vương bị trọng thương, con là hôn thê cũng nên bày tỏ một chút, đừng có day dưa với mấy chuyện vặt vãnh này nữa. Đợi con thành Ninh vương phi, con nhìn thử nàng còn có tư cách gì tự cao tự đại trước mặt con nữa."

Nghe nương nói vậy, lúc này sắc mặt cũng Mộc Vân Dung mới dễ nhìn một chút, dung mạo Ninh vương tuấn mỹ vô song, lại là một trong những vị hoàng tử được hoàng thượng sủng ái nhất. Chờ nàng trở thành Ninh vương phi, con tiện nhân Mộc Thanh Y kia còn không phải mặc cho nàng chà đạp sao. Nàng nhất định sẽ đem nàng ta phối hôn cho một nam nhân xấu xí nhất, vô năng nhất!

"Nương, Mộc Thanh Y vũ nhục người như vậy, người, người cũng không có tức giận sao?" Mộc Vân Dung chớp chớp mắt, kéo tay Tôn thị, dịu dàng nói.

Tôn thị cắn răng, thấp giọng nói: "Nương còn có thể làm gì? Nàng là đích nữ, mà ta ngay cả phong hào cũng không có!"

Mộc Vân Dung nở nụ cười bên môi, biết trong lòng nương nhất định là vô cùng hận Mộc Thanh Y. Kéo tay Tôn thị, dịu dàng nói: "Nương, chờ nữ nhi làm Ninh vương phi, nhất định sẽ nhờ Ninh Vương cầu xin hoàng thượng ban cho ngài phong hào."

Tôn thị từ ái nhìn nữ nhi, nói: "Đứa bé ngoan, nương biết là con là đứa hiếu thuận nhất."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Tôn Thị Đánh Trả

Trở lại trong sân của mình, Mộc Thanh Y mới có thời gian quan sát tòa tiểu viện này. Nếu như nói Mộc lão phu nhân và Mộc Trường Minh không biết hoàn cảnh của Mộc Thanh Y, chỉ sợ một đứa bé ba tuổi cũng sẽ không tin. Trước kia, lúc vẫn còn là Cố Vân Ca, nàng cũng tới phủ Túc Thành Hầu rất nhiều lần, nàng vẫn còn nhớ rõ, khi đó tiểu viện nằm ở chỗ sâu nhất, vắng vẻ nhất trong phủ Túc Thành Hầu, nguyên lai là viện của một di nương không được sủng ở phủ Túc Thành Hầu.

Thế nhưng Mộc Trường Minh lại dám nhục nhã biểu muội như vậy! Mộc Thanh Y nắm chặt bàn tay, cho đến khi lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau mới phục hồi lại tinh thần.

Liếc mắt nhìn Châu Nhi đi bên cạnh muốn nói lại thôi, Mộc Thanh Y nhàn nhạt nói: "Có gì cứ nói thẳng đi."

Châu Nhi vội vàng nhìn nàng một cái, nói: "Tiểu thư....Tiểu thư có chút không giống như trước kia."

Châu Nhi thật sự cảm giác được tiểu thư thay đổi. Trước kia tiểu thư luôn không thích nói chuyện, một người lặng lẽ làm việc, rất ít lên tiếng, hơn nữa khi bị Tam tiểu thư và Nhị công tử chèn ép, tiểu thư cũng không dám phản bác. Hôm nay, mặc dù tiểu thư không thích nói chuyện, nhưng cũng có hai, ba lần làm cho Tam tiểu thư và Nhị công tử ngẹn không nói thành lời, còn làm cho Hầu gia phạt Tam tiểu thư. Trước kia tiểu thư rất xinh đẹp, bây giờ tiểu thư lại càng xinh đẹp hơn, rõ ràng là dung mạo giống nhau, nhưng lại phảng phất bao phủ một tầng ánh sáng màu vàng làm cho người ta không dời mắt được.

Con người Mộc Thanh Y khế nhục nhích, nhàn nhạt nói: "Hiện tại không tốt sao?"

"Đương nhiên là tốt!" Châu Nhi vội vàng nói: "Nếu tiểu thư vẫn luôn như vậy, cũng sẽ không bị bọn người Tam tiểu thư khi dễ nữa." Mặc dù nàng đi theo tiểu thư có mấy năm, nhưng lại nghe được mấy lời (*người lâu năm - Nuy) trong phủ nói, trước kia tính tình tiểu thư không phải như vậy, đều là sau khi Cố gia bị xét nhà diệt tộc, phu nhân qua đời, nên tiểu thư mới dần trở nên trầm mặc nhụt nhẽo.

Mộc Thanh Y cười yếu ớt, nói: "Ta cũng cảm thấy như vậy là tốt. Bây giờ ngay cả người thân duy nhất....cũng không còn, nếu như ta vẫn vô dụng như trước đây, sau này làm sao có mặt mũi đi gặp mẫu thân và mọi người?"

Trong lòng Châu Nhi cả kinh, mặc dù không có nói ra, nhưng nàng vẫn hiểu được tiểu thư đang nói về cái gì. Thì ra trong lòng tiểu thư, những người Mộc gia này.....căn bản không phải là người thân của tiểu thư sao? Nhìn sân viện đơn sơ này, trên mặt Châu Nhi cũng có vài phần thương tiếc. Những người Mộc gia này, kể từ sau khi phu nhân qua đời, có người nào chân chính xem tiểu thư là người thân? Hôm nay biểu tiểu thư đã không còn, tiểu thư cũng nên phải kiên cường.

"Châu Nhi vĩnh viễn sẽ bồi tiểu thư." Châu Nhi kiên định nói. Vốn nàng chính là một nha đầu thô sử thấp kém nhất phủ Túc Thành Hầu, một lần không cẩn thận đụng phải di nương đang được Hầu gia sủng, nếu như không phải tiểu thư đi ngang qua cứu nàng, chỉ sợ nàng đã sớm bị đáng chết tui rồi.

Mộc Thanh Y cười nhạt, nói: "Vào thôi, ta có một số việc muốn hỏi người."

Bước vào phòng khách, Mộc Thanh Y nhìn lướt qua căn phòng, có thể nói là đồ trang trí bày biện rất đơn giản, trong lòng cười lạnh một tiếng. Phủ Túc Thành Hầu dẫu khoát không làm dáng, phòng như vậy đừng nói là một đích nữ Hầu phủ, cho dù là khuê phòng của con gái cung cũng kém rất nhiều. Cũng đúng, nhà mẹ của phu nhân Trương thị Túc Thành Hầu bị Cố gia liên lụy, lại có hai nữ nhi chết mà xuống dốc không phanh. Mặc dù phu nhân Túc Thành Hầu được hoàng đế phong làm Tần quốc phu nhân, nhưng cũng là người chết. Mà phủ Túc Thành Hầu có một nữ nhi làm Nhu phi trong cung, còn

có một phu nhân Hộ bộ Thượng thư, và một người sắp làm Ninh vương phi. Mà bản thân Túc Thành Hầu còn có một biểu tỷ là Bình Nam vương phi, gia thế như vậy tự nhiên sẽ không đem một đứa con gái cô nhi có mẹ ruột chết sớm, nhà ông bà ngoại đã sớm xuống dốc vào mắt. Nếu như không phải còn cái danh đích nữ và danh con gái của Tần quốc phu nhân được hoàng đế đích thân truy phong, lấy tính tình của Mộc Thanh Y, đã sớm không biết bị nhét ở chỗ nào rồi.

"Tiểu thư, ngài muốn hỏi gì?"

Mộc Thanh Y trầm ngâm một chút, hỏi: "Hai ngày ta hôn mê, có người đến thăm ta không?"

Châu Nhi lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không có, Hầu gia và lão phu nhân chỉ cho Tôn... đi nương mời đại phu tới kê đơn thuốc. Tiểu thư, ngài đừng buồn...."

Mộc Thanh Y lạnh nhạt lắc đầu, cười yếu ớt, hỏi: "Trong tay ta còn có bao nhiêu ngân lượng?"

Châu Nhi khó xử chu môi, nói: "Mỗi tháng tiểu thư có mười hai bạc, nhưng đến trong tay chúng ta cũng chỉ còn có năm bạc. Vốn hai năm qua cũng có để dành được một chút, nhưng lần này tiểu thư hôn mê bất tỉnh, đại phu nói thân thể tiểu thư suy yếu, cần phải bồi bổ nhiều, cho nên nô tỳ...."

Nhìn thấy bộ dạng quần bách của Châu Nhi, trong lòng Mộc Thanh Y thở dài một tiếng, biết Châu Nhi nhất định là lấy số bạc ít ỏi đó đi mua thuốc bổ cho biểu muội, nàng nâng tay lên, vỗ vỗ tay Châu Nhi: "Một chút cũng không có?"

Châu Nhi lắc đầu, vội vã vào phòng trong, một lúc sau cầm một hộp gỗ cũ kỹ đi ra, để trước mặt Mộc Thanh Y, nói: "Còn có một chút bạc vụn, tổng cộng ước chừng có khoảng...bảy, tám bạc."

Trong hộp, quả nhiên còn có một chút bạc vụn, thậm chí có cả tiền đồng. Châu Nhi suy nghĩ một chút, lại từ trong túi của mình lấy ra ít bạc vụn, nói: "Chỗ này nô tỳ có ba bạc."

Mộc Thanh Y lắc đầu, đẩy tay Châu Nhi: "Chính người giữ một chút bạc cũng không dễ, giữ lại cho tốt đi. Cái này...."

Ánh mắt rơi vào một ngọc bội bình thường trong hộp, mắt Mộc Thanh Y lóe lên. Khối ngọc này cũng không phải loại đặc biệt tốt, ngay cả chạm khắc cũng bình thường, cũng chính vì như thế, biểu muội mới giữ lại khối ngọc bội này.

Nàng còn nhớ rõ, ngọc bội là do mình (Cổ Vân Ca) lấy làm lễ vật đưa cho nàng (Mộc Thanh Y), là sau khi nàng học điêu khắc với tổ phụ có chút thành tựu, liền đem khối ngọc đó chia làm ba phần, một khắc ngọc lan giữ lại cho mình, một khắc tu trúc đưa cho đại ca, một khắc phù dung đưa cho biểu muội.

Cầm ngọc bội trong tay, con người Mộc Thanh Y nháy mắt đầy bi thương.

"Tứ tiểu thư, Vương quân sự tới." Ngoài cửa, tiểu nha đầu bẩm báo.

Mộc Thanh Y ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nói: "Cho vào."

Một lúc sau, một phu nhân trung niên khoảng bốn mươi tuổi đi vào: "Lão nô gặp qua Tứ tiểu thư."

Mộc Thanh Y gật đầu, nói: "Vương quân sự tới đây là có chuyện gì?"

Vương quân sự này thật ra là Trịnh thị, nhưng sau khi gả cho Nhị tổng quản họ Vương trong phủ, quản lý chuyện chi tiêu trong nội viện, người trong phủ đều gọi một tiếng Vương quân sự. Vương Trịnh thị cười, nói: "Bẩm Tứ tiểu thư, phu nhân nói sẽ đổi cho Tứ tiểu thư một sân viện khác, lão nô đã dọn dẹp xong, kính xin Tứ tiểu thư dành một chút thời gian để dọn qua."

"Là viện nào?" Mộc Thanh Y hỏi.

Vương Trịnh thị chần chờ một chút, cười nói: "Là Giảng Tuyết Hiên phía tây bắc."

Mộc Thanh Y trừng mắt, hỏi: "Là người chọn hay là Tôn di nương chọn?"

Vương Trịnh thị lưỡng lự, cười nói: "Loại chuyện nhỏ này lão nô không dám phiền phu nhân, là lão nô chọn. Tứ tiểu thư, tuy rằng Giảng Tuyết Hiên có chút xa nhưng lại tốt hơn so với viện này, còn lớn gấp hai đây. Nhất định Tứ tiểu thư sẽ thích." Mặc dù là cười, nhưng giọng nói lại có chút cao cao tại thượng, làm cho người ta cảm thấy thật sự là tốt hơn chỗ này, Tứ tiểu thư nên tự thấy thỏa mãn.

"Cần rồi!" Mộc Thanh Y vỗ bàn, trầm giọng nói.

"Tứ....Tứ tiểu thư?" Không nghĩ tới Mộc Thanh Y đột nhiên phát tác, Vương Trịnh thị không khỏi sững sờ một chút, bất quá rất nhanh liền phải ứng kịp, nhũn nhũn nói: "Không biết Tứ tiểu thư có chỗ nào không hài lòng? Lão nô đã bẩm báo qua phu nhân, phu nhân cũng nói Giảng Tuyết Hiên rất tốt."

Mộc Thanh Y cười lạnh một tiếng: "Nguyên lại là Tôn di nương đã đồng ý, đã như vậy, ta lập tức đi tìm Tôn di nương và tổ mẫu nói mới được, ta muốn hỏi một chút, đem một sân viện có di nương chết cho một cô nương khuê nữ ở, rốt cuộc là có ý gì?"

Thấy Mộc Thanh Y tức giận tới phát run, bộ dáng đứng dậy đi ra ngoài, Vương Trịnh thị vội vàng nói: "Tứ tiểu thư! Tứ tiểu thư....Cái này là Lý di nương đã chết hơn bốn năm rồi, sân viện đó trống không. Tứ tiểu thư như vậy không khỏi quá mức...." Vương Trịnh thị còn chưa nói hết, nhưng ánh mắt đã

biểu hiện ý tứ rõ ràng, Mộc Thanh Y cứ nháo như vậy là quá mức vô lý.

Mộc Thanh Y cười lạnh, thân nhiên liếc Vương Trịnh thị một cái, liền cất bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 6: Cố Viện Lan Chỉ

Hiển nhiên Vương Trịnh thị không nghĩ tới Tứ tiểu thư luôn nhu nhược nói tức giận là tức giận, hơn nữa còn muốn nháo tới chỗ lão phu nhân.

Mặc dù những năm này, Tứ tiểu thư bị người trong phủ chèn ép, lão phu nhân cũng là nhắm một con mắt, mở một con mắt, nhưng đó cũng là vì Tứ tiểu thư không có tỏ vẻ biểu thị, một khi Tứ tiểu thư thật sự cáo trạng tới chỗ lão phu nhân, lão phu nhân sẽ vì mặt mũi phủ Túc Thành Hầu tuyệt đối sẽ không nghiêng về phía các nàng.

Chẳng qua bà ta chỉ sùng sốt một chút, Mộc Thanh Y đã ra khỏi phòng khách. Vương Trịnh thị phục hồi lại tinh thần, dậm chân vội vàng đuổi theo: “Ai nha, Tứ tiểu thư... Tứ tiểu thư, ngài đừng nóng giận...”

Mộc Thanh Y quay đầu lại lạnh lùng nhìn bà ta, cười một tiếng: “Vương quản sự muốn nói cái gì?”

Vương Trịnh thị cắn răng, cứng rắn nói: “Tứ tiểu thư, chuyện này... Phu nhân đã bẩm báo với hầu gia. Hầu gia cũng nói Giáng Tuyết Hiền rất tốt....”

Nghe bà ta nói vậy, rõ ràng là đang uy hiếp nàng. Năm đó, gia quy Cố gia nghiêm khắc, bây giờ thấy một kẻ hạ nhân lại dám lấn chủ, không có nghĩa gì mà nàng không dọn dẹp được điều nô (*hạ nhân/người làm gian xảo – Nuy). Bất quá, hôm nay nàng không có ý định xử lý bà ta, nàng muốn thu thập chủ tử của bà ta.

Không để ý tới Vương Trịnh thị, Mộc Thanh Y mang theo Châu Nhi đi tới viện An Đức của lão phu nhân, thuận miệng phân phó nha đầu đứng bên cạnh: “Đến thư phòng mời phụ thân ta tới viện An Đức, nói Thanh Y có chuyện muốn thỉnh giáo phụ thân.”

Nhìn Mộc Thanh Y rời đi, sắc mặt Vương Trịnh thị khó coi, trợn mắt nhìn nha đầu đi theo, nói: “Còn không mau đi bẩm báo với phu nhân!”

Đem Tứ tiểu thư an bài ở Giáng Tuyết Hiền chính là ý tứ của phu nhân, buổi sáng phu nhân bị Tứ tiểu thư đánh vào mặt ở trong vườn, nếu không dạy dỗ Tứ tiểu thư một chút, chẳng phải sẽ làm cho người ta coi thường phu nhân sao? Bà ta là người của phu nhân, dĩ nhiên là phu nhân nói thế nào thì là thế đó. Chẳng qua không nghĩ tới, sau khi bệnh qua một hồi, Tứ tiểu thư không còn dễ dàng đối phó như lúc trước. Mới vừa chống lại Tứ tiểu thư, nhưng lại làm cho bà ta không tự chủ nhớ lại cố phu nhân (*) năm xưa.

(*) cố phu nhân: phu nhân đã mất – Nuy

Mộc Thanh Y đi cũng không nhanh, đợi đến lúc nàng tới viện An Đức cầu gặp lão phu nhân, lại đợi thêm một chút mới thấy Tôn phu nhân và Mộc Trường Minh chạy tới. Đi theo còn có Mộc Linh và Mộc Sâm, Mộc Sâm thân thiện cười cười với Mộc Thanh Y, mà Mộc Linh lại mờ mịt trợn mắt nhìn nàng một cái.

Mộc lão phu nhân quét mọi người một cái, cau mày hỏi: “Hôm nay xảy ra chuyện gì? Thế nào lại chạy tới đây?”

Mộc Thanh Y tiến lên, nói: “Bẩm tổ mẫu, là Thanh Y thỉnh phụ thân tới. Quấy rầy tổ mẫu nghỉ ngơi, xin tổ mẫu trách phạt.”

Mộc lão phu nhân như có điều suy nghĩ nhìn Mộc Thanh Y, cười nói: “Bình thường bà già ta cũng nhàn rồi, quấy rầy cái gì? Ngược lại là phụ thân cháu bề bộn công vụ, nếu có chuyện gì, chẳng lẽ tổ mẫu còn không làm chủ được cho cháu?” Ngụ ý, Mộc Thanh Y lấy chuyện hậu viện ra làm cho Mộc Trường Minh có chút bất mãn.

Mộc Thanh Y làm như nghe không hiểu, cúi đầu, thấp giọng nói: “Tất nhiên là tổ mẫu thương yêu tôn nữ, bất quá chuyện này Vương quản sự có nói là phụ thân đã đồng ý. Tôn nữ... Tôn nữ rất ủy khuất, liền muốn ở ngay trước mặt tổ mẫu hỏi phụ thân một chút, nếu thấy Thanh Y chướng mắt, Thanh Y nguyện ý đến am (*) ngoài thành giữ đạo hiếu cho mẫu thân...”

(*) am: một căn nhà nhỏ thờ Phật – Nuy

“Ồ nháo!” Mộc lão phu nhân trầm giọng nói, nhìn thấy Mộc Thanh Y cúi đầu, vạn phần ủy khuất, Mộc lão phu nhân thở dài: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hào hào nói ra là được, thế nào lại nói tới am cái gì chứ? Đây là chuyện nữ nhi gia nên nói sao?”

Tôn thị ngồi bên cạnh Mộc Trường Minh thấy không xong, vội vàng cười nói: “Mẫu thân, chuyện này là tức phụ (*con dâu – Nuy) xử lý không thích đáng. Trước đó lão gia nói muốn thay sân viện cho Tứ tiểu thư, mà tức phụ xử lý không chu đáo, Tứ tiểu thư không thích sân viện mới mà thôi.”

Mộc lão phu nhân thân nhiên nhìn nàng một cái, Tôn thị chỉ thấy tâm chột lạnh, chỉ đành dùng nụ cười miễn cưỡng chống đỡ.

Mộc Trường Minh nhíu mày: “Thanh Y, rốt cuộc là chuyện gì? Viện không tốt đổi lại là được, thế nào còn đến tai tổ mẫu con? Tuổi của con cũng không còn nhỏ, như thế nào lại không biết nặng nhẹ.”

Mộc Thanh Y ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ ửng, đôi môi cắn lại có chút trắng, run giọng nói: “Sân viện hiện tại nữ nhi đang ở, vốn là chỗ của Lý di nương ở, Lý di nương bị trục xuất ra phủ rồi, nữ nhi cũng không có nói gì. Nhưng bây giờ phụ thân lại đưa Giáng Tuyết Hiền cho nữ nhi. Giáng Tuyết Hiền... Vốn Giáng Tuyết Hiền là chỗ Tiết di nương chết không minh bạch....Phụ thân làm như vậy....Có lẽ nữ nhi không nên tính lại sẽ tốt hơn một chút!”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Mộc Trường Minh và Mộc lão phu nhân cũng có chút cổ quái. Đem một sân viện của di nương cho nữ nhi gia chưa xuất giá đã là không ra thể thống gì. Chỉ là bởi vì có một chút nguyên nhân nên bọn họ xem như không thấy. Nhưng Giáng Tuyết Hiền kia nhiều năm đã không có ai ở, ban đầu có một di nương, nhưng sau lại tự tử mà chết. Chỗ này mà để cho đích nữ Hầu phủ ở, nếu người bên ngoài biết được thì... Quan trọng hơn là, như vậy có thể thấy được Tôn thị dụng tâm như thế nào!

Quả thật Mộc lão phu nhân không muốn gặp Mộc Thanh Y, nhưng cũng không có nói bà thích Tôn thị. Bà có thể lạnh nhạt không để ý Mộc Thanh Y, nhưng cũng không có nghĩa là Tôn thị có thể quang minh chính đại lần áp đích nữ phủ Túc Thành Hầu, quan trọng hơn là, vạn nhất truyền ra ngoài, phủ Túc Thành Hầu cũng không cần thể diện nữa.

“Tôn thị!” Mộc lão phu nhân tức giận tới tím mặt.

Tôn thị sợ hết hồn, vội vàng đứng dậy, hèn yếu nói: “Lão....Lão phu nhân....”

“Người làm chuyện tốt! Chính là lão thân bớt tham gia chuyện trong phủ, người liền làm ra loại chuyện này. May mắn lão thân không có giao phủ Túc Thành Hầu vào tay người, nếu không người còn không đánh mất hết mặt mũi của phủ Túc Thành Hầu sao? Nhiều năm như vậy....Vẫn là một đứa không lên được mặt bàn!” Mộc lão phu nhân khiển trách Tôn thị không chút giữ lại mặt mũi, Tôn thị nghe xong, sắc mặt trắng bệch.

Ngược lại, Túc Thành Hầu không khỏi có chút đau lòng, nói: “Mẫu thân, Điệp nhi cũng là nhất thời sơ sót.....”

Nghe được hai chữ ‘Điệp nhi’, khóe miệng Mộc lão phu nhân rút rút, ánh mắt tối sầm, phát tay nói: “Đủ rồi! Ta không muốn nghe con nói mấy lời này, trước tiên nói một chút về...việc an bài sân viện cho Y nhi đi.”

Mộc Trường Minh nhíu mày, có chút bất mãn với nữ nhi sau khi tỉnh lại liên tiếp gây ra chuyện, lo lắng nói: “Mẫu thân an bài là được.”

Mộc lão phu nhân liếc Tôn thị một cái, lắc đầu nói: “Thôi, ta thấy hôm nay thân thể của Y nhi cũng đã khá hơn nhiều rồi, vậy thì trở lại viện trước kia đi.”

“Mẫu thân?” Mộc Trường Minh cau mày, sân viện trước kia của Mộc Thanh Y là sân viện tốt nhất ở phủ Túc Thành Hầu, trừ bỏ viện An Đức và chủ viện, tên là viện Lan Chi. Sau khi vong thê Trương thị qua đời, Mộc Thanh Y liền bệnh liệt giường, sau đó đạo sĩ nói viện Lan Chi và Mộc Thanh Y tương khắc nên mới dời tới sân viện hiện giờ ở, quan trọng nhất là, ông ta đã đáp ứng với Vân Dung, đem viện Lan Chi cho nàng chờ tới lúc xuất giá.

Mộc lão phu nhân thờ dài, có chút mệt mỏi lắc đầu, nói: “Câm miệng! Tôn ti đích thứ khác nhau, mẫu thân của Thanh Y là Tần Quốc phu nhân, nàng cũng chính là cô nương tôn quý nhất của phủ Túc Thành Hầu chúng ta! Con nghe rõ không?” Mặc dù lời này là nói Mộc Trường Minh nghe, nhưng ánh mắt Mộc lão phu nhân lại bắn thẳng vào Tôn thị.

Tôn thị không nhịn được rung mình một cái, trong lòng càng dâng lên cảm giác si nhục, hận ý đối với Mộc Thanh Y càng sâu hơn một tầng. Bà ta biết, so với xuất thân thế gia vọng tộc của Trương thị năm đó, Mộc lão phu nhân càng ghét bà hơn. Cho dù Hầu gia có sủng ái bà hơn nữa, bà còn có thể sinh ra con trai, con gái, nhưng cũng không thay đổi được sự thật thân phận nha đầu của bà. Mộc lão phu nhân cả đời tâm cao khí ngạo, tại sao có thể dễ dàng tha thứ cho một đứa con dâu là một nha đầu. Bất quá chỉ vì có sủng ái của Hầu gia, còn có Nhu phi trong cung, Vân Dung lại sắp gả vào phủ Ninh Vương, và Linh nhi được Hầu gia coi trọng nhất, nên mới không động vào bà. Thay vì nói Mộc lão phu nhân đang giúp Mộc Thanh Y, không bằng nói là cảnh cáo và chèn ép bà đi. Nhưng ngay cả như vậy, cũng không thay đổi được sự si nhục này là bởi vì Mộc Thanh Y mà có!

Mộc Trường Minh có chút áy náy nhìn Tôn thị một cái, khẽ thờ dài, nói: “Được rồi, vậy nghe theo mẫu thân đi.”

Lúc này Mộc lão phu nhân mới hài lòng gật đầu, nói với Mộc Thanh Y: “Y nhi đi dọn dẹp một chút, rồi dời tới viện Lan Chi đi. Còn có Vương Trệ thị, từng phạt nặng, đánh hai mươi gậy.”

Mộc Thanh Y nhu thuận gật đầu, nhẹ nhàng thi lễ, nói: “Thanh Y cảm ơn tổ mẫu thương yêu. Thanh Y xin cáo từ.”

Nhìn bóng lưng Mộc Thanh Y đi ra, Mộc lão phu nhân thản nhiên nói: “Lần này Thanh Y tỉnh lại, ngược lại hiểu chuyện rất nhiều.”

Ở cửa, ánh mắt Mộc Thanh Y lóe lên, chân không dừng lại, đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Mộc Mẫu Dạy Con

Trong viện An Đức yên tĩnh, chỉ còn lại hai mẹ con Mộc lão phu nhân và Mộc Trường Minh. Mộc Trường Minh ngồi bên dưới, có chút bất an nhìn Mộc lão phu nhân, thấp giọng nói: "Mẫu thân, ngài có gì muốn nói sao?"

Mộc lão phu nhân hờ hợt nhìn ông một cái, nói: "Mới vừa rồi lão thân không để ý mặt mũi của Tôn Điệp, con mất hứng?"

Mộc Trường Minh vội vàng đứng dậy nói: "Nhi tử không dám, mẫu thân nói quá lời, Điệp nhi nàng...nàng cũng không phải là cô ý, mẫu thân đừng có chấp nhặt với nàng."

"Ồ đồ!" Mộc lão phu nhân trợn mắt nhìn nhi tử, nói: "Không phải là cô ý? Cũng chỉ có con mới nghĩ như thế, con không nghĩ được tại sao lão thân lại kiên trì cho Tứ nha đầu trở lại viện Lan Chi sao?"

"Xin mẫu thân chỉ rõ." Mộc Trường Minh cúi đầu.

Mộc lão phu nhân thở dài, nói: "Cái khác không nói, Tứ nha đầu là đích nữ phủ Túc Thành Hầu, mẫu thân của nàng là Tần quốc phu nhân do đích thân hoàng thượng truy phong. Con cũng đừng trách ta là mẫu thân chướng mắt Tôn thị, sau khi Trương thị qua đời, Trương gia sớm đã không còn ai. Nếu thật sự có một kẻ mẫu (*vợ kế, mẹ kế - Nuy) có kiến thức, nuôi dưỡng đích nữ này cho tốt, tương lai tìm một gia đình khá giả gả qua cũng được đi. Không có liên quan gay gắt với mình, người ngoài có ai mà không khen một tiếng hiền huệ (*phu nữ có đức hạnh, tài đức - Nuy)? Mà con nhìn một chút xem Tôn thị đã làm như thế nào? Năm nay Tứ nha đầu trôi qua thế nào, bị nàng ta nuôi thành cái dạng gì? Ta đã sớm nói với con, xuất thân nha đầu thật sự không thể đề lên mặt bàn mà, sớm cưới một kẻ thất môn đáng họ đối, nhưng hết lần này tới lần khác, con lại không chịu nghe. Con cho rằng danh tiếng phủ Túc Thành Hầu hiện tại dễ nghe lắm sao?"

Thần sắc Mộc Trường Minh có chút xem thường.

Mộc lão phu nhân cắn răng, chỉ tiếc rên sất không thành thép, nói: "Con nghĩ rằng Trương gia và Cố gia sụp đổ, con có thể tùy tiện làm loạn? Con đừng quên, Tứ nha đầu họ Mộc chứ không phải họ Trương. Người ngoài chỉ xem nàng là đích nữ Mộc gia, coi như Trương gia đã xuống dốc, con lập tức khắc khe, khắc nghiệt với ngoại tôn nữ (*cháu ngoại gái) người ta, con cho rằng sẽ có danh tiếng tốt hả? Nếu như không phải nể mặt mũi Nhu phi nương nương và có phủ Bình An Quận vương chống đỡ, chỉ bằng điệu bộ hiện giờ của Tôn thị, những tên văn thần kia còn không cho một bãi nước miếng dìm chết con rồi."

Mấy năm nay vừa mới trải qua huyết án Cố gia, những tên văn thần kia đã thu liễm đi rất nhiều, bằng không, coi như phủ Túc Thành Hầu có hậu đãi vững chắc sau lưng, chỉ sợ cũng đã sớm bị người ta buộc tội.

Mộc Trường Minh cười lạnh: "Mẫu thân, nhi tử biết sai rồi. Điệp nhi....Nàng cũng là nuốt không trôi cho nên mới..."

Mộc lão phu nhân cười lạnh, nói: "Nàng ta nuốt không trôi cục tức cái gì? Lúc Trương thị còn sống đã từng khắc khe với nàng, làm chuyện có lỗi với nàng sao? Ngay cả đúng như vậy thì lấy xuất thân của nàng có tư cách gì nuốt không trôi? Như thế nào nàng cũng sẽ không nuốt trôi tức giận với lão bà ta đi? Đều là tại con cứng chiu, mới làm thành bộ dáng này! Làm cho lão thân không thể ngốc đầu được với các lão tỷ muội."

Mộc Trường Minh có chút kỳ quái nhìn Mộc lão phu nhân: "Mẫu thân, hôm nay ngài...." Đột nhiên mẫu thân ra mặt cho Thanh Y cũng quá nhiều đi, nếu thật sự thương yên cháu gái hoặc lo lắng cho danh tiếng phủ Túc Thành Hầu, mẫu thân đã sớm nói ra chứ không cần chờ tới ngày hôm nay.

Mộc lão phu nhân thở dài, nhìn Mộc Trường Minh, lắc đầu nói: "Tứ nha đầu rất nhanh sẽ được mười sáu tuổi, nhà bình thường cũng đã sớm đính hôn. Vốn lấy tính tình của Tứ nha đầu, ta nghĩ tùy tiện tìm một người không sai biệt lắm gả đi là được. Nhưng lần này....Ta thấy Tứ nha đầu không phải là không có tâm kế. Thân phận cũng đủ rồi, không khó để tìm một người có gia cảnh tốt gả qua."

"Nhưng mà Cố gia...." Mộc Trường Minh cau mày.

Mộc lão phu nhân trợn mắt nhìn ông, nói: "Ta nói, nàng họ Mộc, không phải họ Trương, càng không có nửa điểm quan hệ với họ Cố!"

Mộc Trường Minh trầm mặt một lúc lâu, thở dài nói: "Cũng được, vậy nghe theo mẫu thân đi."

Mộc lão phu nhân khẽ hừ một tiếng, nói: "Trở về nói cho cái vị con sùng ái, nên tự biết quy củ cho lão thân, đừng có làm chuyện gì mờ ám."

"Dạ, nhi tử đã nhớ."

Vốn Tứ tiểu thư sống trong một sân viện nhỏ ngay cả cái tên cũng không có, mà sau khi trở lại lại chuyển tới viện Lan Chi, tin tức nhanh chóng lan truyền khắp cả phủ Túc Thành Hầu. Bọn hạ nhân rồi rít vụng trộm nghị luận có phải Tứ tiểu thư sắp lật ngược, một lần nữa lấy được sủng ái của Hầu gia và lão phu nhân. Dù sao coi như Tứ tiểu thư không được sủng ái, cũng là nữ nhi của Tần quốc phu nhân, chính thê của Túc Thành Hầu, mặc dù hôm nay có lão phu nhân ở trên, nhưng mà lấy số tuổi của lão phu nhân còn có thể sống bao nhiêu năm? Hơn nữa, coi như là Mộc lão phu nhân, cũng không dễ dàng đánh vào mặt của Nhu phi nương nương.

Mộc Thanh Y không có trở lại tiểu viện, trực tiếp đi tới viện Lan Chi. Viện Lan Chi vẫn giống như nhiều năm trước mình tới phủ Túc Thành Hầu, mặc dù Tôn thị đã đuổi biểu muội ra khỏi viện Lan Chi, nhưng cuối cùng cũng không dám để cho nữ nhi của bà ta vào ở. Nhìn cảnh vật quen thuộc trước mặt,

chỉ có thể cảm thán trong lòng, đúng là cảnh còn người mất.

Châu Nhi đi theo sau lưng Mộc Thanh Y, tò mò đánh giá xung quanh. Nàng là vào phủ sau khi Trương thị qua đời, đợi tới lúc được phái tới hầu hạ tiểu thư thì tiểu thư đã sớm bị đuổi ra viện Lan Chi, cho nên nàng cũng không có thấy qua viện Lan Chi. Quả nhiên viện Lan Chi này không hổ danh là chỗ ở của đích tiểu thư duy nhất Hầu phủ, khắp chỗ đều thanh nhã tinh tế, ngay cả diện tích cũng lớn gấp ba lần tiểu viện bọn họ ở lúc trước.

Viện Lan Chi được quét dọn sạch sẽ, trang trí hết sức kỹ lưỡng. Vốn đây là nơi Mộc Trường Minh chuẩn bị cho Mộc Vân Dung đợi xuất giá, trang trí bên trong trừ viện Lan Chi vốn có, còn thêm một ít đồ, những thứ này tất nhiên là tiện nghi cho Mộc Thanh Y rồi. Ngay cả dọn dẹp cũng không cần, trực tiếp mang đồ vào là có thể ở. Chỉ cần cho người ta trở lại tiểu viện mang đồ cần dùng tới, nhưng cũng không có nhiều đồ, tự nhiên cũng không gấp gáp.

Dựa vào ghế cạnh cửa sổ, nhìn cảnh quen thuộc bên ngoài, nghĩ tới bộ dạng hỗn hển của Mộc Vân Dung sau khi quỳ ở Từ Đường ra ngoài sẽ là như thế nào, liền không nhịn được cúi đầu nhin cười.

"Y nhi, có chuyện gì cao hứng thế?" Ngoài cửa, truyền tới một giọng nam nhân.

Mộc Thanh Y hơi nhú mày, quay đầu lại nhìn, đứng lên nói: "Đại ca."

Người tới chính là Mộc Sâm. Năm nay Mộc Sâm đã hai mươi ba tuổi, lớn lên cũng xem như là tuấn lãng. Nhưng Mộc Thanh Y cũng không quá quen thuộc với hắn, trước kia nàng là đích tiểu thư Tướng phủ, tự nhiên không cần để ý tới một thứ tử Hầu phủ. Mà Mộc Sâm cũng không tính là nhân vật danh tiếng lan xa, lúc ở thanh lâu, nàng tự nhiên cũng sẽ không nghe được tin tức của hắn.

"Chúc mừng Tứ muội dời đến chỗ ở tốt." Mộc Sâm mỉm cười đi tới, tiện tay đưa qua một hộp gấm, cười nói: "Đây coi như là quà tặng cho Tứ muội, Tứ muội cũng đừng khách khí."

Châu Nhi nhận hộp gấm đưa tới trước mặt nàng, Mộc Thanh Y mở ra, nhìn thấy bên trong có một chu sai (*trâm cài màu đỏ - Nuy), còn có một tấm ngân phiếu năm mươi lượng. Cảm chu sai lên nhìn một chút, Mộc Thanh Y cười yếu ớt, nói: "Là chu sai của Như Mộng Phường, Đại ca thật mạnh tay, Thanh Y cảm ơn Đại ca."

"Ánh mắt Tứ muội thật tốt." Mộc Sâm cười nói: "Trước kia Đại ca thấy Tứ muội không thích đi lại, cũng không tiện quấy rầy. Sau này nếu Tứ muội có chuyện gì cần hỗ trợ, cứ cho người tới nói một tiếng với Đại ca là được."

Mộc Thanh Y gật đầu nhận lễ vật của Mộc Sâm, cười nói: "Tốt, đến lúc đó Thanh Y nhất định sẽ tới tìm Đại ca, chỉ mong Đại ca không ngại Thanh Y phiền toái là tốt."

Mộc Sâm cười một tiếng, nói: "Tứ muội nói đùa, nhưng mà....Tứ muội đúng là có chút không giống như trước kia."

Thần sắc Mộc Thanh Y thông dong, giọng tay sờ ột, nhẹ nhàng thở dài một cái, nói: "Lần này còn không thay đổi, bất quá chỉ là một ý niệm."

Về mặt Mộc Sâm cũng trở nên nghiêm chỉnh, gật đầu nói: "Tứ muội dường bệnh cho tốt, đợi muội khỏe rồi, Đại ca sẽ trở lại thăm muội."

Nói xong, Mộc Sâm cũng không nhiều lời, xoay người cáo từ.

Châu Nhi tò mò nhìn hộp gấm trên bàn, nói: "Tiểu thư, làm sao mà Đại công tử lại tới thăm ngài? Còn tặng lễ vật nặng như vậy?"

Mộc Thanh Y thưởng thức chu sai trong tay, mỉm cười: "Thiên hạ vội vàng, đều vì lợi mà tới. Thiên hạ nhón nháo, đều vì lợi mà đến. Đại ca tặng ta lễ vật như vậy, dĩ nhiên là hy vọng ta sẽ tặng lại một lễ vật nặng hơn."

Châu Nhi mờ mịt, không nghĩ ra các nàng có thể tặng lại cái gì cho Đại công tử. Chủ tớ các nàng nhiều nhất chỉ có mười mấy bạc, cũng không thể đưa đồ trang trí trong viện Lan Chi cho Đại công tử đi?

Không để ý Châu Nhi mờ mịt, Mộc Thanh Y cụp mắt, lạnh nhạt cười yếu ớt: "Ngược lại nhìn Đại ca cũng ngay thẳng, nhưng gan lại không nhỏ, cũng không biết...." Cũng không biết có đủ thông minh hay không. Mộc Sâm cũng có thể, nhưng dưới gối Mộc Trường Minh có ba nhi tử, bốn nữ nhi, xuất sắc nhất chính là một trai hai gái do Tôn thị sinh ra. Hai thứ nữ của Mộc Trường Minh đã xuất giá, còn có một thứ đệ Mộc Kha mới mười một tuổi, Mộc Sâm muốn vị trí Túc Thành Hầu, cũng chỉ có thể hợp tác với nàng, nếu không chỉ chờ Mộc Linh kế thừa tước vị trong tương lai, hoàn toàn có thể giẫm nát hắn dưới chân.

Nhìn hai tay nhỏ trắng nõn, Mộc Thanh Y không khỏi cười khổ, tổ phụ, từ nhỏ ngài dạy Vân Ca như dạy một nam nhi, Vân Ca mà giống như năm xưa, không đầu lại bọn họ, cũng thật là có lỗi với sự dạy bảo của tổ phụ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Gặp Lại Cung Vương

"Mộc Thanh Y, tiện nhân ngươi! Ngươi đi ra cho ta!"

Viện Lan Chi yên tĩnh, đột nhiên truyền tới một âm thanh bén nhọn chói tai. Mộc Vân Dung như một cơn gió thổi qua, nha đầu bên ngoài không dám can nằng, trơ mắt nhìn nàng một đường như không có người, xông thẳng vào thư phòng của Mộc Thanh Y.

Trong thư phòng, Mộc Thanh Y cầm bút viết một chữ, rồi nhú mồm nhìn. Mặc dù trước kia mình và biểu muội cùng nhau tập viết, cho nên chữ viết của hai người cũng có sáu, bảy phần giống nhau. Nhưng là muốn lừa một nha đầu không biết chữ như Châu Nhi thì có thể được, nhưng nếu muốn lừa gạt ánh mắt của Mộc Trường Minh thì cần phải cố gắng nhiều hơn. So với biểu muội, cuối cùng nàng ít đi mấy phần nho nhã, nhiều đi mấy phần sắc bén.

"Ngươi đi ra?" Liếc nhìn Mộc Vân Dung chạy tới trước mặt mình, Mộc Thanh Y lạnh nhạt nói: "Nếu như ngươi còn không biết hai chữ quy củ viết như thế nào, thì nên trở về Từ Đường quý tiếp đi. Ta biết ngươi sắp gả vào phủ Ninh Vương, nhưng tốt nhất ngươi nên nhớ, trước lúc xuất giá, ngươi....vẫn còn là thứ nữ phủ Túc Thành Hầu."

"Mộc Thanh Y, quả nhiên là ngươi không sợ chết!" Mộc Vân Dung cắn răng, biết rõ tương lai nàng là Ninh vương phi, còn dám vô lễ như vậy, Mộc Vân Dung không khỏi có chút hoài nghi, có phải lần này Mộc Thanh Y không cẩn thận dụng hư đầu không.

Tâm tình Mộc Thanh Y tốt, thôi cho khô chữ vừa viết xong, hỏi: "Ngay cả thông báo, Tam tỷ cũng không có liền xông vào thư phòng của ta, là có chuyện quan trọng gì sao?" Không phải là nàng không sợ chết, mà là, nàng sẽ không để cho phủ Túc Thành Hầu chèo chống đến ngày Mộc Vân Dung trở thành Ninh vương phi thôi.

Vừa nhắc tới cái này, khuôn mặt xinh đẹp của Mộc Vân Dung nhất thời vặn vẹo. Lần này, Mộc Trường Minh thật sự phạt nàng quý ở Từ Đường ba ngày, mặc dù nương có âm thầm sai người chiếu cố, nàng cũng không có một lời hay dỗi bụng, nhưng mà vì sợ nàng biết tin tức mà hồ nháo, nên căn bản không có ai nói sự tình trong phủ cho nàng biết. Đợi đến khi nàng vừa ra khỏi Từ Đường, liền nghe được viện Lan Chi vốn là chuẩn bị cho mình đợi xuất giá, đã bị Mộc Thanh Y chiếm, điều này làm sao không làm cho Mộc Vân Dung tức giận?

"Viện Lan Chi là của ta, ngươi lập tức mang theo đồ của ngươi cút ra ngoài cho ta!" Từ nhỏ được sủng ái, Mộc Vân Dung kêu ngoạc hất cằm lên, ra lệnh.

Mộc Thanh Y ngay cả nhìn cũng lười nhìn, liếc nàng một cái, bình tĩnh nói: "Ngươi? Viện Lan Chi là của ngươi? Những món đồ cổ trang trí bày biện ở đây là của hồi môn của Tôn di nương và phụ thân chuẩn bị tự mình chuẩn bị cho ngươi? Nếu ngươi có chứng cứ chứng minh những thứ đó là của ngươi, thì mang đi đi."

Sắc mặt của Mộc Vân Dung lúc trắng lúc xanh. Viện Lan Chi là viện tốt nhất trong phủ Túc Thành Hầu, từ lúc Mộc Thanh Y vừa mới sinh ra, phu nhân Túc Thành Hầu đã lập tức bắt đầu sắp xếp, trong đó đa số là đồ cưới của phu nhân Túc Thành Hầu, mà ngay cả tất cả đồ dùng trong viện, lúc Mộc Thanh Y vừa tròn sáu tuổi, cũng đều là nhà mẹ đẻ của phu nhân Túc Thành Hầu - Trương lão gia tử, tự mình sai người chọn gổ hoàng lê thượng đẳng chế tạo. Ngay lúc đó, Mộc Vân Dung chỉ có thể nhìn mấy thứ này mà âm thầm ghen tỵ hậm hộc. Cho dù Mộc Trường Minh có thương yêu nàng, nhưng nhà mẹ đẻ của Tôn thị cũng không thể lấy ra đồ cưới hay lễ vật nào để sánh ngang với Trương gia, mà Mộc Trường Minh cũng không thể đặc biệt vì một thứ nữ mà làm ra một sân viện quý giá như vậy.

Nhìn sắc mặt khó coi của Mộc Vân Dung, Mộc Thanh Y bật cười: "Là mệnh gì, nên tự biết rõ, đừng mơ tưởng những thứ không thuộc về ngươi, viện Lan Chi là của ta, coi như ta không muốn, nó cũng sẽ không thuộc về ngươi."

Mộc Vân Dung nhìn nàng một lúc lâu, mới cười lạnh một tiếng, bén nhọn nói: "Ninh vương cũng là của ngươi, vậy thì thế nào? Hiện tại Ninh vương phi chính là ta!"

"Vậy thì chúc mừng ngươi." Mộc Thanh Y cười yếu ớt, nói: "Ta không muốn cái gì đó, có thể là của ngươi."

Rốt cuộc Mộc Dung An là hạng người gì, Mộc Thanh Y rõ ràng hơn ai hết, nếu như nói Mộc Dung Dục là một người quân tử đã tâm bình khí yên, lòng dạ độc ác, thì Mộc Dung An chỉ có thể xem là một căn bã. Nàng thật sự rất khó hiểu, gả cho một người như vậy, rốt cuộc Mộc Vân Dung có cái gì để đắc ý chứ? Chẳng lẽ là vì đó là nam tử tuần tú có tác phong không đứng đắn, còn có danh Ninh vương? Nghĩ tới đây, đột nhiên nàng có chút bắt đầu mong đợi Mộc Vân Dung gả vào phủ Ninh Vương thì như thế nào.

Mộc Vân Dung tức giận tới mức phát run, mơ hồ từ lúc Mộc Thanh Y tỉnh lại đã biết làm thế nào để chọc tức nàng, nhưng nàng lại đè nén cơn tức xuống, mấy năm nay, có tỷ tỷ trong cung và phụ thân, mẫu thân, ca ca ruột làm chỗ dựa, trong phủ này không có ai dám làm trái ý nàng. Cưng nhiên tiện nhân này hết lần này đến lần khác khiêu khích nàng!

"Mộc Thanh Y!! Tiện nhân ngươi...Chờ cho sau khi ta trở thành Ninh vương phi, nhất định sẽ gả ngươi cho một nam nhân hèn mọn vô dụng, xem ngươi còn đắc ý thế nào!" Mộc Vân Dung giận dữ hét âm lên.

Nhưng Mộc Thanh Y cũng không có tức giận, lạnh nhạt nói: "Trên đời này còn có ai có thể hèn mọn thấp kém hơn các ngươi?"

"Ngươi....Ngươi! Ngươi đi chết đi!" Rốt cuộc Mộc Vân Dung không nhịn được nữa, bước lên cầm lấy bình hoa cách không xem ném tới Mộc Thanh Y.

"Vân Dung! Con làm cái gì hả?" Âm thanh Mộc Trường Minh có chút hỗn hển, môi Mộc Thanh Y hơi nhếch lên nụ cười nhạt, nghiêng người tránh bình hoa đang bay tới, bắt quả những mảnh sứ từ bình hoa vỡ bay ra trúng lưng Mộc Thanh Y tạo thành vết máu tươi.

"Ba!!"

Một bạt tay đánh vào mặt Mộc Vân Dung, Mộc Vân Dung bị đánh đến choáng váng đầu, một lúc lâu mới phục hồi lại tinh thần, nói: "Phụ...Phụ thân, ngài vì con tiện nhân này đánh con?!"

"Còn không cảm miệng!" Sắc mặt Mộc Trường Minh lúc xanh lúc đỏ: "Cung vương điện hạ giá lâm, còn không hành lễ!" Từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên Mộc Trường Minh cảm thấy nữ nhi này nên cần dạy dỗ tốt hơn, vốn là ông ta đang đón tiếp Cung Vương, lại nghe hạ nhân nói Tam tiểu thư tức giận xông vào viện Lan Chi, chỉ đành vội vàng chạy tới, ai biết được mới vừa đi đến cửa đã nghe Mộc Vân Dung cao giọng tức giận mắng Mộc Thanh Y, những lời đó căn bản là rất khó nghe, đại gia khuê tú bình thường đừng nói là nghe đều không nên nghe, càng không nghĩ tới, vừa bước vào lại thấy Mộc Vân Dung đang gờ bình hoa lên ném tới Mộc Thanh Y, coi như là Mộc Trường Minh không muốn thấy Mộc Thanh Y, nhưng cho tới bây giờ cũng không có ý định giết chết nàng, càng không muốn nàng chết trong tay tỷ tỷ mình. Rốt cuộc Mộc Trường Minh cũng hiểu được mẫu thân luôn nói cần phải nghiêm khắc dạy, lần này thể diện vứt xuống trước mặt Cung vương điện hạ, thật sự là mất hết mặt mũi phủ Túc Thành Hầu!

Mộc Thanh Y sững sốt, mới nhìn nam tử bạch y (*áo trắng - Nuy) đi ra từ phía sau Mộc Trường Minh, đây là một thân bạch y trắng như tuyết, không nhiễm chút hạt bụi nhỏ nào, dung mạo tuấn tú lịch sự tao nhã, cho dù gặp phải tình huống gì, thần sắc trên mặt cũng không thay đổi, vẫn lạnh nhạt làm cho người ta không nhìn thấu.

Nhưng Mộc Thanh Y lại biết bề ngoài cao cao tại thượng như vậy, thật chất bên trong lại là tàn nhẫn và âm độc. Người này....Đã từng là hôn phu của nàng, thuở nhỏ ngây thơ, cũng là tình yêu đầu tiên, lang quân như ý trong lòng thiếu nữ. Nhưng cũng chính người này, lại tự tay đem nàng và Cố gia đẩy mạnh xuống vực sâu vạn trượng.

Nàng vĩnh viễn nhớ, ngày đó tổ phụ bị giam, nàng chạy tới phủ Cung Vương cầu xin hán cứu giúp, lại thấy hán ôm người bạn khuê phòng tốt nhất của nàng nhỏ nhẹ nói chuyện phiếm. Nàng quý trên mặt đất cầu xin hán, lại đổi lấy câu nói cay nghiệt của hán: "Cố thị thông đồng với địch phản quốc, nên cả nhà bị giết, bị tịch thu tài sản là đúng tội!" Thấy vẻ mặt cười đắc ý của Chu Minh Yên, nàng hận không được lúc trước mắt mình bị mù, có mắt không trông, như vậy còn cần con mắt làm gì chứ?!

Lại một lần nữa gặp lại hán, Mộc Thanh Y cho là mình có thể bình tĩnh mà đối mặt, thống khổ hơn nữa nàng cũng đã trải qua, ông trời còn có thể cho nàng một lần nữa đối mặt với kẻ thù, nàng còn có cái gì không thể? Nhưng mà lúc nhìn thấy khuôn mặt tuấn nhã hào hứng kia....Mộc Thanh Y sụp mắt xuống, nàng sợ ý hận trong mắt sẽ bị người phát hiện!

"Gặp qua Cung vương."

Mộ Dung Dục! Cố Vân Ca ta đã trở lại, người đã chuẩn bị trả giá lớn vì hành động trước kia của ngươi chưa?

Thật sự đã nói trước về cách xưng hô, nhưng Nuy vẫn xin nói lại một chút: Hoa Quốc là một quốc gia lấy "lễ" làm đầu (cái này ở chương giới thiệu về Hoa Quốc đã nói rồi), nên bình thường xưng hô với nhau vẫn rất luôn nhã nhặn, có lễ giáo đầy đủ, dù trong lòng ra sao thì ai biết, nhưng lấy tính cách kiêu ngạo và ghen ghét của Mộc Vân Dung trước giờ đối với Mộc Thanh Y thì không cần chữ "lễ" này, ít nhất là lúc không có người ngoài, nên Nuy sẽ dùng "ta – ngươi" (ở hiện đại gần giống như "mày – tao" vậy), còn Mộc Thanh Y cũng dùng "ta – ngươi", một phần nàng không phải là 'Mộc Thanh Y' thật sự, một phần khác chính là nàng thân là đích nữ Tướng môn, không cần phải sợ một thứ nữ như Mộc Vân Dung, bản thân nàng từ nhỏ đã sống trên cao, từ xương cốt đã cao quý rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 9: Vân Dung Không May

"Gặp qua Cung vương."

Mộ Dung Dục nhìn thư phòng hỗn độn trước mắt, nhíu mày một cái, trầm giọng nói: "Đây là xảy ra chuyện gì?"

Sắc mặt Mộc Vân Dung cứng đờ, oán hận trợn mắt nhìn Mộc Thanh Y, thần sắc càng khó coi thêm. Nàng sắp gả cho Ninh vương, mà Cung vương là ca ca đồng mẫu (*cùng mẹ - Nuy) với Ninh vương, để cho đại bá (*anh trai của chồng - Nuy) tương lai nhìn thấy một màn thất lễ của mình như vậy, làm sao không để cho Mộc Vân Dung vừa xấu hổ vừa hận chứ? Hơn nữa, người phụ thân luôn thương yêu nàng lại bởi vì Mộc Thanh Y mà cho mình một bạt tay ngay trước mặt Cung vương, điều này làm cho Mộc Vân Dung luôn được sủng lại thích sỉ diện sao có thể chịu được?

"Phụ thân! Ngài vì nàng mà đánh con!"

Mộc Trường Minh tức giận, nói: "Chẳng lẽ không nên đánh con?" Mộc Trường Minh có chút dè dặt nhìn sắc mặt bình tĩnh của Mộ Dung Dục, phát hiện Mộ Dung Dục cũng không có hứng thú gì với màn kịch trước mắt, thậm chí cũng không có ý tứ truy cứu hành động trước đó của Mộc Vân Dung, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ thấy Mộ Dung Dục đi tới cạnh bàn Mộc Thanh Y, cúi đầu cầm tờ giấy có chữ viết của Mộc Thanh Y, sắc mặt có chút thay đổi, ngừng đầu lên quan

sát thiếu nữ trước mắt một lượt, nhân nhạ hỏi: "Ngươi là Mộc Thanh Y?"

"Bẩm Cung vương, đúng vậy." Mộc Thanh Y rũ mắt, nói.

"Chữ viết cũng không tệ." Mộ Dung Dục có chút suy nghĩ, nói.

Mộc Trường Minh có chút kinh ngạc nhìn tờ giấy trong tay Mộ Dung Dục, mặc dù Mộc Thanh Y là đích nữ phủ Túc Thành Hầu, nhưng từ trước đến nay lực chú ý của ông ta cũng chỉ có ở trên ba người con ông thích là Mộc Phi Loan, Mộc Vân Dung và Mộc Linh. Năm đó lúc Nhu phi vẫn còn là Đại tiểu thư phủ Túc Thành Hầu đã nổi danh là đệ nhất tài nữ kinh thành, tất nhiên Mộc Trường Minh không biết Mộc Thanh Y có cái gì đặc biệt xuất sắc không, nhưng có thể làm cho Cung vương khen một tiếng "không tệ", vậy ít nhất cũng có thể nói chữ viết của Mộc Thanh Y có thể lấy ra.

"Bất quá...Như thế nào bốn vương lại thấy chữ viết có chút quen mắt nhỉ?" Mộ Dung Dục nói. Truyện được đăng tại nuylovevai.wordpress.com

Lông mày Mộc Thanh Y khẽ run, thấp giọng nói: "Thanh Y....Chữ của Thanh Y là học từ Tống lão tiên sinh."

"Thì ra là như vậy." Mộ Dung Dục bỏ tờ giấy xuống, cười nhạ nói: "Một đời Tống lão tiên sinh là danh gia thư pháp, khó trách Tứ tiểu thư có thành tựu như vậy."

Phủ Túc Thành Hầu chỉ có một đích nữ là Mộc Thanh Y, cho nên khi còn nhỏ, có một nửa thời gian Mộc Thanh Y sống ở Cổ gia. Cổ gia giáo dục nữ nhi nhà mình về văn thơ đối ngẫu (*từ và câu đối ngẫu - Nuy) hết sức nghiêm túc, Đại công tử Cổ gia bảy tuổi đã nhận Tống Liêm, một đời danh sĩ và nhà thư pháp nổi danh, làm thầy. Tống Liêm dạy Đại công tử Cổ gia, đồng thời cũng nhận luôn đích tiểu thư Cổ gia, sau Mộc Thanh Y thường đến Cổ gia chơi cũng đi theo biểu ca, biểu tỷ học với Tống Liêm. Bất quá Mộc Thanh Y nhỏ tuổi nhất, cũng chỉ học được thư pháp, cho nên, chữ viết của Mộc Thanh Y và Đại công tử, Đại tiểu thư Cổ gia có mấy phần giống nhau.

Nghe Mộ Dung Dục nói thế, trong lòng Mộc Trường Minh mạnh mẽ thở phào nhẹ nhõm, lúc Mộc Thanh Y vừa nhắc tới Tống lão tiên sinh, tim Mộc Trường Minh không nhịn được nhảy lên, Tống Liêm mất cao hơn đầu, nhiều năm như vậy cũng chỉ làm tiên sinh ở Cổ gia bảy năm, mà mọi người đều biết, Cung vương ghét nhất người ta nhắc tới Cổ gia, nhìn Mộ Dung Dục, Mộc Trường Minh cười theo, nói: "Vương gia, chỉ là tiểu nữ ở nhà hồ nháo mà thôi, không bằng chúng ta ra đại sảnh đi?"

Mộ Dung Dục gật đầu, ánh mắt hồ hững nhìn qua Mộc Vân Dung, nói với Mộc Trường Minh: "Cuối cùng thì tương lai của Tam tiểu thư cũng là Ninh vương phi, làm việc gì cũng nên có chút cân nhắc, đừng có liên lụy tới danh tiếng Ninh vương."

"Dạ, cừu thần quân giáo không tốt, một chút nữa nhất định sẽ dạy lại tiểu nữ thật tốt." Mộc Trường Minh gật đầu liên tục.

Mộ Dung Dục nhíu mày, giọng tay lên, nói: "Bốn vương tới đây cũng không có chuyện gì lớn, chính là muốn nói với Túc Thành Hầu một tiếng, vết thương trên người Ninh vương cần phải có thời gian mới tốt lên được, bốn vương đã xin phép phụ hoàng, cho hôn kỳ dời đến sau ngày Thánh Đản (*), Túc Thành Hầu có ý kiến gì không?"

(*) Thánh Đản (Natividade): lễ Noel, ngày Chúa ra đời - Nuy

Ngươi cũng đã bẩm báo qua cho hoàng thượng, ta còn có ý kiến gì? Mộc Trường Minh âm thầm oán thầm, trên mặt không chút nào chậm trễ, cung kính nói: "Hết thầy đều theo Cung vương an bài."

Mộ Dung Dục gật đầu hài lòng, nói: "Cách ngày Thánh Đản còn có nửa tháng, bất quá tháng sáu, tháng bảy không có ngày tốt để thành thân, ý của Khâm Thiên Giám là hôn kỳ sẽ vào tháng tám. Trong mấy tháng này, Tam tiểu thư tốt nhất là chuẩn bị cho tốt đi."

"Dạ, vương gia." Cho dù Mộc Vân Dung không vui khi hôn kỳ bị lui lại mấy tháng, nhưng nàng thân là nữ nhi khuê phòng, tự nhiên không thể làm ra dáng vẻ muốn xuất giá ngay, huống chi, mới vừa rồi còn bị Mộ Dung Dục thấy cảnh mình chộp lấy bình hoa ném Mộc Thanh Y, trong lòng càng chột dạ thêm, chỉ đành thuận theo đồng ý.

Mộc Trường Minh thấy nữ nhi như thế, trên mặt mới hòa hoãn một chút, nghiêng người cung kính mời Mộ Dung Dục ra đại sảnh.

Mộc Trường Minh và Mộ Dung Dục vừa rời khỏi, trong thư phòng chỉ còn lại Mộc Thanh Y và Mộc Vân Dung. Mộc Vân Dung căm hận nhìn chằm chằm Mộc Thanh Y, cắn răng nói: "Tiện nhân, một ngày nào đó ta muốn ngươi sống không được, mà chết không xong!"

Mới vừa gặp lại Mộ Dung Dục, làm cho tâm tình Mộc Thanh Y không yên, cũng không có tính nhẫn nại bồi tiếp Mộc Vân Dung: "Đừng có luôn mở miệng ngậm miệng chửi bản thân mình, để cho người ngoài nghe được còn nghĩ rằng là do phủ Túc Thành Hầu dạy dẫu. Bất quá....Nha hoàn sinh ra...Tôn di nương có xuất thân gì gì đó sinh ra, cũng thật xứng với hai chữ này."

"Mộc Thanh Y, ngươi chờ đó cho ta!" Biết miệng lưỡi của mình căn bản không chiếm được tiện nghi của Mộc Thanh Y, Mộc Vân Dung giậm chân một cái, xoay người chạy ra ngoài.

"Tiểu thư, ngài nói Tam tiểu thư như vậy, có thể hay không..." Châu Nhi có chút lo lắng nói, mặc dù thấy Tam tiểu thư luôn kiêu ngạo ác độc bị làm cho tức giận đến xanh mặt rất hả giận, nhưng vạn nhất Tam tiểu thư đi cáo trạng tới chỗ lão gia, lão phu nhân, còn có Tôn phu nhân, thì tiểu thư phiền toái rồi.

Mộc Thanh Y cụp mắt, trầm ngâm một chút, lạnh nhạ nói: "Nàng cáo trạng cũng phải có người tin, cho dù có người tin....Thì có người nào đủ thân phận xử lý chuyện lục đục tranh cãi này? Tổ mẫu chắc chắn sẽ không quản."

Nếu Mộc lão phu nhân thật lòng muốn trong phủ hòa thuận, hoặc là thật lòng đối xử tốt với nàng, thì căn bản sẽ không ở trước mặt nàng mắng Tôn thị, như vậy sẽ làm Tôn thị càng hận nàng hơn. Thậm chí Mộc lão phu nhân cho nàng trở lại viện Lan Chi, cũng chưa chắc không có ý tứ để cho nàng và Tôn thị khắc sâu mâu thuẫn hơn. Những năm này, Tôn thị ở trong phủ có quyền lợi ngày càng nhiều, mà mặc dù Mộc lão phu nhân là lão tổ tông tôn quý nhất trong phủ, nhưng tuổi tác cũng đã cao, tinh lực không đủ, khó tránh khỏi cho Tôn thị nắm bắt lấy cơ hội. Dĩ nhiên là Mộc lão phu nhân thích nhìn nàng và Tôn thị đấu với nhau, tốt nhất là lưỡng bại câu thương, mà bây giờ, nàng căn bản không có thực lực chống lại Tôn thị, cho nên, dù Mộc Vân Dung có đi cáo trạng với Mộc lão phu nhân, Mộc lão phu nhân cũng tuyệt đối không có trách nàng.

Châu Nhi nhẹ giọng nói: "Tiểu thư còn phải cẩn thận một chút mới tốt, mặc dù Tam tiểu thư có chút....Nhưng mà Tôn di nương cũng không phải." Hôm nay Tôn di nương cũng đã gần bốn mươi, hơn nữa dung mạo cũng không tính là hạng nhất. Nhưng qua nhiều năm như vậy, vẫn là thân phận thiếp thất được cưng chiều không ngừng trong phủ, mặc dù tiểu thư có thân phận Đại tiểu thư, nhưng cũng không thể làm cho Tôn thị kiêng dè.

Mộc Thanh Y gật đầu, nhìn Châu Nhi, cười yếu ớt: "Cám ơn ngài, Châu Nhi! Ta biết."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Châu Nhi đỏ lên, vội vàng lắc đầu: "Này...Đây là việc nô tỳ nên làm, tiểu thư cần gì phải nói cám ơn. Nô tỳ cũng...cũng không dám đương nổi."

Thấy nàng tay chân luống cuống, Mộc Thanh Y không khỏi cười một tiếng: "Hôm nay, trong phủ này trừ ngài ra, còn có ai thật sự lo lắng cho Mộc Thanh Y?"

"Tiểu thư..." Nhìn tiểu thư mỉm cười dịu dàng trước mặt, Châu Nhi không khỏi ngẩn ngơ: "Tiểu thư...Tiểu thư thật đẹp..."

Kể từ sau khi tiểu thư tỉnh lại liền trở nên xinh đẹp hơn lúc trước rất nhiều. Nhưng Châu Nhi tổng cảm thấy trong đôi mắt của tiểu thư phảng phất như có cái gì đó lạnh băng bị phủ một màng bịt kín. Hiện tại tiểu thư cười một tiếng, nàng nhất thời cảm thấy trước mắt sáng lên, chỉ cảm thấy thế gian này không có người nào đẹp hơn tiểu thư. Cái gì mà Tứ đại mỹ nhân kinh thành, rõ ràng tiểu thư mới là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Ý Của Mộc Sâm

Như theo lời của Châu Nhi, quả nhiên Mộc Vân Dung chạy tới chỗ Mộc Trường Minh và Mộc lão phu nhân nháo một trận lớn, nhưng cũng theo suy đoán của Mộc Thanh Y, Mộc lão phu nhân căn bản không tin lời của Mộc Vân Dung, còn hung hăng dạy dỗ nàng ta một trận, rồi cầm tức nàng ta. Về phần là thật hay giả, cũng chỉ có một mình Mộc lão phu nhân biết.

Mộc Trường Minh cũng không tin, đồng thời cũng vì yêu thương ái nữ (*con gái cưng – Nuy), với tính tình như vậy sẽ gặp nhiều thua thiệt khi vào phủ Ninh vương, vì vậy liền mặc kệ nàng ta bị Mộc lão phu nhân gở.

Pủ Ninh vương có nguyên nhân nên làm chậm trễ hôn kỳ, nhưng người có tâm lại nói chuyện hôn kỳ một đay lui là vì tính tình nóng nảy của Mộc Vân Dung, các loại nghị luận bắt đầu âm thầm truyền ra, trong phủ cũng có rất nhiều người suy đoán, có phải Tứ tiểu thư sắp được sủng ái hay không?

Những thứ này đều không phải chuyện bây giờ Mộc Thanh Y để ý, mặc dù trong lòng luôn tự nói với mình không thể nóng vội, nhưng mỗi ngày sinh hoạt một chỗ với người Mộc gia, sau khi gặp lại Mộ Dung Dục, Mộc Thanh Y phát hiện mình căn bản không thể bình tĩnh như tưởng tượng. Vì Cô gia báo thù, muốn rửa sạch oan khuất và si nhục mà Cố gia phải chịu, nàng còn cần làm rất nhiều chuyện, mà bây giờ nàng cái gì cũng không có, thậm chí ngay cả bước chân ra khỏi Hào phủ cũng khó khăn.

"Tiểu thư, Đại công tử tới." Châu Nhi đi vào, thấp giọng bẩm báo.

"Mời Đại ca vào." Nghe được Châu Nhi bẩm báo xong, trong lòng Mộc Thanh Y động, suy tính rất nhanh.

Một lát sau, Mộc Sâm đi vào, nhìn thấy muội muội cầm một quyển sách ngồi sau thư án, cười nói: "Ngược lại chỗ Tứ muội rất yên tĩnh."

Mộc Thanh Y cười nói: "Chỗ này của Thanh Y luôn không có người qua lại, dĩ nhiên là rất yên tĩnh rồi."

Mộc Sâm lắc đầu cười nói: "Tam muội mới vừa ra khỏi Từ Đường liền bị tổ mẫu cầm tức, Tứ muội nên cẩn thận một chút mới tốt."

Ánh mắt Mộc Thanh Y thoáng động, lại cười nói: "Lời này của Đại ca là thế nào?"

Mộc Sâm như cười như không nhìn Mộc Thanh Y, Mộc Thanh Y cũng không thêm để ý hắn, thoải mái mặc cho hắn quan sát, một lúc lâu sau, Mộc Sâm có chút bất đắc dĩ thở dài: "Ngược lại Đại ca lại cảm thấy...Giống như chưa bao giờ nhìn thấu Tứ muội. Hôm nay Tứ muội có mấy phần...phong phạm giống như mẫu thân năm xưa." Người mẫu thân mà Mộc Sâm nói tới chính là mẹ ruột Trương thị của Mộc Thanh Y, lúc Trương thị là chính thê của Túc Thành Hầu, tất cả con cái trong phủ đều phải gọi bà một tiếng mẫu thân.

Mộc Thanh Y cười nhạt, nói: "Đại ca tới viện Lan Chi, không phải là đặc biệt tới tìm Thanh Y nói chuyện phiếm ỉ?"

Mộc Sâm chỉ cười không nói, coi như đồng ý với lời của Mộc Thanh Y, Mộc Thanh Y cũng không quan tâm, nói với Châu Nhi đang giữ cửa ngoài phòng: "Châu Nhi, rót cho Đại ca một ly trà."

Rất nhanh Châu Nhi bưng một ly trà lên, trà không tính là ngon, làm cho Mộc Sâm thoáng cau mày, bắt quá cũng không quá mức để ý. Hôm nay, phủ Túc Thành Hầu là nằm trong tay Mộc lão phu nhân và Tôn thị, dĩ nhiên đãi ngộ của Mộc Thanh Y kém hơn lúc Trương thị còn sống. Mộc Sâm cũng một mình ăn khổ, khi hấn còn thiếu niên, không thể gặp mặt Mộc Trường Minh, những ngày hấn ở trong phủ còn không bằng Mộc Thanh Y. Ngoài mặt là khá một chút, nhưng Tôn thị lại âm thầm vụng trộm gây khó khăn còn nhiều hơn so với Mộc Thanh Y. Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao biết thực lực thua xa mà Mộc Sâm lại nhất quyết muốn tranh. Nếu như mẹ cả Trương thị có lưu lại một người con trai kế thừa Túc Thành Hầu thì không nói gì, đáng này mọi người đều là con thiếp thất, Mộc Linh có cao hơn hấn bao nhiêu đâu. Ít nhất nương hấn là con gái cung, còn nương Mộc Linh chỉ là một nha hoàn hầu hạ Túc Thành Hầu trước kia thôi.

"Người hầu bên cạnh Tứ muội cũng quá ít một chút đi." Mộc Sâm cau mày nói.

Mộc Thanh Y lại cười nói: "Đủ dùng là được, thay vì thêm người ‘ăn cây táo, rào cây sung’, còn không bằng không có thì hơn."

Mộc Sâm quan sát thiếu nữ thanh nhã nở nụ cười lạnh nhạt trước mắt, chẳng biết tại sao tâm lại lạnh lẽo, cười nói: "Tứ muội không nên nghĩ như vậy, đến cùng Tứ muội vẫn là đích nữ phủ Túc Thành Hầu, nếu ra cửa mà bên người chỉ có một nha hoàn thì còn ra thể thống gì?"

Trong lòng Mộc Thanh Y khẽ động, cup mắt cười khổ, nói: "Cám ơn Đại ca dạy, bắt quá....Đại khái Thanh Y còn không có cơ hội ra cửa thì sao tính nhiều như vậy." Lúc trước khi ở thanh lâu, nàng bị quản chế khắp nơi, nhưng thỉnh thoảng dò xét một số tin tức cũng có thể làm được, tự nhiên là biết được sau khi đi mất, biểu muội cũng không có ra khỏi phủ Túc Thành Hầu tham gia bất kỳ hoạt động nào trong kinh thành.

Mộc Sâm lắc đầu cười nói: "Năm nay không giống nhau. Chưa tới một tháng nữa là tới ngày Thánh Đản, Tứ muội thân là đích nữ Hầu phủ, tất nhiên là phải vào cung dự tiệc rồi. Huống chi, ta còn nghe di nương nói, tổ mẫu có đề cập tới chuyện Tứ muội sắp tròn mười sáu tuổi...." Mặc dù mẹ ruột Mộc Sâm không tính là tiểu thư khuê các, nhưng cũng là thứ nữ của quan viên lục phẩm, tính tình dịu dàng, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, rất được Mộc lão phu nhân coi trọng, nói bà biết được một chút gì từ chỗ Mộc lão phu nhân, Mộc Thanh Y cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Mộc Thanh Y trầm mặc một chút, nhẹ giọng cười nói: "Cám ơn Đại ca nhắc nhở, nếu sau này Thanh Y có thể làm được cái gì, Thanh Y nhất định sẽ báo đáp Đại ca."

Mộc Sâm cười lớn: "Ta và muội đều là huynh muội, sao Tứ muội lại nói như vậy chứ? Đúng rồi, hôm nay vừa đúng lúc Đại ca cũng không có chuyện gì, có muốn Đại ca đưa muội ra ngoài đi dạo chơi một chút không?"

Mộc Thanh Y có chút kinh ngạc, ngẩng đầu lên nói: "Này.... Thật sự có thể?"

Mộc Sâm cười: "Có cái gì không thể chứ? Nha đầu Vân Dung kia mỗi tháng còn có hai, ba lần chạy ra ngoài chơi, còn có Vũ Phi và Thủy Liên, cũng thường hay ra ngoài mua một chút sơn phấn, châu sai, đồ trang sức đeo tay. Đại ca đi nói với phụ thân một tiếng là được." Hiện nay Mộc Sâm làm ở Lễ bộ, mặc dù chức vị không cao nhưng cũng không tệ. Vì vậy mặc dù không được sủng ái bằng Mộc Linh, nhưng vẫn có vài phần thể diện ở trước mặt Mộc Trường Minh, hấn muốn dẫn muội muội ra ngoài dạo phố, tự nhiên Mộc Trường Minh cũng không thể không đồng ý.

Thấy bộ dáng do dự của Mộc Thanh Y, Mộc Sâm nhướn mày, trêu đùa: "Tứ muội, đến cùng muội có muốn đi hay không nha?"

"Đi!" Mộc Thanh Y vội vàng đứng dậy, tội nghiệp nhìn Mộc Sâm.

Mộc Sâm mỉm cười, gật đầu nói: "Nhanh đi thay quần áo đi, Đại ca cũng phải đi nói một tiếng với phụ thân."

"Vâng, cám ơn Đại ca!" Mộc Thanh Y vội vàng phúc thân (*), bước nhanh ra ngoài. Nghe tiếng bước chân của nàng có chút dồn dập, Mộc Sâm cười nhạt: Dù có tâm cơ như thế nào, đến cùng cũng chỉ là một thiếu nữ mười lăm tuổi mà thôi.

(*) phúc thân: cúi chào, vái chào ~> nữ nhân thời xưa cúi đầu vái chào, hai tay nắm lại đặt ở trước ngực - Nuy

Quả nhiên Mộc Trường Minh sáng khoái đồng ý, không tới một khắc, Mộc Thanh Y đeo khăn che mặt đi theo Mộc Sâm ra khỏi phủ Túc Thành Hầu. Nếu Mộc Sâm muốn lôi kéo Mộc Thanh Y, tự nhiên là phải làm cho tốt, vừa ra khỏi Hầu phủ liền trực tiếp đưa Mộc Thanh Y tới cửa hàng sơn phấn mà các tiểu thư khuê các thích tới nhất —— Lân Hương Trai.

Lân Hương Trai cũng phải phải là cửa hàng sơn phấn lớn nhất kinh thành, nhưng lại là chỗ mà các cô nương và quý phụ (*) thích đến nhất. Hương thơm của sơn phấn tại Lân Hương Trai luôn làm cho người ta đặc biệt cảm thấy thoải mái, tinh thần sáng khoái. Hơn nữa mỗi tháng, Lân Hương trai sẽ đặt biệt đưa ra một mùi hương mới, mùi hương này chỉ có một phần, trong năm sẽ không làm ra phần thứ hai. Cái này đặc biệt thỏa mãn tâm tính kiêu ngạo, không muốn cùng người khác sử dụng cùng một mùi hương của nữ tử, cho nên các vị thiên kim tiểu thư vì nhu cầu và thể diện mà không luyến tiếc tiền như vứt rác.

(*) quý phụ: là phụ nữ thân phận cao quý đã có chồng - Nuy

Mộc Sâm thân là nam tử, dĩ nhiên là không thể ở lâu một chỗ như thế này, cho nên, khi đưa Mộc Thanh Y tới cửa liền đi qua một trà lâu đối diện chờ, trước khi đi còn đưa cho Mộc Thanh Y một tấm ngân phiếu năm mươi lượng, Mộc Thanh Y từ chối không được nên đành thu lấy.

Đi vào trong cửa hàng, đại sảnh trang trí u nhã tinh mịch, lịch sự tao nhã làm cho người ta sinh ra một loại ý cảnh thanh tịnh và đẹp đẽ, thậm chí ngay cả

mùi son phấn cũng không thể ngửi thấy, chỉ có lư hương trên bàn tỏa ra hương thơm. Nếu như không phải bên ngoài treo bảng hiệu, sẽ làm cho người ta rất khó tin đây là cửa hàng bán son phấn.

"Mời vị tiểu thư này vào trong, không biết tiểu thư cần gì?" Phía sau rèm châu màu xanh nhạt, một cô gái tử y (*áo tím - Nuy) chậm rãi bước ra, mỉm cười hỏi Mộc Thanh Y.

Mộc Thanh Y cũng không kinh ngạc, cười nhạt nói: "Cần một chút hương liệu, không biết lão bản ở đây có thể có không?"

Sắc mặt cô gái tử y lóe lên một tia kinh ngạc, cười nói: "Thế nhưng có rất ít người tới Lãnh Hương Trai mua hương liệu. Nói vậy tiểu thư cũng có tính chế hương à?"

Mộc Thanh Y mỉm cười nói: "Có biết một chút."

Thấy nàng không có ý tứ nói nhiều, cô gái tử y cũng không để ý: "Vậy tiểu thư cần hương liệu gì?"

Mộc Thanh Y lấy ra một tờ giấy đã ghi sẵn ra, đưa vào tay nàng ta. Cô gái tử y cúi đầu nhìn một chút, khen: "Tiểu thư viết chữ thật tốt, những thứ hương liệu này đều có trong cửa hàng, xin tiểu thư ngồi xuống uống trà chờ một chút, rất nhanh sẽ chuẩn bị xong cho tiểu thư."

Mộc Thanh Y gật đầu, cười nói: "Cám ơn lão bản."

Hai người muốn xoay người vào trong, thì chuông treo trên cửa vang lên, có người tiến vào. Cô gái tử y kia áy náy nhìn Mộc Thanh Y, cười cười muốn xoay người đón khách, thì đoàn người bên ngoài đã bước qua cửa. Sắc mặt cô gái tử y khẽ biến, bước nhanh tới đón: "Cung vương phi giá lâm, tiểu nữ không nghênh đón từ xa, xin thứ tội."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 11: Cung Vương Chính Phi

Chuyển ngữ: Nuy

"Cung vương phi giá lâm, tiểu nữ không nghênh đón từ xa, xin thứ tội."

Vốn Mộc Thanh Y cũng không có quan tâm ai vào, nhưng lúc nghe cô gái tử y nói, không khỏi ngẩn người. Vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một nữ tử quần áo xa xỉ được mọi người vây quanh bước vào, đây không phải là Cung vương phi có đường làm quan rộng mở nhất trong kinh thành hiện nay thì là ai nữa chứ?

Chỉ thấy nữ tử hơi lộ ra ngạo khí chậm rãi bước vào đại sảnh, dung mạo xinh đẹp được đánh qua một lớp phấn mỏng, lông mày nhỏ mỏng, một thân quần áo lụa màu vàng hơi đỏ có mẫu đơn thêu chỉ vàng, phối hợp với phượng hoàng ngậm châu lung lay, cả người quý khí bức người, hơn nữa lại càng nhiều thêm mấy phần cao cao tại thượng và lãnh ngạo trong trí nhớ của Mộc Thanh Y.

Cung vương phi rất là nhạy cảm đối với ánh mắt của người ngoài, chẳng qua Mộc Thanh Y chỉ ngẩn người một chút, liền bị nàng phát hiện, đứng đó nhủ thầm nhìn nữ tử mang khăn che mặt làm cho nàng cảm thấy có chút quen mắt. Cung vương phi ngưng mi, trầm giọng nói: "Đây là người nào?"

Cô gái tử y nhìn Mộc Thanh Y một cái, cười nói: "Bẩm Vương phi, vị tiểu thư này là đến mua hương liệu."

"Mua hương liệu?" Cung vương phi quan sát Mộc Thanh Y mấy lần, nói: "Bản phi nhìn vị tiểu thư này có chút quen mắt, không biết đây là tiểu thư nhà nào?"

Mộc Thanh Y xoay người lại, rũ mắt xuống, hơi phúc thân, nói: "Tiểu nữ là Tử nữ (*) của phủ Túc Thành Hầu, gặp qua Cung vương phi."

(*) Tử nữ: con gái thứ tư - Nuy

"Tử tiểu thư phủ Túc Thành Hầu?" Cung vương phi nhượng mảy, nói: "Là nữ nhi của Tàn Quốc phu nhân?"

"Đúng vậy." Mộc Thanh Y cung kính nói.

"Khó trách..." Nhìn Mộc Thanh Y cúi đầu, Cung vương phi có chút thất thần, sau khi phục hồi lại tinh thần, có chút mệt mỏi phát tay, nói: "Người đi đi." Nói trắng ra là không chút lưu tình đuổi Mộc Thanh Y ra ngoài, thấy thái độ Cung vương phi như vậy, mấy nữ tử đi theo Cung vương phi cũng âm thầm che miệng cười trộm, hiển nhiên là có chút hả hê nhìn Tử tiểu thư phủ Túc Thành Hầu không được lọt vào mắt xanh của vương phi.

Mộc Thanh Y nhàn nhạt nói: "Tiểu nữ vẫn còn đang chờ mua mấy thứ nữa, xin vương phi thứ tội."

"Người..." Ánh mắt Cung vương phi khẽ biến, cẩn thận quan sát Mộc Thanh Y một lúc lâu, sau đó mới nói: "Ngược lại người có chút khác với lời nhận xét của Vân Dung."

Đôi môi của Mộc Thanh Y dưới khăn che mặt câu lên, cười yếu ớt, nói: "Xuất thân có hạn, thỉnh thoảng Tam tỷ có nói chuyện không lọt tai, còn kính mong vương phi rộng lượng tha thứ."

Sắc mặt Cung vương phi thay đổi mấy lần, một lúc lâu sau mới nói với cô gái từ y bên cạnh: "Đã có khách, lần sau bản phi sẽ trở lại."

Nghe Cung vương phi nói thế, mấy nữ tử đi theo bên cạnh nàng cũng không thuận theo: "Vương phi, nàng ta cho mình là ai mà có thể làm cho vương phi nhân nhượng chứ?"

"Đúng vậy, thấy vương phi tới còn không ngoan ngoãn lui ra một bên, thật sự vô lễ mà."

"Đủ rồi." Cung vương phi có chút không vui quét mắt nhìn mọi người một cái, cười nói với Mộc Thanh Y: "Năm ngày sau, bản phi sẽ mở tiệc mời các vị tiểu thư khuê các trong kinh thành tại biệt viện, đến lúc đó Mộc tiểu thư nhất định phải tới."

Mộc Thanh Y thân thiết nói: "Cám ơn vương phi, đến lúc đó, tiểu nữ nhất định tới quấy rầy rồi."

Cung vương phi lạnh nhạt nhìn nàng một cái, lúc này mới xoay người rời đi.

"Chỉ sợ là Cung vương phi có chút mất hứng, còn xin Mộc tiểu thư cẩn thận mới được." Tiễn Cung vương phi xong, cô gái từ y nhìn Mộc Thanh Y, nhẹ giọng nhắc nhở.

Mộc Thanh Y có chút kinh ngạc nhìn cô gái thanh tú trước mặt này, cũng không phải là vô cùng xinh đẹp, nhưng từ ánh mắt thông suốt tĩnh lặng là có thể nhìn ra, nàng ta tất nhiên là một cô gái vô cùng thông minh sáng suốt, cùng nói với một cô gái thông minh sẽ không quá nhiều lời.

Cô gái từ y che miệng cười, nói: "Là ta nhiều chuyện rồi, xin Mộc tiểu thư không trách cứ, ta biết một thiếu nữ, cũng có chút giống với Mộc tiểu thư, cho nên không nhận được...." Có chút thương cảm thở dài, cô gái từ y giơ tay lên mời Mộc Thanh Y vào trong.

Trong lòng Mộc Thanh Y động, nói nhỏ: "Có thể được cô nương coi trọng, nhất định là một vị kỳ nữ (*)."

(*) kỳ nữ: là một cô gái / nữ tử có tài hiếm thấy - Nuy

Cô gái từ y gật đầu nói: "Đúng là một vị kỳ nữ, tuy ta và nàng chỉ gặp nhau mấy lần, nhưng chỉ sợ sẽ không có một cô gái thông minh xinh đẹp nào như vậy nữa."

"Vậy...Không biết vị kia..."

Cô gái từ y cười nhạt, nói: "Nàng tên là Văn Ca, trước kia còn có một cái tên khác, chính là....Cổ Văn Ca."

Mộc Thanh Y im lặng, một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: "Lão bản và...Biểu tỷ ta cũng có giao tình sao?"

Cô gái từ y lắc đầu, thở dài: "Lúc Cổ gia còn chưa xảy ra việc gì, tiểu điểm (*) của ta cũng mới mở không bao lâu. Cổ tiểu thư có một lần tới chỗ ta mua hương liệu, còn tặng ta một căn phòng điều chế hương. Chỉ tiếc....Tài nghệ ta không tinh, qua nhiều năm như vậy, lại không thể chế ra được hương thơm năm đó Cổ tiểu thư làm ra."

(*) tiểu điểm: quán nhỏ, cửa hàng nhỏ ~> Đây là một cách nói khiêm tốn - Nuy

Mộc Thanh Y thấp giọng nói: "Lão bản nói đùa, hôm nay Lãnh Hương Trai của lão bản đã sớm nổi tiếng khắp kinh thành."

Cô gái từ y khinh thường cười một tiếng, nói: "Vậy thì thế nào, những người đó có bao nhiêu người thật sự biết được cái gì là hương thơm cực phẩm? Còn chưa biết, Mộc tiểu thư.....Mộc tiểu thư và Cổ tiểu thư là người thân, nói vậy tay nghề cũng bắt phàm đi?"

Mộc Thanh Y nói: "Cái này Thanh Y cũng không tinh thông mấy, bất quá là lúc rảnh rỗi mà chơi đùa một chút, để cho lão bản thất vọng rồi." Nhìn đầy mắt cô gái từ y xét qua tia thất vọng, Mộc Thanh Y có chút ngạc nhiên nói: "Hiện tại ngay cả phủ Túc Thành Hầu cũng không dám nhắc tới Cổ gia, ngược lại lão bản lại không có chút kiêng kỵ nào?"

Cô gái từ y che miệng lại cười, nhưng mà nhìn Mộc Thanh Y, nói: "Mộc tiểu thư sẽ đi mặt báo sao?"

Hai người không khỏi nhìn nhau cười, không khí trong phòng cũng thân thiện hơn rất nhiều, thủ pháp của cô gái từ y lưu loát lấy ra các loại hương liệu tốt theo yêu cầu của Mộc Thanh Y, chỉ một lúc, đã gói lại đưa cho nàng.

Mộc Thanh Y cầm hương liệu, đứng dậy, cười nói: "Còn chưa thỉnh giáo danh tính lão bản?"

Cô gái từ y nhẹ giọng cũng nói: "Ta họ Lãnh, nếu không đề ý, Mộc tiểu thư có thể gọi ta là Ngọc Nương."

Mộc Thanh Y gật đầu cười nói: "Ta tên là Thanh Y."

Tự mình đưa Mộc Thanh Y ra khỏi cửa, một lần nữa cô gái tử y trở lại nội thất, vốn nội thất không có bóng người, không biết từ lúc nào đã có một người ngồi. Sắc mặt cô gái tử y khẽ thay đổi, vội vàng bước tới gần người đang ngồi trong phòng, lạy sâu: "Ngọc Nương gặp qua Cửu công tử."

Trong phòng, một nam tử hắc y (*áo đen - NUy) ngồi trên tháp lớn, trên cầm y tơ lụa màu đen thêu hoa văn phức tạp, làm cho người ta cảm thấy một loại áp lực quý dị. Nghe tiếng của cô gái tử y, hắn quay đầu lại, con ngươi lạnh nhạt mang theo cảm giác mê mẩn hư vô, cô gái tử y đối diện với ánh mắt của hắn không khỏi rung mình hơi dịch chuyển ra. Dáng dấp của nam tử hắc y vô cùng tuấn mỹ, khuôn mặt như được khắc ra từ một bức tượng hoàn mỹ không có chỗ khuyết, dung mạo tinh xảo đẹp đẽ như vậy nếu xuất hiện trên mặt người khác, tất nhiên sẽ có thêm mấy phần nữ tính, nhưng từ giữa chân mày của hắn, cho dù là trong lúc lơ đãng, cũng mang theo khí thế sắc bén bức người, làm cho người ta giống như không cẩn thận sẽ bị hắn gây thương tích.

"Khụ...Khụ...Khụ..." Nam tử chưa nói, đã ho khan mấy tiếng.

"Cửu công tử...." Cô gái tử y lo lắng nhìn nam tử hắc y trước mắt, nhưng cũng không có dũng khí bước lên một bước.

Nam tử hắc y khoát tay, trầm giọng nói: "Không có gì. Mới vừa rồi là biểu muội của Cố Vân Ca?"

Cô gái tử y sững sốt, hiển nhiên là không nghĩ tới công tử lại có hứng thú với một thiếu nữ chưa bao giờ gặp mặt một lần. Nhận ra ánh mắt không vui của nam tử hắc y, mới vội vàng nói: "Bẩm công tử, đúng vậy. Cố [*] phu nhân của phủ Túc Thành Hầu và Đại phu nhân Cố [*] gia năm đó chính là tỷ muội ruột thịt."

[*] Ở đây Nuy xin giải thích một chút, chữ "Cố [的]" đầu tiên có nghĩa là <đã mất,=" trước=" đó=">, ý nói là "phu nhân trước đó". Còn chữ "Cố" trong "Cố gia [顾家]" là nói nhà họ Cố ~> Hai từ này hoàn toàn khác nhau nha, về mặt chữ lẫn mặt nghĩa, các bạn đừng nhầm nhé đề của Mộc Thanh Y/Cố Vân Ca là họ Cố ak (p/s: Nói thêm, hai người này đều là họ Trương).

Nam tử hắc y nhíu mày một cái, nói: "Nếu là biểu tỷ muội, như vậy nàng...cũng sẽ biết cách làm U Hàn Hương đi?"

Cô gái tử y ngưng mày, nói: "Ngọc Nương mới vừa hỏi, hình như Mộc Tử tiểu thư cũng không có tình thông việc chế tạo hương, hơn nữa, nàng mua hương liệu cũng không phải chỉ có mỗi tài liệu làm U Hàn Hương."

Nam tử hắc y híp mắt lại: "Cố Vân Ca đã chết....Trừ nàng, trên đời này còn có ai có thể...."

"Ngọc Nương đáng chết!" Cô gái tử y quỳ rạp xuống đất: "Ngọc Nương vô năng...Xin công tử giảng tội!"

Nam tử hắc y vung tay áo lên, trầm giọng nói: "Thôi, lấy lực lượng của chúng ta ở Hoa Quốc, căn bản là không thể cứu Cố Vân Ca ra, cái này cũng không trách người."

"Nhưng mà thân thể của công tử ngài...."

"Khụ, khụ...Không có gì đáng ngại cả..." Nam tử hắc y cau mày, lời còn chưa dứt đã ho khan một trận kinh thiên động địa, lại bị hắn cố gắng đè lại, một luồng máu đỏ sậm chảy qua khe tay của hắn: "Bản công tử sẽ không chết dễ dàng như vậy đâu!"

"Thuộc hạ sẽ đi tiếp xúc với Mộc Tử tiểu thư, nếu trên đời này còn có người biết làm U Hàn Hương, khả năng lớn nhất chính là nàng!" Nhìn vết máu đỏ sậm của nam tử kia, trong mắt cô gái tử y đầy lo lắng, trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Thiệp Mời Vương Phủ

Chuyển ngữ: Nuy

Mộc Thanh Y ra khỏi Lãnh Hương Trai, Mộc Sâm lập tức bước lên đón. Vốn hắn ở trà lâu đối diện, tự nhiên là không phải không biết Cung vương phi cùng một đám người đi tới. Thấy Mộc Thanh Y vừa đi ra, vội vàng hỏi: "Tỷ muội, muội có gặp Cung vương phi không?"

"Tự nhiên là gặp được." Mộc Thanh Y lạnh nhạt cười nói.

Mộc Sâm nhíu mày, nói: "Cung vương phi không có nói gì sao?"

Mộc Thanh Y cười một tiếng, nói: "Cung vương phi mời muội tham gia yến hội năm ngày sau." Mặc dù Mộc Thanh Y mới thật sự là đích nữ phủ Túc

Thành Hầu, nhưng những năm này cũng không biết là cố ý hay vô tình, Mộc Thanh Y mơ hồ không có tham gia bất kỳ tụ hội nào trong kinh thành, mà chủ mẫu đương gia của mấy nhà khác tựa như cùng nhau quên phủ Túc Thành Hầu có một đích nữ là nàng.

Sắc mặt Mộc Sâm khê biến, trầm xuống, Mộc Vân Dung sắp thành Ninh vương phi, Ninh vương và Cung vương lại là huynh đệ ruột, quan hệ hết sức thân thiết, hơn nữa Ninh vương lại như thiên lôi sai đâu đánh đó của Cung vương. Hắn muốn tranh tước vị Túc Thành Hầu với Mộc Linh, phủ Cung Vương có thể trở thành trở ngại của hắn, nhưng lấy thực lực của hắn, lại không có tư cách đấu với phủ Cung Vương, chứ đừng nói tới bây giờ hắn chỉ là con thiếp thất của phủ Túc Thành Hầu, coi như hắn thật sự là chủ nhân phủ Túc Thành Hầu, hắn cũng không đắc tội nổi với Cung vương.

Nhìn sắc mặt của hắn, Mộc Thanh Y lơ đãng, chậm rãi bước tới gần hắn, thấp giọng cười nói: "Đại ca cần gì phải lo lắng như thế, Cung vương phi làm sao có thể gây khó dễ cho một nữ tử nhỏ tầm thường như muội chứ? Huống chi... Trong kinh thành, hoàng tử vương gia không nhiều không ít, tổng có mười mấy đi?" Âm thanh của Mộc Thanh Y cực kỳ nhỏ, nếu không phải Mộc Sâm đứng sát bên, cũng không thể nghe rõ. Mà sau khi nghe rõ lời nàng, Mộc Sâm không khỏi cảm thấy lãnh lẽo dần bao phủ mình, đồng thời nhịp tim cũng đập nhanh hơn mấy cái. Lời của Mộc Thanh Y phảng phất như mở ra một cánh cửa khác cho hắn, cho tới nay, phủ Túc Thành Hầu vẫn luôn ủng hộ Cung vương. Nhưng mà... Nếu như ủng hộ Cung vương không mang cho hắn lợi ích gì, tại sao hắn lại nhất định phải ủng hộ Cung vương?

Biết rõ suy nghĩ này nguy hiểm cỡ nào, cho nên ý niệm này chỉ thoáng qua mà thôi, Mộc Sâm rất nhanh đã hồi phục lại tinh thần, thần sắc có chút phức tạp nhìn Mộc Thanh Y. Lại chỉ thấy khuôn mặt thiếu nữ này bị khăn che bên ngoài, chỉ lộ ra một đôi mắt có con ngươi lạnh lùng dịu dàng, mang theo nụ cười nhàn nhạt đi tới bên mình, giống như vừa rồi không có nói gì, hết thảy chỉ là một ảo giác mà thôi: "Đại ca, muội còn muốn mua mấy món trang sức, mấy ngày sau phải đi tham gia yến hội của Cung vương phi rồi, cũng không thể quá giản dị đi."

Mộc Sâm gật đầu, nói: "Tốt, đại ca đi cùng muội."

Mộc Thanh Y và Mộc Sâm về đến phủ, đã bị hạ nhân đứng chờ sẵn mời tới viện của lão phu nhân. Vừa đi tới viện An Đức, Mộc Sâm cau mày, thấp giọng hỏi: "Tổ mẫu có biết tổ mẫu mời chúng ta đến là có chuyện gì không?"

Mộc Thanh Y nhẹ giọng cười nói: "Chắc là.... Bởi vì chuyện của Cung vương phi đi. Đại ca không cần lo lắng."

Mắt Mộc Sâm lóe lên một tia kinh dị, Mộc Thanh Y cười nói: "Cung vương phi mời ta dự yến hội, cũng không thể không đưa thiệp mời nha."

"Nhanh như vậy?" Mộc Sâm cau mày, Mộc Thanh Y cup mắt, cười nhạt: "Xưa nay Cung vương phi luôn làm việc sạch sẽ lưu loát."

Vào đại sảnh, Mộc lão phu nhân, Mộc Trường Minh, Tôn thị, còn có Mộc Vân Dung vốn đang bị cảm tức, tất cả đều có ở đây. Đối với Mộc Vân Dung, Mộc Thanh Y cũng không để bụng, lấy ảnh hưởng của Tôn thị đối với Mộc Trường Minh, việc trừng phạt Mộc Vân Dung, có thể làm thật ba phần đã coi như không tệ rồi. Như có điều suy nghĩ nhìn Tôn thị ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Mộc Trường Minh, lấy dung mạo quyền rũ và năng lực của Tôn thị, có thể mê hoặc Mộc Trường Minh lâu như vậy, chẳng lẽ Mộc Trường Minh thật sự để ý Tôn thị sao?

Mộc Thanh Y từ từ đưa mắt qua chỗ khác, đứng sau lưng Mộc Lão phu nhân là một mỹ phụ (*người phụ nữ xinh đẹp - Nuy) hơn ba mươi tuổi, đang cẩn thận đắp bốp bả vai của Mộc lão phu nhân. Khuôn mặt bà thanh tú, quần áo màu trắng tôn lên vẻ thuần khiết đoan trang, rất có phong thái bích ngọc. Chỉ là bởi vì đã hơi lớn tuổi, lại càng thêm mấy phần phụ nữ hiền hoà thanh nhã và dịu dàng. Bà là mẹ ruột Lý thị của Mộc Sâm, đều là di nương, Tôn thị có thể quang minh chính đại ngồi bên cạnh Mộc Trường Minh, còn Lý thị chỉ có thể đứng sau lưng Mộc lão phu nhân, cẩn thận hầu hạ bà ta. Lý thị ít nhất là tiểu thiếp được kiệu nhỏ quang minh chính đại mang vào cửa, mà Tôn thị chẳng qua là từ nha hoàn thông phòng thăng lên, cũng khó trách Mộc Sâm không cam lòng.

"Tổ mẫu, phụ thân." Đề ý nghĩ trong lòng xuống, Mộc Thanh Y bước lên, nhẹ giọng nói.

"Gặp qua tổ mẫu, phụ thân... Mẫu thân." Mộc Sâm thấp giọng nói, một tiếng mẫu thân này là gọi Tôn thị. Mặc dù Tôn thị không được triều đình phong cáo mệnh, nhưng Mộc Trường Minh vì muốn bù đắp ủy khuất bà phải chịu, nên cho bà đãi ngộ giống như chính thất, trừ Mộc Thanh Y, tất cả con thiếp thất khác, kể cả thứ nữ, cũng phải gọi bà là mẫu thân.

Thấy Mộc Thanh Y giống như bàng quan, xem nương mình như không tồn tại, Mộc Vân Dung đã muốn nổi giận. Nhưng khi thấy ánh mắt như cười như không của Mộc Thanh Y, nhất thời nhen lại. Mộc Vân Dung cũng không ngờ, trong khoảng thời gian này đã liên tục giao phong với Mộc Thanh Y, nhưng tất cả đều thua, nên cũng sẽ không ở trong tình huống này mà khiêu khích nàng nữa.

Mộc lão phu nhân mỉm cười nhìn Mộc Thanh Y: "Hôm nay Y nhi ra cửa, thế nhưng đã đụng phải quý nhân phải không?"

Mộc Thanh Y nhàn nhạt mỉm cười: "Bắt tổ mẫu, Thanh Y gặp Cung vương phi ở Lãnh Hương Trai."

Mộc lão phu nhân cảm thiệp mời trên bàn lên, cười nói: "Nói vậy thật sự là thật? Cung vương phi mời cháu tham gia yến hội năm ngày sau. Y nhi cần phải về viện chuẩn bị thật tốt đấy, đừng có làm mất mặt phủ Túc Thành Hầu."

Mộc Thanh Y nhu thuận gật đầu, nói: "Thanh Y đã biết, cảm ơn tổ mẫu dạy bảo."

Hiển nhiên là tâm tình của Mộc lão phu nhân không tệ, chỉ chỉ chỗ trống bên cạnh, nói: "Huynh muội các cháu ngồi xuống nói chuyện đi." Hai người cảm ơn Mộc lão phu nhân, ngồi đối diện với Mộc Trường Minh, Mộc Thanh Y suy nghĩ một chút, rồi hỏi: "Tổ mẫu, tỷ muội bọn cháu sẽ cùng tham gia yến hội của Cung vương phi sao?"

Mộc lão phu nhân cười nói: "Đúng vậy, cháu và Dung nhi, còn có Vũ Phi, Thủy Liên cũng nhận được thiệp mời của vương phi, đến lúc đó tỷ muội các cháu có thể kết bạn đi cùng."

Mộc Thanh Y có chút mờ mặt nói: "Nhưng mà không biết tại sao Cung vương phi lại tổ chức yến hội nhỉ?"

Mộc lão phu nhân than nhẹ, nói: "Trong ngày thường cháu cũng ít khi ra cửa, khó trách không biết. Chưa tới một tháng là tới ngày sinh năm mươi của hoàng thượng, năm nay các nước sẽ cử sứ giả tới chúc mừng. Mấy ngày nay, có không ít sứ giả đã đến kinh thành, Cung vương phi mở yến hội là muốn thay Hoa Quốc chiêu đãi mấy vị công chúa."

Con người Mộc Thanh Y khẽ nhúc nhích, mỉm cười nói: "Thì ra là như vậy, cảm ơn tổ mẫu đã chỉ điểm."

Kể từ ba năm trước Cố gia bị diệt, sau đó thái tử bị phế trở thành Bình vương, trong mười mấy hoàng tử của Hoa Hoàng, mơ hồ lấy Mộ Dung Dục đứng đầu, chuyện chiêu đãi công chúa như vậy, tự nhiên cũng nên để Cung vương phi làm.

Mộc lão phu nhân cười nói: "Không nói cái này nữa, mặc dù chuyện yến hội quan trọng, nhưng các cháu cũng không cần khẩn trương. Ngược lại nghe nói thân thể của Ninh vương đã khá hơn nhiều, ngày mai...Y nhi, cháu hãy cùng Vũ Phi, Thủy Liên bồi Vân Dung đến phủ Ninh Vương thăm Ninh vương một chút đi."

"Này..." Mộc Thanh Y chần chừ nói: "Như vậy chỉ sợ không tốt lắm."

"Tổ mẫu, Vân Dung đi một mình là tốt lắm rồi, không cần người khác đi cùng." Mộc Vân Dung cảnh giác nhìn Mộc Thanh Y, dịu dàng nói với Mộc lão phu nhân, cái ghế Ninh vương phi này của nàng vốn là giành từ tay Mộc Thanh Y, còn chưa chính thức thành thân với Ninh vương, làm sao nàng có thể để Mộc Thanh Y tiếp cận Ninh vương?

"Hồ nháo! Cháu một cô nương gia chưa lấy chồng, làm sao có thể một mình tới thăm Ninh vương?" Mộc lão phu nhân trầm giọng giáo huấn.

Mộc Vân Dung không nhịn được rụt cổ lại, thấp giọng nói: "Vậy để cho Nhị ca đi theo cháu, cháu cũng được mà."

Mộc lão phu nhân nói: "Tất nhiên Nhị ca cháu sẽ đi theo cháu, Sâm nhi cũng đi cùng, lúc này mới có thể hiện sự kính trọng của nhà ta với Ninh vương."

Thấy bộ dạng chắc chắn không đổi của Mộc lão phu nhân, Mộc Vân Dung chỉ có thể không cam lòng im lặng, cũng không quên trừng mắt Mộc Thanh Y. Mộc Thanh Y cười nhạt, ánh mắt và đầu óc của Mộc Vân Dung thật sự có chút vấn đề nha. Mộc lão phu nhân an bài như vậy, quả thật có chút dụng ý khác. Bất quá....Chỉ sợ không phải dùng trên người nàng, nàng bất quá chỉ làm nền mà thôi. Cũng tốt, nàng cũng muốn nhìn một chút Mộ Dung An như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Kinh Văn Bí Sự

Chuyển ngữ: Nuy

Phủ Ninh Vương và phủ Cung Vương chỉ cách nhau một bức tường, mặc dù Ninh vương Mộ Dung An không phải là nhi tử thông minh lợi hại nhất của Hoa Hoàng, cũng không phải là nhi tử được sủng ái nhất, nhưng hẳn lại hoàng tử có tính tình trượng dương (*) không kiềm chế nhất của Hoa Quốc. Sinh mẫu (*mẹ ruột) Vân phi của hắn là phi tử được Hoa Hoàng sủng ái nhất, ca ca đồng bào (*cùng một mẹ) Mộ Dung Dục của hắn cũng là một trong những nhi tử được Hoa Hoàng coi trọng nhất, hơn nữa sau khi thái tử bị phế, trở thành nhân tuyển nóng nhất cho ngôi vị, Mộ Dung An không có hứng thú với ngôi vị hoàng đế và thái tử vị, cũng chính vì vậy, lại làm cho Mộ Dung Dục càng thêm coi trọng với vị đệ đệ này, làm cho Vân phi càng thêm thương yêu đứa con nhỏ. Dù sao, nếu hai đứa con của mình cùng đứng lên tranh ngai vàng, Vân phi cũng không nguyện ý thấy. Cũng bởi vì như thế, vô luận Mộ Dung An làm chuyện gì, chỉ cần không chọc thủng trời, Mộ Dung Dục và Vân phi đều toại nguyện hắn.

(*) trượng dương: phò trượng, khoa trượng

Lần này Mộ Dung An bị Cố Văn Ca đâm một trâm, có thể nói là từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên hắn ăn phải thua thiệt lớn như vậy. Nhưng người Cố gia không người nào mà không có một cổ lòng ngoan tuyệt (*mạnh mẽ mà tàn nhẫn), một cây đuốc đốt cháy sạch sẽ sẽ sẽ làm cho Mộ Dung An có lòng muốn báo thù cũng không tìm được người phát tiết. Phủ Ninh Vương và ngự y trong cung cẩn thận hầu hạ gần nửa tháng, cuối cùng thương thế của Mộ Dung An cũng ổn định lại, nhưng muốn hoàn toàn hồi phục, không có một, hai tháng là không thể nào. Mộ Dung Dục lo lắng hẳn hồ nháo mà làm mình bị thương, liền giữ chặt hắn ở trong phủ, cũng làm cho tính khí của Mộ Dung An càng thêm nóng nảy.

Lúc đoàn người Mộc Thanh Y tới phủ Ninh Vương trùng hợp ngay lúc Mộ Dung An đang phát giận. Xa xa đã nghe được tiếng rống giận của Mộ Dung An: "Nàng ta tới làm gì, nói cho nàng ta rút về!"

Nghe như thế, thần sắc của tất cả mọi người không khỏi có chút quái dị nhìn Mộc Vân Dung. Vốn cho rằng Mộ Dung An nguyện ý bỏ qua đích nữ Mộc Thanh Y mà lấy thứ nữ Mộc Vân Dung, thì sẽ là thật sự yêu thích nàng, nhưng nghe khẩu khí này của Mộ Dung An, cũng không phải như vậy nha.

Bị mọi người nhìn có chút thẹn quá thành giận, gương mặt xinh đẹp của Mộc Vân Dung cũng là một xanh một tím. Nhưng đã đến nơi này, nếu thật sự bị người đuổi ra, mặt mũi sẽ bị ném rất lớn. Mộc Vân Dung cũng không để ý ánh mắt của mọi người, cần cần đôi môi hồng, đi vào phòng trước khi tổng quản đi ra: "An ca ca, Dung nhi tới thăm huynh, huynh đã tốt chưa?"

Trong đại sảnh, Mộ Dung An mang bộ mặt hung ác nham hiểm nửa nằm trên tháp mềm, thấy Mộc Dung Vân đi vào, mặt không nhin được, lạnh lùng liếc nàng một cái, nói: "Muội tới làm gì?"

Mộc Vân Dung cần môi, có chút ủy khuất, nói: "Nghe nói thương thế của huynh khá hơn một chút, Dung nhi nhận lệnh của phụ thân và tổ mẫu, tới thăm huynh một chút."

Mộ Dung An hừ lạnh, nói: "Không chết được, Lục ca nói muội cần phải học lại quy củ cho thật tốt, đúng là không sai, thật không có quy củ."

"Huynh...." Lần này Mộc Vân Dung thật sự ủy khuất rồi, nàng là thật tâm thích Mộ Dung An, từ lần đầu tiên gặp Mộ Dung An, trái tim đã rơi vào người hắn. Trong kinh thành có một chút lời đồn không tốt về Mộ Dung An, nàng cũng không phải không có nghe qua. Nhưng vẫn chỉ là mấy từ phi báng của người khác mà thôi. Mộ Dung An vẫn đối xử ôn hoà với mình. Cao hứng là có thể nói tốt mấy câu trấn an, mất hứng liền tùy tiện trách mắng. So với loại xuân xanh của thiếu nữ, Mộc Vân Dung nghĩ rằng Ninh vương phi tương lai thật ra cũng chưa bao giờ trải qua chuyện vui mừng của lưỡng tình tương duyệt.

Mộ Dung An hừ nhẹ một tiếng, không thèm để ý chút nào mà đưa mắt quét về mấy người theo Mộc Vân Dung tiến vào. Cũng thu hết bắt mắt rõ ràng của Mộc Linh và Mộc Sâm, cùng nét kinh ngạc trong mắt của Mộc Vũ Phi và Mộc Thủy Liên vào mắt hắn, nhưng hắn lại không chút nào để ý. Hắn là hoàng tử, coi như người Mộc gia mất hứng thì có thể làm gì hắn chứ? Hắn chịu cưới Mộc Vân Dung cũng đã cho Mộc Trường Minh mặt mũi lớn rồi.

"Người là....Mộc Thanh Y?" Nhìn Mộc Thanh Y đứng ở cuối hàng, Mộ Dung An nhướng mày hỏi. Nhất thời, ánh mắt của mọi người trong đại sảnh đều tập trung vào người Mộc Thanh Y, trong đó mãnh liệt nhất là ánh mắt ghen ghét của Mộc Vân Dung.

Mộc Thanh Y thu lại hận ý cuộn cuộn trong mắt, bình tĩnh nói: "Bẩm Ninh vương, chính là tiểu nữ." Hôm nay nàng đã không còn là Cổ Vân Ca, nàng sẽ không ra tay với Mộ Dung An nữa, ít nhất hiện tại sẽ không! Nói đến oan khúc (*) của Cổ gia, Mộc Dung An chẳng qua chỉ là một con cò trợ Trụ vi ngược (**) trong đó mà thôi. Chính là một mạng Mộ Dung An, sao có thể rửa sạch oan khúc và sỉ nhục của Cổ gia? Làm sao có thể để cho nàng tin tưởng thế nào này còn có thiên lý (*công lý)?

(*) oan khúc: bị oan, xử oan, chịu oan, bất công

(**) trợ Trụ vi ngược: nổi giáo cho giặc, giúp người xấu làm điều ác

Mộ Dung An bình tĩnh nhìn nàng chằm chằm một lúc lâu, đột nhiên nói: "Đôi mắt này của ngươi...Thật đáng ghét. Cút ra ngoài!" Mộc Thanh Y ngẩn ra, không nhìn tới ánh mắt hả hê của Mộc Vân Dung, bình tĩnh lui ra ngoài. Lúc không có năng lực chống lại Mộ Dung An, nàng cũng không muốn ở cùng một chỗ với hắn.

Rốt cuộc Mộc Thanh Y cũng là đích nữ của phủ Túc Thành Hầu, tự nhiên người phủ Ninh Vương cũng không thể thật sự đuổi nàng ra ngoài. Huống chi người trong phủ cũng biết tính tình hi nộ thất thường của Ninh vương, quân gia trong phủ cũng đã được Vân phi và Mộ Dung Dục gỡ qua, dĩ nhiên là biết phải có chừng có mực. Nếu không phải như thế, với tính khí như vậy của Mộ Dung An đã sớm đắc tội sạch với tất cả quan to quyền quý của kinh thành rồi.

Quả nhiên vừa ra khỏi cửa, lập tức có quân gia tiến lên khách khí mời Mộc Thanh Y đến Hoa Uyển đi dạo một chút, rồi đợi cùng về với những người khác. Mặc dù thái độ của quân gia có chút lạnh nhạt, nhưng cũng không tính là thất lễ, mà tính cách của Mộc Thanh Y cũng không phải thật sự là của thiếu nữ mười lăm, mười sáu xuân xanh (*), nơi nào còn có thể đem chuyện nhỏ này vào mắt chứ.

(*) xuân xanh: đại khái là chỉ số tuổi của con gái

Vẫy tay cho lui hạ nhân dẫn đường, vốn Mộc Thanh Y không có tâm đi dạo vườn hoa, nên tùy ý tìm một chỗ yên tĩnh trong góc ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần. Mấy ngày nay, nàng nhìn qua nhân nhả tự tại, trấn định thông dong như vậy, thật ra mỗi giờ mỗi giây đều cẩn thận tính toán mọi việc trong lòng. Thật sự nàng có thể nắm giữ gì đó cũng quá ít, lấy tình huống ngày hôm nay mà xem, đừng nói là muốn đối phó với Hoa Hoàng cao cao tại thượng kia, ngay cả muốn rung chuyển Mộ Dung Dục cũng không khác nào phù du hám thụ (*), do đó nàng không thể không tính toán cẩn thận.

Vuốt vuốt mi tâm có chút đau, không tiếng động thờ dãi trong lòng. Mở mắt quan sát cảnh sắc xung quanh, huynh trưởng của nàng....Người ca ca tâm tính cao thượng kia của nàng, danh xưng đệ nhất mỹ nam kinh thành là ca ca nàng, chính là chết ở trong phủ Ninh Vương.

Một giọt nước mắt lạnh lẽo chảy dọc theo gương mặt ngọc. Chết....Cũng tốt. Lấy tâm tính của ca ca, nếu không phải vì nàng, chi sợ đã sớm kết thúc chính mình, cũng sẽ không chịu Mộ Dung An làm nhục như vậy. Hai huynh muội bọn họ, mấy năm nay đều trở thành công cụ kiếm chế đối phương trong tay Mộ Dung Dục và Mộ Dung An. Bởi vì ca ca ở trong phủ Ninh Vương, Cổ Vân Ca không thể tự tử, chỉ có thể luân lạc (*trầm luân) ở thanh lâu. Bởi vì muội muội thân vùi lấp trong thanh lâu, vì không để cho muội muội chịu khổ, Cổ Tú Đình chỉ có thể tham sống sợ chết. Hôm nay.....chết cũng tốt! Ca ca, nếu huynh trên trời có linh thiêng, hãy phù hộ Vân Ca vì Cổ gia ta báo thù rửa hận đi.

"Người kia...Sắp không được đi." Trong lúc Mộc Thanh Y lâm vào suy nghĩ của mình, một âm thanh rất nhỏ từ con đường nhỏ phía sau cây cỏ thụ truyền đến.

"Cũng không phải sao, thật là đáng thương. Nếu không phải vương gia sai người ta hạ độc để cho y không thể động dậy được, chỉ sợ là không biết đã tự giết chính mình bao nhiêu lần." Một âm thanh khác cũng truyền đến, trong giọng nói tràn ngập đồng tình và thương hại. Hiện nhiên hai nha đầu này vừa đi vừa nói chút chuyện xấu. Chẳng qua là không biết có người là nàng đang ngồi phía sau gốc cổ thụ vừa vặn nghe được.

Mộc Thanh Y cũng không để ý, Mộc Dung An hại chết người cũng không phải một hai. Hôm nay nàng ngay cả bản thân cũng không rảnh, nơi nào còn có thể ý định đi quản chuyện người khác? Cổ gia nhiều năm như vậy, tổ phụ, phụ thân, thúc thúc cần trọng giúp đỡ mọi người, người mang ân của Cổ gia cũng có rất nhiều, nhưng đối mặt với sống chết lại có bao nhiêu người có thể đứng ra nói chuyện thay Cổ gia?

"Coi như là như vậy, y không ăn không uống, chỉ sợ cũng chống đỡ không được mấy ngày." Nha đầu nói chuyện thứ nhất mở miệng, nhỏ giọng nói.

Một nha đầu khác thở dài, nói: "Một công tử phong lưu tuấn tú như vậy lại bị hành hạ như thế, chết... chỉ sợ cũng là một chuyện tốt. Trước kia vương gia luôn lấy tiểu thư Cổ gia ra uy hiếp y, hôm nay Cổ tiểu thư đã mất, chỉ sợ...."

"Quên đi, đừng nói nữa. Nếu người đã thật sự chết rồi, chỉ sợ vương gia sẽ không tha cho chúng ta..."

Hai nha đầu đi càng lúc càng xa, nhưng Mộc Thanh Y lại thần thờ ngồi yên tại chỗ, chỉ cảm thấy được trong đầu sấm sét ầm ầm đánh lên. Cổ tiểu thư.... Uy hiếp.... Chết....

Đại ca.... Đại ca còn sống?!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Tú Đình Công Tử

Tin tức bất thành linh, mơ hồ trong nháy mắt đánh tan hết tất cả tinh táo trong mấy ngày nay của Mộc Thanh Y. Đột nhiên nàng đứng dậy, lập tức đuổi theo hướng hai nha đầu kia đi. Nàng muốn gặp Đại ca, muốn nói cho y biết nàng còn sống. Muốn y cũng sống cho tốt! Từ trong lời nói của hai nha đầu kia, nàng hiểu nhất định Đại ca cũng giống như mình, biết được tin tức nàng chết, cũng không có động lực tiếp tục sống tiếp, một lòng cầu chết, nhưng lại bị Mộc Dung An mạnh mẽ ngăn lại. Bất quá, nếu một người đã có lòng muốn chết, là không có ai có thể ngăn lại.

"Mộc tiểu thư, ngài muốn đi đâu?" Mộc Thanh Y mới vừa bước qua bụi hoa, chuẩn bị đi đến con đường nhỏ kia, thì có người chạy tới. Quản gia mới vừa phụng bồi nàng đến vườn hoa đang vội vã chạy tới, cười nói: "Mộc tiểu thư, đây là cấm địa của vương phủ, người không liên quan là không thể đi vào."

Nhìn người tới, Mộc Thanh Y nghĩ nghĩ. Nếu thật sự dễ dàng để cho nàng gặp Đại ca như vậy, nơi này cũng không phải là phủ đệ của hoàng tử rồi. Mới vừa rồi, nàng nhất thời bị tin tức Đại ca còn sống mà hồng đầu luôn, bất quá bây giờ... Linh quang chợt lóe trong đầu, Mộc Thanh Y bình tĩnh lại, ngừng đầu nhìn quản gia, nói: "Tú Đình công tử đang ở trong vương phủ?"

Mặt quản gia lập tức biến sắc, có chút bị làm khó mà nhú mày. Mặc dù chuyện Ninh vương giam lỏng Cổ Tú Đình trong phủ cũng coi như là bí mật công khai ở kinh thành, nhưng dù sao ban đầu hoàng thượng cũng đã hạ chỉ đem tất cả nam nhân Cổ gia xử trảm, nếu có người cảm cái này làm tổ văn chương (*) đến trước mặt hoàng thượng, mặc dù hoàng thượng xử trí vương gia không đến nỗi nặng nề, nhưng lại không tránh được sẽ khiến trách một phen. Lấy chấp niệm của vương gia nhà mình đối với Tú Đình công tử, nếu Tú Đình công tử thật sự bị hoàng thượng chém đầu, tính tình của vương gia như thế làm sao mà chịu nổi chứ?

(*) tổ văn chương: đại ý là viết sổ con tổ cáo ai đó

Nhìn sắc mặt của hắn, Mộc Thanh Y liền biết lời hai nha đầu kia là thật. Đại ca... Đại ca thật sự còn sống.

Đề nén cảm giác run rẩy, Mộc Thanh Y bình tĩnh nói: "Ta muốn gặp mặt Tú Đình công tử."

Thần sắc quản gia kia có chút cổ quái nhìn nàng, hiện nhiên là cảm thấy vị tiểu thư Hầu phủ này không khỏi quá nâng cao bản thân đi, nơi này là phủ Ninh Vương đó.

Mộc Thanh Y nhẹ giọng nói: "Tú Đình công tử là biểu ca của ta, ta có thể khuyên y một chút. Nếu người không thể tự quyết định được, không ngại thì có thể đi hỏi vương gia của các người."

Nghe vậy, ánh mắt quản gia không khỏi động một cái. Bởi vì chuyện của Tú Đình công tử, mà người trong phủ cũng không ít lần bị vương gia trút giận, nếu Mộc tiểu thư thật sự có thể khuyên được như lời nói, lại là chuyện tốt. Do dự một lát, quản gia liền gật đầu, nói: "Vậy tại hạ lập tức đi bẩm báo với vương gia, kính xin Tứ tiểu thư đợi một chút. Kia... Tú Đình công tử đã sớm bị xử trảm, sau này mong Tứ tiểu thư đừng gọi cái tên này."

Quản gia kia đi nhanh, cũng trở về nhanh, quả nhiên Mộ Dung An đồng ý yêu cầu của Mộc Thanh Y.

Đi theo quản gia đến con đường nhỏ u tĩnh, dọc theo là con đường nhỏ dài vắng vẻ, cảnh sắc nên người. Nhưng Mộc Thanh Y cũng không có tâm tình thưởng thức cảnh sắc kia, mặc dù không biết võ, nhưng nàng cũng rõ ràng cảm giác được dọc theo đường đi không hề thiếu dưới mười ánh mắt nhìn chăm chăm mình. Rất hiển nhiên, nhìn con đường xinh đẹp này mà không có người dẫn đường, chỉ sợ mỗi bước đều chứa sát cơ đi. Nếu mới vừa rồi nàng tùy tiện tự mình đi tới, đừng nói là nhìn thấy Đại ca, chỉ sợ mới vừa bước vào đã biến thành người chết rồi đi.

Đi khoảng nửa khắc (*15 phút), mới thấy một tòa tiểu lâu đứng nghiêm trong góc vườn. Bên ngoài tiểu lâu trồng rất nhiều loại hoa rực rỡ, hoa mai xông vào mũi, hòn núi giả, hồ bạc, điều diêm họa đồng (*) thoáng như tiên cảnh, hiển nhiên đây là nơi có cảnh sắc đẹp nhất trong phủ Ninh Vương.

(*) điều diêm họa đồng: mái hiên (diêm) được điêu khắc tỉ mỉ, cùng xà ngang (đồng) chạm trổ tinh tế

Bước vào tiểu lâu, bên trong lặng ngắt như tờ. Mặc dù bày biện trang trí bên trong u nhã thanh quý, khắp nơi kinh tâm, nhưng nhìn lên lại không giống như phòng dành cho một người ở, không có chút nhân khí nào.

Lên lầu hai, mới nghe được âm thanh nhỏ nhẹ truyền từ bên trong ra. Là có người đang khuyên người nào đó dùng bữa, nhưng người được khuyên lại không có chút động tĩnh nào. Chủ nhân tiểu lâu này vẫn trầm mặc không tiếng động, ngay cả lời nói của bọn nha đầu hầu hạ lui tới cũng dần dần trở nên nhỏ nhẹ, phảng phất như sợ đánh thức cái gì đó.

“Ta muốn một mình gặp y.” Mộc Thanh Y xoay người nhìn quản gia phía sau.

Quản gia gật đầu một cái, gọi hai nha đầu trước giường ra ngoài. Lúc này Mộc Thanh Y mới chậm rãi đi vào, bàn tay giấu trong ống tay áo nắm chặt, chỉ có đau nhói sắc bén trong lòng bàn tay mới có thể làm cho nàng thanh tĩnh một chút, để tránh làm ra hành động gì chọc người hoài nghi.

“Biểu ca.” Đi tới, cách giường khoảng ba bước, Mộc Thanh Y ngừng lại, nhẹ giọng kêu lên. Trên giường, nam tử dưới lớp y phục hơi giật giật, nhưng cũng không có mở mắt ra nhìn nàng. Mộc Thanh Y gần như tham lam nhìn nam tử tuần tú trên giường, trong lòng vạn phần chua xót và quặn đau. Nàng thân ở thanh lâu, đã cảm thấy vạn phần thống khổ. Mà Đại ca của nàng... Người trời sinh kiêu ngạo của Cô gia, từng được danh xưng là đệ nhất tài tử kinh thành, mỹ nam tử Cổ Tú Đình, lại phải chịu đựng qua mấy năm này như thế nào chứ. Nếu không phải vì nàng, lấy tính tình của Đại ca, làm sao sẽ nguyện ý bị người như thế độc chiếm nhốt ở một tiểu lâu nhỏ nhoi này chứ?

So với Tú Đình công tử phong thần tuần tú trước kia, thân hình mảnh khảnh cốt sấu như sài (*) của nam tử hiện tại nằm trên giường mơ hồ đã không nhìn ra được phong thái của đệ nhất công tử kinh thành năm xưa. Còn có vết thương dữ tợn chạy từ má trái qua, chỉ kém chút nữa là đã tổn thương mắt. Hiển nhiên vết thương kia cũng không phải là vết thương mới, nhưng nhìn bộ dạng vết thương có thể thấy rằng người hạ thủ ban đầu đã có bao nhiêu quyết tâm.

(*) cốt sấu như sài: gầy như que củi, gầy gò xương

Mộc Thanh Y không nhịn được tiến lên hai bước, đứng trước giường. Một đôi tay của Cổ Tú Đình đã từng chấp bút viết lên văn chương cảm tú, giờ đã đầy vết thương, đồng dạng cũng là vết thương cũ. Mộc Thanh Y không dám tưởng tượng, năm đó, lúc mới vừa vào phủ Ninh Vương, rốt cuộc Đại ca đã ăn bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu thống khổ.

Từng giọt, từng giọt nước mắt trong suốt chảy xuống, rơi vào trên mu bàn tay của người nằm trên giường.

Người nằm trên giường vẫn nhắm mắt giả vờ ngủ say hơi giật mình, từ từ mở mắt ra. Bốn mắt đối nhau, hai người đều sững sốt. Nhìn ánh mắt quen thuộc của thiếu nữ trước mặt, Cổ Tú Đình trước mắt sáng lên nhưng rất nhanh liền phai nhạt xuống, thấp giọng hỏi: “Muội là... Thanh Y?” Âm thanh trầm thấp mà khàn khàn, yếu đuối vô lực, phảng phất như mỗi chữ đều phải tốn rất nhiều sức lực.

Mộc Thanh Y không tiếng động gật gật đầu, ngồi chồm hồm xuống mép giường, thấp giọng nói: “Đại ca...”

Cổ Tú Đình ngẩn người, Mộc Thanh Y là biểu muội của y, tự nhiên là y rất quen thuộc. Nhưng từ nhỏ là gan của Mộc Thanh Y cũng không lớn, hơn nữa rất sùng bái biểu tỷ Cổ Vân Ca còn hơn vị biểu ca Cổ Tú Đình này nha. Cho nên, mặc dù quan hệ hai người cũng rất tốt, nhưng cũng không bằng thân mật thâm hậu của biểu tỷ muội bọn họ. Nhưng Cổ Tú Đình còn nhớ rõ, Mộc Thanh Y cũng chưa bao giờ gọi y là Đại ca, mà vẫn luôn gọi là biểu ca đi.

“Đại ca, sống sót.” Mộc Thanh Y nhìn Cổ Tú Đình, thấp giọng nói: “Cô gia chỉ còn... chỉ còn một mình huynh. Nhất định phải sống sót!”

Nhìn thiếu nữ trước mặt, trong nháy mắt thần sắc của Cổ Tú Đình lại hoảng hốt. Chống lại ánh mắt của thiếu nữ kia, Cổ Tú Đình nghĩ rằng mình thấy được vị muội muội số khổ của mình.

“Thanh Y, chỗ này không phải là nơi muội nên tới. Trở về đi.” Cổ Tú Đình nhìn Mộc Thanh Y, giọng âm áp khuyên nhủ. Y thương yêu nhất là tiểu muội có số mệnh bi thảm, chỉ nguyện tiểu biểu muội này sẽ không phải lâm vào những thứ âm mưu quỷ kế kia.

Mộc Thanh Y kiên định lắc đầu, hai tròng mắt rung rung phảng phất như chứa ánh lửa: “Tất cả mọi người đều chết. Đại ca... Trên đời này... Chỉ còn lại chúng ta. Nhất định phải sống sót...” Vừa nói, Mộc Thanh Y mở tay Cổ Tú Đình ra, từ từ viết lên mấy chữ.

Ánh mắt Cổ Tú Đình nhất thời động một cái, nhìn thật sâu thiếu nữ trước mặt. Y bị Mộ Dung An cho người hạ nhục cân tán, toàn thân không thể động đậy, nhưng vẫn có thể cảm giác được mấy chữ thiếu nữ trước mặt viết xuống tay mình.

Mộc Thanh Y khẽ gật đầu.

Cố Tú Đình nhắm mắt lại, rót cuộc cũng gật đầu với Mộc Thanh Y.

Mộc Thanh Y khẽ cắn môi, ánh mắt mang nước đầy ra một tia vui vẻ đẹp mắt. Nàng tựa vào bên cửa sổ, thấp giọng nói: “Đại ca, sẽ khá hơn. Tin tưởng muội.”

Cố Tú Đình cười nhạt, nhẹ giọng nói: “Muội đi đi. Ta biết nên làm như thế nào.”

Mộc Thanh Y cũng hiểu, lưu lại lâu sẽ làm cho Mộ Dung An hoài nghi, gật đầu, nhìn thật sâu Cố Tú Đình, đứng dậy rồi đi. Trên giường, Cố Tú Đình từ từ nhắm mắt lại, tay nắm chặt chăn. Khuôn mặt gầy gò thoáng qua một tia kiên nghị và ngoan tuyệt (*dữ tợn), thiếu nữ vừa rồi đã viết trên tay y ba chữ “Chờ. Cứu. Thù”.

Thù. ...

Cửa nát nhà tan, thân nhân chịu nhục, thù này bắt cộng đái thiên (*không đội trời chung). Như thế nào mà y lại chết trước bọn họ được chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 15: Tâm Tư Hoài Nghi

Mới vừa xuống lầu, đã thấy Mộ Dung An ngồi yên trong lầu khách bên dưới, ánh mắt có chút hung ác nham hiểm nhìn nàng từ từ xuống lầu. Con người Mộc Thanh Y lóe lên, quả nhiên Mộ Dung An rất để ý đến Đại ca, nhưng mà....Mộ Dung An lại áp bức và lăng nhục Cố gia cùng Đại ca, nàng sẽ trả lại gấp đôi!

Ung dung xuống lầu đi vào khách sảnh: “Vương gia.”

Mộ Dung An nhìn chằm chằm Mộc Thanh Y lúc lâu, mới hỏi: “Hắn...thế nào?”

“Thanh Y đã khuyên nhủ biểu ca, huynh ấy sẽ không như vậy nữa.” Mộc Thanh Y thấp giọng nói.

Mộ Dung An gật đầu một cái, nói: “Tốt nhất là như thế, lần này bốn vương sẽ không so đo với ngươi, trở về tốt nhất là ngậm chặt miệng lại cho bốn vương.”

Đôi mi thanh tú của Mộc Thanh Y nhú lại, rất nhanh đã hiểu được ý tứ của Mộ Dung An. Mặc dù Mộ Dung An không có đem Mộc Trường Minh để vào mắt, nhưng đối với Mộ Dung Dục mà nói, Mộc Trường Minh vẫn có chỗ dùng. Mộc Trường Minh không chỉ là Hầu gia, hơn nữa đã từng cứu mạng Hoa Hoàng, và cũng là phụ thân của Nhu phi, quan trọng hơn, trong tay Mộc Trường Minh còn có trọng binh. Đối với Mộ Dung Dục, Mộc Trường Minh là một trợ lực rất quan trọng. Dù Mộ Dung Dục có được Hoa Hoàng coi trọng, nhưng Hoa Hoàng cũng còn có mười mấy hoàng tử, mà trong đó, ưu tú hơn Mộ Dung Dục, thậm chí còn có xuất thân hiền hách tốt hơn Mộ Dung Dục, chưa chắc là không có.

“Thanh Y hiểu.” Mộc Thanh Y nhẹ giọng nói.

Mộ Dung An như có điều suy nghĩ quan sát Mộc Thanh Y, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Đột nhiên bốn vương phát hiện...Ban đầu đồng ý chủ ý thay đổi cưới Mộc Vân Dung, có lẽ cũng không phải là ý kiến hay. Mộc Thanh Y, ngươi có muốn làm Ninh vương phi không?”

Đột nhiên Mộc Thanh Y ngẩng đầu, mâu quang trong tròng nhưng lạnh lùng: “Ninh vương là muốn làm nhục phủ Túc Thành Hầu, hay là muốn làm nhục...”

Sắc mặt Mộ Dung An biến đổi, rót cuộc cũng khẽ hừ một tiếng, giận tái mặt nói: “Ngươi cút đi! Bốn vương thấy đôi mắt này của ngươi đã buồn nôn rồi!”

“Thanh Y cáo lui.” Mộc Thanh Y cũng không có tức giận, hơi phúc thân, rồi đi ra ngoài.

Trong xe ngựa trở về phủ Túc Thành Hầu, Mộc Thanh Y yên lặng ngồi trong góc thùng xe, hoàn toàn bỏ qua sắc mặt tối tăm của Mộc Vân Dung và bầu không khí có chút cổ quái. Mắt buông xuống che dấu đi tất cả tâm tình, nhưng trong lòng đã sớm tính toán thật nhanh.

Đại ca còn sống, như vậy tất cả kế hoạch trước kia đều phải thay đổi. Quan trọng nhất là, nàng nhất định phải mau chóng cứu Đại ca ra khỏi phủ Ninh Vương. Mà nay, bằng vào sức một mình nàng, là tuyệt đối không thể làm được. Như vậy...phải nhanh chóng tính kế tất cả mọi người trong kinh thành, trong lòng thoáng thờ phào nhẹ nhõm, giờ tay lên khẽ vuốt lấy mi tâm có chút mệt mỏi.

Mộc Vân Dung một lòng vui vẻ đi thăm Mộ Dung An, Mộ Dung An không những không chút cảm kích nào, mà còn trách mắng nàng, lúc này Mộc Vân Dung một bụng lửa giận không chỗ phát tiết. Thấy Mộc Thanh Y trầm mặc không nói gì, trong mắt xẹt qua một tia âm u bén nhọn: “Muội muội không cần si tâm vọng tưởng, chắc chắn Ninh vương sẽ không muốn thấy muội.”

Mộc Thanh Y nhũn mày, cười nói: “Tam tỷ hãy tự lo lắng cho chính mình đi, Ninh vương có nguyên ý thấy ta hay không cũng không quan trọng, mà quan trọng nhất là....Nếu ngay cả Ninh vương cũng không muốn gặp Ninh vương phi tương lai...Tam tỷ phải làm sao đây? Bất quá thật may.....Mộc gia chúng ta cũng không chỉ có mỗi Tam tỷ là nữ nhi....”

“Muội muội có ý gì?” Sắc mặt Mộc Vân Dung lập tức biến đổi, hung hăng nhìn chằm chằm Mộc Thanh Y.

Mộc Thanh Y cười nhạt không nói, cúi đầu nhàn nhã lật một trang sách bên cạnh.

Không chỉ Mộc Vân Dung thay đổi sắc mặt, sắc mặt của Mộc Vũ Phi và Mộc Thủy Liên ngồi bên cạnh cũng có chút kỳ quái. Mộc Thanh Y nói không sai, Ninh vương muốn đàm hỏi với phu tử Túc Thành Hầu, nhưng vương phi lại chưa chắc nhất định phải là Mộc Vân Dung. Mộc Vân Dung ngoài trừ có Nhu phi là thân tỷ tỷ (*chị cùng mẹ cùng ba), thì thân phận cũng không có cao bằng các nàng. Coi như không làm được chính phi, thì làm trắc phi còn muốn mạnh hơn Nhị tỷ gả cho người khác làm kế thất (*vợ kế) hoặc tiểu thiếp. Bản thân Mộc Thanh Y chính là bị Ninh vương thối hôn qua, Ninh vương muốn cưới người nào cũng không thể cưới nàng ta, nhưng các nàng lại không giống như vậy.....

Các nàng suy nghĩ cái gì, làm sao Mộc Vân Dung lại không biết chứ, lập tức hung hăng nhìn chằm chằm hai người, nổi giận nói: “Các người thành thật một chút cho ta, dám đánh chủ ý lên người Ninh vương, cũng đừng trách ta không khách khí.”

Mặc dù trên mặt Mộc Vũ Phi và Mộc Thủy Liên tỏ ra khúm núm (*bảo sao nghe vậy), nhưng trong lòng lại hết sức bất mãn với thái độ kiêu ngạo ngang ngược của Mộc Vân Dung. Mặc dù bọn họ chỉ là chất nữ (*cháu gái) của Mộc Trường Minh, nhưng đâu gì cũng là tiểu thư Mộc gia. Thân phận cũng không thua Mộc Vân Dung bao nhiêu, bình thường tùy ý Mộc Vân Dung còn chưa tính, hiện tại thái độ Mộc Vân Dung lại đem các nàng tùy tiện quất tháo.

Đọc theo đường đi, không khí trên xe ngựa có chút ngưng trọng. Mà Mộc Thanh Y là người khoai mào một màn này lại nhàn nhã tự tại ngồi đọc sách, phảng phất như căn bản không phát hiện không khí quỷ dị giữa ba người kia.

Vừa về tới phủ, Mộc Vân Dung liền nổi giận đùng đùng kéo Mộc Linh đi về viện của Tôn thị. Mộc Vũ Phi và Mộc Thủy Liên thì cũng không yên lòng, lập tức cáo từ Mộc Thanh Y, Mộc Sâm. Đứng ở trước cửa, Mộc Sâm như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Mộc Thanh Y ngoan ngoãn đứng trước xe ngựa, nhướn mày cười nói: “Xem ra Nhị đệ và Tam muội cũng có việc gấp, Tứ muội, Đại ca đưa muội về viện Lan Chi đi.”

Mộc Thanh Y cũng không có cự tuyệt, cười nói: “Vậy thì đa tạ Đại ca rồi.”

Trở lại viện Lan Chi, Mộc Thanh Y tự nhiên mời Mộc Sâm đi vào uống chén trà xanh. Bưng chén trà trong tay, Mộc Sâm khẽ cau mày quan sát thiếu nữ nhìn như yên lặng trước mắt này, chẳng biết tại sao Mộc Sâm lại cảm giác được giấu dưới vẻ ngoài trầm tĩnh này chính là dòng nước ngầm đầy nguy hiểm. Trong nháy mắt đó, thậm chí Mộc Sâm còn hoài nghi, người con gái trước mắt này thật sự là Tứ muội dịu dàng khiếp nhược của hắn sao? Hay là trước kia nàng thật sự ần núp quá sâu?

“Đại ca nhìn cái gì?” Mộc Thanh Y cười yếu ớt, nói: “Thanh Y có gì không ổn sao?”

Mộc Sâm lắc đầu, trong lòng cười thầm mình quá đa nghi. Đem cái ý niệm này quẳng ra sau óc, Mộc Sâm cười nói: “Mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì trong xe ngựa thế? Làm sao mà sắc mặt của Tam muội, Vũ Phi và Thủy Liên lạ khó coi như vậy?”

Mộc Thanh Y mỉm môi, cười nói: “Cũng không có gì, ước chừng hai vị đường tỷ thấy thái độ của Ninh vương đối với Tam tỷ, nổi lên một chút ý định khác đi. Bất quá cũng khó trách các nàng.....Thái độ của Ninh vương đối với Tam tỷ, thật sự phụ thân không có chút lo lắng nào sao?”

Mộc Sâm lắc đầu, cười to: “Cung vương cần sự ủng hộ của phụ thân, còn có Nhu phi nương nương trong cung. Cho dù không thích cũng sẽ không bạc đãi Vân Dung.”

Bộ dạng phục tùng của Mộc Thanh Y cười yếu ớt: “Lời ấy Đại ca nói sai rồi. Đúng là bởi vì có Nhu phi nương nương trong cung, nên Cung vương mới liên minh với phu tử Túc Thành Hầu. Nhưng.....tùy thời cũng có thể tan vỡ đi.”

“Nói như thế nào?” Mộc Sâm cẩn thận đứng dậy, liếc mắt nhìn cửa sổ, mới thấp giọng nói.

“Mặc dù hiện tại hoàng thượng đã là thiên mệnh chi niên (?).Nhưng đừng quên năm ngoái Thập nhất công chúa mới vừa được sinh ra. Nhu phi nương nương đang lúc tuổi thanh xuân, lại rất được sủng ái. Ai dám nói là sẽ không thể hoài thai? Nếu như sinh được long tử...” Mộc Thanh Y cười nhợt nhạt, nói, dung mạo xinh đẹp lộ ra nụ cười điềm tĩnh, phảng phất như không phải nói chuyện đại sự triều đình về những quan hệ này với Mộc Sâm, mà tự nhiên giống như đang đánh giá một loại danh hoa nào đó.

Mặt Mộc Sâm biến sắc: “Nhu phi nương nương đã vào cung được năm năm mà vẫn không có....”

“Nhu phi nương nương vào cung năm năm, năm nay cũng chỉ mới hai mươi. Vẫn còn sớm đây. Bất quá....Ngược lại ta lại hy vọng Đại tỷ có thể nhanh chóng vi hoàng thượng mà hạ sinh long tử nha.” Mộc Thanh Y chân thành cười nói.

“Tứ muội nói thật?” Mộc Sâm có chút hoài nghi nhìn Mộc Thanh Y. Mặc dù mấy ngày nay vẫn không đoán ra được người muội muội này, nhưng Mộc

Sâm tuyệt đối có thể nhìn ra Mộc Thanh Y chẳng có chút hảo cảm nào với đám người Tôn thị, hơn nữa lại còn vô cùng chán ghét. Như vậy nàng sẽ thật lòng muốn Mộc Phi Loan hoài thai hài tử sao?

Mộc Thanh Y gật đầu, cười nói: “Tự nhiên là thật. Bất quá chuyện như vậy... Muốn cầu cũng cầu không được nha. Nếu Đại ca thật sự có tâm muốn phân ưu vì phụ thân, chẳng bằng nói với phụ thân một chút về thái độ của Ninh vương đối với Mộc Vân Dung. Mặc dù Bình Nam vương phi và phụ thân là biểu tỷ đệ, nhưng cuối cùng vẫn cách một tầng. Nếu Vân Dung mới vừa gả qua Ninh vương đã bị thất sủng, chỉ sợ cũng sẽ ảnh hưởng tới địa vị và lực ảnh hưởng của phụ thân trước mặt Cung vương đó.”

“Này...” Mộc Sâm có chút do dự, cái này rõ ràng là nhắm vào Mộc Vân Dung, Mộc Sâm có chút hoài nghi làm như vậy sẽ không có chút lợi nào đối với mình.

Mộc Thanh Y đứng lên, lạnh nhạt nói: “Đại ca đã hơn hai mươi tuổi đi, nếu không phải thường xuyên phân ưu vì phụ thân, thì làm sao phụ thân lại biết rốt cuộc Đại ca ưu tú, kiệt xuất hơn Nhị ca đây? Không phải Đại ca là vì tương lai của phủ Túc Thành Hầu sao? Thanh Y hơi mệt, trước hết xin lỗi không tiếp được.”

Nhìn bóng lưng Mộc Thanh Y rời đi, ánh mắt Mộc Sâm biến ảo nhìn chằm chằm chén trà trước mặt, im lặng xuất thần.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Khách Tới Bất Ngờ

Mộc Thanh Y ở trong phòng mình, sau khi đuổi Châu Nhi đi nghỉ ngơi thì ngồi xuống bên cạnh bàn, có chút mệt mỏi vuốt vuốt mi tâm. Nhớ lại tình cảnh hôm nay của đại ca, trong lòng càng thêm lo lắng. Bất quá cuối cùng cũng là chuyện tốt, đại ca... còn sống, trên đời này còn có chuyện gì tốt hơn chuyện này sao?

“Khụ khụ...”

Hai tiếng ho khan đè nén đầy cẩn thận và tôn kính truyền đến từ sau tấm bình phong, trong lòng Mộc Thanh Y cả kinh, đột nhiên đứng lên nói: “Người nào?!”

Nàng vào gian phòng này lâu như vậy, cứ nhiên lại không phát hiện có người sau tấm bình phong. Nếu như người đó muốn gây bất lợi cho nàng, chỉ sợ dù có chín cái mạng cũng đều dùng hết rồi. Nghĩ đến đây, trong lòng mới thoáng ổn định lại. Chậm rãi bước qua tấm bình phong sơn thủy lớn, quả nhiên thấy được một nam tử hắc y nằm ngang trên giường hẹp của mình. Nhìn thấy Mộc Thanh Y bước vào mới ngẩng đầu lên, mày kiếm hơi nhíu.

Thật tốt một mỹ nam tử tuấn tú. Dù tình hình giờ phút này, cũng không làm Mộc Thanh Y nhìn không được thầm khen một tiếng trong lòng. Xuất thân là danh môn thế gia cao nhất của Hoa Quốc, nàng đã gặp vô số thanh niên tài giỏi tuấn tú. Cho dù là Mộ Dung An làm cho nàng thống hận chán ghét đến đâu cũng có khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ. Nhưng dung mạo của nam tử trước mặt này lại càng làm người ta trầm mê hơn tất cả những nam tử được xưng là mỹ nam tử mà nàng đã gặp được, nhưng lại không chút nào làm cho người ta cảm thấy nhu nhược, ngược lại lại làm cho Mộc Thanh Y cảm giác được một loại uy hiếp. Chông lại hai con ngươi u lãnh (*thăm thẳm) kia, Mộc Thanh Y ngăn ra, sau đó bình tĩnh dời mắt. Vị nam tử áo đen này chẳng qua chỉ lười biếng nằm trên giường, thậm chí dung nhan tuấn mỹ còn mang theo vài phần bệnh hoạn, nhưng lại tạo cho nàng cảm giác như tùy lúc nào cũng sẽ lộ ra mũi tên đã thương người.

“Các hạ không mời mà tới, không khỏi quá mức thất lễ.” Một lúc lâu, Mộc Thanh Y cau mày lại, lạnh nhạt nói.

Nam tử hắc y ngồi dậy, nhướn mày, cười nói: “Tứ tiểu thư, đích nữ phủ Túc Thành Hầu... Quả nhiên không giống như lời đồn bên ngoài.” Âm thanh nam tử kia trầm thấp dễ nghe, tựa hồ mang theo những sợi tơ dịu dàng du dương. Nhưng Mộc Thanh Y lại chỉ cảm thấy được vẻ lạnh lùng trong đó.

“Vốn dĩ lời đồn không thể nào tin hết được, công tử đại tài lại bởi vì một lời đồn mà bị mê hoặc.” Mộc Thanh Y cười nhạt nói. Nhưng trong lòng đã bắt đầu suy đoán thân phận thật sự của nam tử trước mặt này. Người này tuyệt đối không phải là người ở kinh thành, hơn nữa cũng rất có thể không phải là người Hoa Quốc. Nàng ở kinh thành mười năm, nếu nam tử này xuất sắc như thế, tại sao lại không hề có tiếng tăm gì chứ. Hơn nữa... Liếc mắt nhìn đôi mắt thâm thúy u lãnh của nam tử hắc y, Mộc Thanh Y gạt mình trong lòng, trầm giọng nói: “Phải xưng hô với công tử như thế nào? Không biết giá lâm đến phủ Túc Thành Hầu có điều gì chỉ giáo?”

Đem thần sắc của Mộc Thanh Y thu vào đáy mắt, nam tử hắc y lơ đãng, nhướn mày, cười nói: “Xem ra Tứ tiểu thư đã nhìn ra thân phận của tại hạ, người không sợ ta sẽ giết người diệt khẩu sao?”

Mộc Thanh Y làm bộ đáng phục từng, cười một tiếng: “Nếu công tử đã tới Hoa Quốc, nói như vậy sớm muộn gì cũng gặp nhau, chẳng lẽ sẽ vì một chuyện nhỏ mà giết người diệt khẩu à. Vạn nhất... Công tử nói vậy cũng không phải người giá lâm Hoa Quốc đi?”

Nam tử hắc y dựa vào đầu giường, ngực nặng nề làm cho hắn hơi nhíu mày, thái độ rất là hứng thú mà quan sát thiếu nữ trước mặt, nói: “Xem ra, Tứ tiểu

thư thật sự đã đoán được thân phận của tại hạ nha.”

Mộc Thanh Y lắc đầu, nói: “Cũng không coi là đoán được, không biết công tử thứ mấy?”

“Chín.” Nam tử hần y cũng không giấu diếm, hào phóng nói ra.

Mộc Thanh Y nhẹ nhàng thở ra một hơi, thần sắc bình tĩnh như nước.

Cửu hoàng tử Việt Quốc, Dung Cẩn. Thuở nhỏ thân thể yếu ớt đầy bệnh, hằng năm ở trong cung, trong phủ mà tu dưỡng, hiếm khi gặp ngoại nhân (*người ngoài). Tính tình và năng lực như thế nào thì không ai biết được, chỉ truyền nhau về dung mạo của Dung Cẩn là giống như —— Đệ nhất mỹ nhân Việt Quốc – Mai phi, nên hẳn được xưng là đệ nhất mỹ nam tử.

Không nghĩ tới, lần này hoàng đế Việt Quốc lại phái Dung Cẩn tới chúc thọ cho Hoa Hoàng. Càng không ngờ tới chính là, Dung Cẩn lại tới tìm mình, một người mơ hồ bị cả kinh thành lãng quên.

“Không biết Cửu hoàng tử tới đây, là có chi giáo gì?” Mộc Thanh Y hỏi.

“Vô phương, tìm chỗ ngủ.” Dung Cẩn lạnh nhạt nói, phảng phất như ban ngày chạy tới khuê phòng của cô nương chưa xuất giá là một chuyện rất bình thường.

Kiều nhan (*về mặt yêu kiều) của Mộc Thanh Y hơi trầm xuống, nghiêng răng nói: “Như thế, kính xin Cửu hoàng tử đi giá!”

Dung Cẩn dựa vào cột giường, miễn cưỡng nhìn nàng một cái: “Tử tiểu thư mất hứng, có thể kêu người đuổi bản công tử ra ngoài.”

Mộc Thanh Y vốn đã cho rằng tính tình của mình mà luyện đã đủ trầm ổn rồi, nhưng khi đối mặt với hoàng tử Việt Quốc tuần mỹ phi phạm này, rốt cuộc nàng phát hiện mình tu luyện vẫn chưa đủ. Rõ ràng Dung Cẩn đoán được nàng kiên kỵ không dám gọi người đến, nếu nàng thật sự để cho người khác vào, Dung Cẩn thân là hoàng tử ngoại quốc (*nước khác) lại vụng trộm vào khuê phòng thiếu nữ, tất nhiên là không đúng, nhưng xui xẻo hơn chính là danh tiếng của nàng.

Nhìn Dung Cẩn trước mặt từ từ nhắm mắt lại chuẩn bị nghỉ ngơi, mép môi Mộc Thanh Y nâng lên nụ cười lạnh, xoay người đi ra ngoài.

Nam tử trên giường vốn nhắm mắt lại mờ mắt ra nhìn bóng lưng của thiếu nữ một cái, rồi lại nhắm mắt lại một lần nữa. Chỉ một lúc sau, một cổ mùi hương nhàn nhạt từ bên ngoài truyền vào, ánh mắt cảnh giác Dung Cẩn mở ra, mạnh mẽ đề xuống ho khan, tim cũng bắt đầu đau.

Đứng dậy xuống giường, đi ra bình phong, thì thấy thiếu nữ bạch y đang nhàn nhã cầm một cuốn sách mà dựa vào ghế, chăm chú đọc. Bên cạnh, một đỉnh lò thả ra khói trắng lượn lờ. Đó là một loại hương rất nhiều thiếu nữ thích, nhưng hiển nhiên phẩm chất của hương Mộc Thanh Y đốt này không tốt lắm, ngửi một cái là có chút gay mũi, mà Dung Cẩn càng không thể chịu được cái mùi này.

“Khụ khụ...Người đang làm cái gì?”

Mộc Thanh Y nâng mắt, cười yếu ớt, nói: “Cửu hoàng tử cũng biết, Thanh Y chỉ là một đích nữ không được sủng, tự nhiên không mua nổi vật gì tốt. Nếu tiếp đón không được chu đáo, kính xin Cửu hoàng tử tha lỗi.” Mặc dù không tinh thông y đạo (*thuật chữa bệnh), nhưng nhìn bộ dạng kia của Dung Cẩn cũng biết, nhất định hẳn sẽ không chịu được mùi gay mũi như thế. Vừa đúng lúc có một số hương liệu Châu Nhi còn chưa kịp xử lý, nàng liền thuận tay thả vào lư hương.

Dung Cẩn nhìn chằm chằm Mộc Thanh Y một lúc lâu, cuối cùng cũng thấp giọng cười ra tiếng: “Quả nhiên Tử tiểu thư rất thú vị, nếu Tử tiểu thư đã không hoan nghênh bản hoàng tử, bản hoàng tử lập tức cáo từ vậy.”

“Không tiễn.” Nhìn Dung Cẩn xoay người ra ngoài, Mộc Thanh Y không có lo lắng hẳn sẽ bị người thấy. Nếu hẳn có thể không tiếng động âm vào viện Lan Chi không bị người phát hiện, tự nhiên cũng có thể lặng yên không tiếng động ra ngoài. Chẳng qua là...Nhìn thân ảnh biến mất của Dung Cẩn ngoài cửa, thần sắc Mộc Thanh Y cũng từ từ chìm xuống.

Dung Cẩn thân là hoàng tử Việt Quốc, tuyệt đối sẽ không vô cớ chạy tới sân viện của nàng chỉ vì ngủ một giấc. Nàng mơ hồ có thể đoán được sau này bọn họ tuyệt đối còn có thể gặp lại. Nhưng chuyện quan trọng nhất bây giờ của nàng chính là nhất định phải cứu được đại ca ra khỏi phủ Ninh Vương, những thứ khác tạm thời có thể gác qua một bên. Mà tính tình Dung Cẩn khó dò, nàng không cách nào khẳng định được sự xuất hiện của hắn, rốt cuộc có thể mang đến phiền toái cho mình hay không. (@Nuy: Phiền toái, phiền toái rất lớn đó Y tỷ à *hắc hắc* hơn nữa còn mang suốt cả đời luôn (´_`´))

Sâu kín thờ dài, nói đến, thực lực bây giờ của nàng quá yếu. Hay là...Nên đi gặp biểu ca một lần...Chẳng qua là, hiện tại biểu ca thật vất vả lắm mới có được cuộc sống yên tĩnh, nếu một lần nữa kéo huynh ấy vào chuyện lần này, thật sự được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Tây Việt Cử Hoàng Tử

“Công tử!”

Trong hậu viện Lân Hương Các, nữ tử từ y Ngọc Nương đang điều chế hương, thì một thân ảnh hắc y lão đảo từ bên ngoài xông vào, suýt chút nữa đã ngã nhào xuống đất. Thấy người tới là ai, Ngọc Nương sợ hết hồn, lập tức vội vã bước tới, lo lắng hỏi: “Công tử, ngài thế nào?”

“Không có sao?” Dung Cẩn đẩy Ngọc Nương muốn đỡ mình, mày kiếm hơi nhíu, khoát tay một cái.

Ngọc Nương cẩn thận quan sát Dung Cẩn một lát, mới nói: “Công tử lại phát bệnh, nhưng quên uống thuốc sao?”

Dung Cẩn hừ nhẹ, đi đến một cái ghế, ngồi xuống rồi lạnh nhạt nói: “Không có việc gì. Bọn người tứ ca đến?”

Ngọc Nương gật đầu: “Bẩm công tử, buổi sáng hôm nay, tứ công tử và lục tiểu thư đã đến kinh thành. Nếu như công tử không xuất hiện. ...Chỉ sợ sẽ làm cho tứ công tử hoài nghi.”

Dung Cẩn khinh thường hừ nhẹ một tiếng: “Hắn có thể hoài nghi gì? Phái người truyền tin cho hắn, nói bản công tử bị bệnh.” Vốn Tây Việt để phái huynh đệ bọn họ cùng nhau tới trước chúc thọ cho Hoa Hoàng, bất quá mới vừa rời khỏi cảnh nội Tây Việt thì hai người mỗi người một ngã. Dung Diễm có tính toán không muốn cho Dung Cẩn biết, mà Dung Cẩn tự nhiên cũng có chuyện mình muốn làm. Vừa rời khỏi tầm mắt của Dung Diễm, Dung Cẩn lập tức ra rồi thúc ngựa chạy tới kinh thành Hoa Quốc, ngược lại lại sớm hơn mấy ngày so với Dung Diễm.

Thấy Dung Cẩn đã hạ quyết tâm, Ngọc Nương cũng đành nhận lệnh.

Dung Cẩn ngồi trên ghế, một tay chống trán trầm tư. Hắn không nói lời nào, tự nhiên Ngọc Nương cũng không dám có hành động khác, chỉ đành đứng nghiêm một bên chờ. Một lúc lâu, mới thấy Dung Cẩn ngẩng đầu lên hỏi: “Theo như ngươi, Mộc Thanh Y là người thế nào?”

Trong lòng Ngọc Nương cả kinh, giương mắt nhìn Dung Cẩn một cái, thấy hắn cũng không có nhìn mình mới hơi thở phào nhẹ nhõm, rồi thấp giọng nói: “Làm sao mà công tử lại có hứng thú với Mộc tứ tiểu thư? Lời đồn về Mộc tứ tiểu thư trong kinh thành cũng không nhiều lắm, nghe nói hình như tính tình có chút yếu đuối, xa không bằng biểu tỷ Cố gia tiểu thư của nàng thông tuệ đại khí. Bất quá... Nhìn tình huống hai ngày trước ở Lân Hương Các, lời đồn có thể không đúng lắm.”

Lân Hương Các ở kinh thành cũng chỉ có ba bốn năm, mà Mộc Thanh Y cũng hơn ba năm không có bước ra khỏi cửa, lời đồn đãi có sai thì cũng không phải không thể.

“Phải người cẩn thận đi điều tra về Mộc Thanh Y một chút, cẩn thận đừng làm cho nàng phát hiện.” Bên môi Dung Cẩn nhếch lên tia tiêu ý như có điều suy nghĩ. Thiếu nữ kia... Mặc dù chỉ thấy qua một mặt, nhưng Dung Cẩn lại cảm giác rõ ràng được bên ngoài sự mỹ lệ (*xinh đẹp) mà nhà nhận lịch sự ẩn núp lãnh ý được chôn sâu. Mộc Thanh Y tuyệt đối không phải vô hại như ngoại nhân thấy, bởi vì trong lòng nàng có hận. Tâm tình như vậy, có thể che mắt người khác, nhưng lại không thể giấu được ánh mắt của Dung Cẩn. Bởi vì...Hắn cũng có...

Ngọc Nương hơi cau mày, nhẹ giọng nói: “Công tử, đặc biệt phái người đi thăm dò tin tức của Mộc tứ tiểu thư, có phải hơi...chuyện bé xé to?” Thế lực bọn họ ở Hoa Quốc cũng không lớn, không chỉ phải đề phòng người Hoa Quốc, còn phải cẩn thận không để hoàng thất Tây Việt phát hiện.

Mất phương Dung Cẩn trầm xuống: “Dựa theo lời ta nói mà làm, toàn diện không bỏ sót. Ngươi cảm thấy Mộc Thanh Y chỉ là một tiểu thư Hầu phủ đơn giản như vậy sao? Đừng quên...Bình vương và Cố Tú Đình vẫn còn sống đó. Ai dám nói bọn họ cũng không có ngày có thể xoay người một lần nữa?” Dù thế nào thì xuất thân của Cố Tú Đình cũng là tướng môn, mà Bình vương...Đã từng là thái tử Mộ Dung Hi của Hoa Quốc, sinh mẫu tảo thế (*mất sớm) là nguyên hậu của Hoa Hoàng, cũng là nữ nhi Cố gia.

Chống lại ánh mắt của Dung Cẩn, tâm Ngọc Nương run lên, vội vã nói: “Ngọc Nương hiểu, Ngọc Nương lập tức phái người đi thăm dò.”

Nhìn Ngọc Nương đi ra ngoài, Dung Cẩn dựa vào ghế, có chút mệt mỏi nhíu mày. Đầu tiên là mạnh mẽ đè xuống trận ho khan điên cuồng dâng lên, trong phòng nhất thời vang lên một trận ho khan dồn dập. Ho khan kịch liệt qua đi, Dung Cẩn lấy tay đè ngực cơ hồ bị đau vì ho, đáy mắt thoáng qua một tia tức giận. Vô luận muốn làm gì, không có một cơ thể khỏe mạnh chính là trở ngại lớn nhất của hắn.

“Khụ, khụ...Coi như không có Cố Tú Đình và Mộ Dung Hi, bốn hoàng tử vẫn như cũ cảm thấy được Mộc Thanh Y không đơn giản...” Trong gian phòng trống, âm thanh yếu ớt của Dung Cẩn vang lên.

Trong nháy mắt đã tới ngày Cung vương phi cử hành yến hội. Lúc này mặc dù chỉ cách một tháng Hoa Hoàng tổ chức thọ thần, nhưng trung tuần tháng năm hàng năm của Hoa Quốc đều cử hành lễ Long Vương Đản đồng thời có danh tiếng trong các nước. Trong các đương kim hoàng đế các nước, Hoa Quốc có giang hà (*sống lớn) bát ngát nhất, nước mưa đầy đủ, vì vậy người Hoa Quốc sùng kính Long Vương không phải nước nào có thể so sánh. Hàng năm, Long Vương Đản có thể nói là một trong những ngày lễ long trọng nhất của Hoa Quốc. Lần này các nước đến tham gia thọ thần của Hoa Hoàng, vừa may mắn đúng dịp Long Vương Đản tới, tự nhiên sẽ đến kinh thành sớm hơn. Cho nên, Cung vương phi mới có thể cử hành yến hội cách thọ thần Hoa Hoàng hơn một tháng.

Sáng sớm, Mộc Thanh Y đã bị Mộc lão phu nhân phái người tới thúc giục bắt đầu chuẩn bị. Mộc Thanh Y đã nhiều năm không có tham gia bất kỳ yến hội nào, dĩ nhiên là Mộc lão phu nhân sợ nàng ở trên yến hội làm điều gì đó gây mất thể diện của bà. Hơn nữa, yến hội lần này còn chiêu đãi đặc phái viên ngoại bang. Tôn thị cũng không có tư cách tham gia, cho nên Mộc lão phu nhân chỉ đành tự mình dẫn theo mấy tôn nữ đi trước.

Mộc Thanh Y thay một bộ quần áo mới do Mộc lão phu nhân phái người đưa tới. Y sam mỏng màu tím thêu hoa lan màu hồng nhạt, bên hông là đai lưng tím treo một khối ngọc âm đề lên làn váy. Dung mạo Mộc Thanh Y vốn là rất mỹ lệ, hôm nay chỉ hơi trang điểm một chút, mái tóc đen trên đầu vẫn tiêu kê đơn giản, cài mấy trâm hoa Ngọc Lan, một chu sai Lư Tô nghiêng nghiêng cài vào tóc nàng, hai viên trân châu trong suốt nhấp nhô đọng đưa càng tôn lên vẻ đẹp không thể tả xiết.

Ngay cả nha đầu Mộc lão phu nhân phái tới cũng không nhìn được mà âm thầm than thở trong lòng, ai nói bộ dạng tốt nhất trong phủ Túc Thành Hầu là đại tiểu thư? Rốt cuộc thì tứ tiểu thư mới là do đại phu nhân sở sinh, cũng không biết tại sao lúc trước lại cảm thấy tướng mạo của tứ tiểu thư thường thường chứ.

Thật ra thì đáng đáp mấy cô nương phủ Túc Thành Hầu cũng vô cùng xuất chúng, mà mẫu thân Trương thị của Mộc Thanh Y lại là mỹ nhân nổi tiếng trong kinh thành năm đó, dung mạo nữ nhi do bà sở sinh làm sao lại không tốt? Chẳng qua từ trước đến giờ Mộc Thanh Y luôn trầm mặc ít nói, không thích trang điểm cho chính mình, đại đa số thời gian đều trốn trong tiểu viện của mình, coi như có đi ra cũng là cúi thấp đầu, căn bản không nhìn người, tự nhiên cũng bị người ta không để mắt tới.

Chỉnh chu tốt xong, Mộc Thanh Y mới dẫn theo Châu Nhi đi cùng nha đầu Mộc lão phu nhân phái tới hướng ra đại môn. Trước cửa, Mộc lão phu nhân đã ngồi vào xe ngựa trước, ngược lại Mộc Vân Dung cùng Mộc Vũ Phi và Mộc Thủy Liên mới vừa ra tới, còn đứng trước cửa xe không có đi vào.

Thấy Mộc Thanh Y đi ra, Mộc Vân Dung đầu tiên là sững sờ, rồi cười lạnh: “Khó trách đến trễ như thế, còn bắt chúng ta chờ, nguyên lai là trốn trong viện ăn diện đi, trung diện khá hơn nữa thì có ích lợi gì, còn không phải là...”

Mộc Thanh Y nhợt nhạt cười, nói: “Thì ra tam tỷ cũng cảm thấy muội đẹp nha, vậy đa tạ tam tỷ đã khen. Vốn muội đã chuẩn bị xong, bắt quá tổ mẫu lại phái người tới tặng quần áo và trang sức đeo tay mới, Thanh Y cũng không muốn từ chối ý tốt tổ mẫu, nên mới trì hoãn một thời gian. Để cho tam tỷ chờ lâu rồi.” Chỉ cần nhìn một thân trang phục tinh xảo của Mộc Vân Dung cũng biết nàng ta đã tốn không ít thời gian chuẩn bị, ngược lại Mộc Thanh Y lại là một thân thanh nhả tùy ý, làm cho mọi người cảm thấy Mộc Vân Dung có chút vô cơ gây chuyện. Huống chi, nàng ta cũng mới vừa tới, cũng không thể nói là ai chờ ai đi.

Mộc Thủy Liên đứng bên cạnh nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tam tỷ, tứ muội, tổ mẫu đã lên xe, hay là chúng ta nên lên xe trước rồi nói sau, vạn nhất tới trễ cũng không tốt.” Mộc Vũ Phi và Mộc Thủy Liên đều là nữ nhi của đệ đệ Mộc Trường Thanh của Mộc Trường Minh, vốn theo sắp xếp thứ tự của đại hộ là tính cùng một lượt, thứ tự của Mộc Vũ Phi và Mộc Thủy Liên là đứng sau Mộc Vân Dung và đứng trước Mộc Thanh Y. Nhưng cũng không biết phủ Túc Thành Hầu xảy ra chuyện gì mà hai nhà tách ra. Mộc Vũ Phi gọi Mộc Vân Dung và Mộc Thanh Y là tam tỷ tứ muội, mọi người trong phủ Túc Thành Hầu cũng gọi thẳng kỳ danh, chỉ có Mộc Thanh Y thỉnh thoảng còn kêu một tiếng đường tỷ.

Mộc Vân Dung nhũn mày, có chút không vui chỉ vào chiếc xe ngựa thứ hai sau xe Mộc lão phu nhân: “Các người ngồi phía sau.”

Mộc Thanh Y căn bản mặc kệ nàng, trực tiếp đi tới xe ngựa thứ hai, hồ hững nói: “Vũ Phi tới đây ngồi cùng muội đi, Thủy Liên ngồi chiếc sau.” Tổng cộng có ba chiếc, Mộc lão phu nhân ngồi một chiếc, Mộc Thanh Y thân là đích nữ tự nhiên không thể nào hạ mình chen một chỗ với hai thứ nữ.

Nghe vậy, Mộc Vân Dung tức giận đến mức muốn kéo Mộc Thanh Y lại, Mộc Thanh Y quay đầu, đẩy tay nàng ra, nói: “Nếu tam tỷ không chịu ngồi phía sau, thì sao không đi chen chen trước mặt với tổ mẫu đi. Nếu không thì nói với phụ thân, thứ nữ phủ Túc Thành Hầu chúng ta muốn một người một xe.”

Nói xong, cũng không thèm để ý tới thần sắc kinh ngạc và dữ tợn của Mộc Vân Dung, trực tiếp đạp tứ đẳng (*ghế trâu) lên xe ngựa. Mộc Vũ Phi nhìn Mộc Vân Dung tức giận, cũng lập tức lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Thân Sơ Có Khác

Cung vương phi tổ chức yến hội cũng không có ở trong vương phủ, mà là trong một biệt viện ở kinh thành của phủ Cung Vương. Bên ngoài nói lý do là cảnh trí ở biệt viện xinh đẹp mỹ lệ, càng hỗ trợ cho yến hội, nhưng Mộc Thanh Y cũng hiểu được, bắt quá chỉ vì lòng phòng bị quá nặng của Mộ Dung Dục mà thôi. Yến hội ngày đó chần chẫn sẽ tụ tập các đạo nhân mã hỗn tạp, trong đó có bằng hữu của Mộ Dung Dục, cũng không thể không có địch nhân của hắn, Mộ Dung Dục vẫn luôn là người hết sức cẩn thận. Vì vậy những năm gần đây, phủ Cung Vương tổ chức tụ hội nào cũng đều rất tốt. Như thế không chỉ phòng bị ngoại nhân, còn làm cho Hoa Hoàng nghĩ rằng Mộ Dung Dục không thích kết giao với các đại thần.

Lúc xe ngựa phủ Túc Thành Hầu tới cửa viện không tính là sớm, cũng không tính là muộn, mặc dù phủ Túc Thành Hầu không tính là nhà quyền quý cao nhất kinh thành, nhưng rốt cuộc cũng là Hầu tước, hơn nữa Mộc Trường Minh còn là người tay nắm trọng binh, tự nhiên có không ít người tiến tới lấy

lòng. Mà những người này đều hướng về Mộc Vân Dung, ngược lại làm cho Mộc Thanh Y và hai tỷ muội Mộc Vũ Phi, Mộc Thủy Liên cùng lúc xuống xe có một phần lúng túng.

Đối với việc này, Mộc Thanh Y tự nhiên không thêm để ý, mà mặc dù hai tỷ muội Mộc Vũ Phi, Mộc Thủy Liên có chút mất hứng, nhưng hiển nhiên đã sớm thành thói quen. Dĩ vãng khi cùng Mộc Vân Dung ra khỏi cửa, các nàng vẫn luôn làm nền đó. Nhưng như vậy thì thế nào? Nếu như không đi theo Mộc Vân Dung, các nàng cũng không có tư cách xuất hiện ở mấy loại yến hội như thế này nha.

Gần đến biệt viện, Mộc lão phu nhân trước mang theo bốn người đi bái kiến (*đến chào, ra mắt) Cung vương phi. Cung vương phi mặc chính trang của vương phi, ngồi ngay ngắn ở chủ tọa (*ghế ngồi đứng đầu) ở đại sảnh, nhiều hơn mấy phần đoan trang ung dung so với bình thường. Thấy Mộc lão phu nhân hành lễ, vội vàng cười nói: “Đều là người một nhà, lão phu nhân không nên nhiều lễ như vậy. Mời ngồi.”

Thấy vương phi đối xử trọng đãi như vậy, Mộc lão phu nhân cũng cảm thấy hết sức có mặt mũi, nếp nhăn đầy mặt cũng chứa đầy ý cười: “Lẽ không thể bỏ, lão thân đa tạ vương phi.” Nói ra, Cung vương phi đều là người một nhà cũng không tính là lời khách sáo. Sinh mẫu (*mẹ ruột) Bình Nam Quận vương phi của Cung vương phi là biểu tỷ ruột thịt của Mộc Trường Minh, ngoại tổ mẫu của Cung vương phi chính là thân muội muội (*muội muội ruột) của Mộc lão phu nhân. (@Nuy: ồ, loạn hết cả rồi ~@, @~)

“Vân Dung cũng đến, mau tới đây cho bản phi nhìn một chút. Chỉ có vài ngày không thấy, làm sao lại gầy rồi?” Cung vương phi mỉm cười nhìn Mộc Vân Dung đứng bên cạnh Mộc lão phu nhân, vậy tay nói.

Mộc Vân Dung có chút đắc ý nhìn Mộc Thanh Y một cái, đi lên phía trước, nói: “Biểu tỷ, Vân Dung rất nhớ tỷ đây.”

Cung vương phi cười nói: “Nhớ ta mà thế nào lại không đến vương phủ gặp ta chứ?”

“Muội mới vừa từ chỗ đó ra mà.” Mộc Vân Dung thấp giọng, oán giận nói.

Trước đó chuyện Mộc Vân Dung bị Mộc Trường Minh cảm tức phạt quý làm sao mà Cung vương phi không biết chứ, ngẩng đầu lên hờ hững nhìn Mộc Thanh Y một cái, nói: “Tứ tiểu thư cũng đến, Tứ tiểu thư có thể khá hơn đi lại một chút trong kinh thành, về đến nhà có chút lạ mắt đi?” Đồng dạng đều là biểu tỷ muội, một người gọi thẳng tên Vân Dung, một người lại là Tứ tiểu thư, lúc này thân sơ thế nào, không cần nghĩ cũng có thể hiểu được. Hiển nhiên Cung vương phi không thích đích nữ Hầu phủ Mộc Thanh Y này.

Mộc Thanh Y cười nhạt, nói: “Gặp qua vương phi.”

Đôi mắt liếc nhìn mọi người đang ngồi phía trên, Mộc Thanh Y đều biết. Mảnh đất kinh thành này, đặc biệt là nhóm người đứng đầu, thật ra thì tới tới lui lui, tất cả đều là một số người như vậy.

“Đây là Tứ tiểu thư?” Ngồi ngay bên dưới Cung vương phi, một quý phụ có chút giật mình quan sát Mộc Thanh Y, cười nói: “Thật là nữ đại thập bát biến (*) nha, cô nương Mộc gia này thật sự là rất xinh đẹp. Bộ dáng của Tứ tiểu thư, thật xứng với danh đệ nhất mỹ nhân kinh thành đi.”

(*) nữ đại thập bát biến: cô gái (thiếu nữ) đến mười tám tuổi sẽ có thay đổi lớn.

Mộc Thanh Y rũ mắt, cười yếu ớt, nói: “Phúc vương phi quá khen, Thanh Y chỉ là bỏ liêu (*) mộc mạc, nào dám nói là đệ nhất mỹ nhân.” Vị quý phụ này chính là vương phi của Phúc vương Mộc Dung Khác, hoàng trưởng tử (*con trai lớn) của đương kim Hoa Hoàng. Mộc Dung Khác là nhi tử đầu tiên của Hoa Hoàng, chỉ tiếc thân phận mẹ đẻ hèn mọn, nếu không, sau khi thái tử bị phế, không lập đích cũng lập trưởng, bây giờ đã đến phiên hắn làm thái tử rồi.

(*) bỏ liêu: cây hương bồ, cây cỏ nển

“Ồ? Tứ tiểu thư còn nhớ rõ bản phi?” Phúc vương phi có chút kinh ngạc. Mấy năm nay, căn bản Mộc Thanh Y đóng cửa không ra, thật ra thì Phúc vương phi cũng không có ấn tượng gì với Mộc Thanh Y. Nếu giống như Mộc Thanh Y nói đã gặp mặt thì có thể là lúc còn nhỏ, ngược lại không nghĩ tới Mộc Thanh Y nhìn một cái mà đã nhận ra thân phận nàng.

Mộc Thanh Y mỉm cười, nói: “Phong nghi của vương phi, thuở nhỏ Thanh Y đã từng gặp qua mấy lần, sao dám quên.”

“Cô nương tốt, bản phi thật rất thích. Tới... Ngồi cùng bản phi đi.” Phúc vương thân là hoàng trưởng tử lại không được Hoa Hoàng coi trọng, giữa đám chị em dâu trong nhà, Phúc vương phi cũng thấp đi một đầu. Đặc biệt là bản thân Cung vương phi có phong hào Quận chúa trước mặt, mỗi lần đều bị Cung vương phi đề một đầu. Vào lúc này, tự nhiên là vô cùng có hảo cảm đối với Mộc Thanh Y rồi.

“Đa tạ vương phi, Thanh Y không dám.” Mộc Thanh Y vội vàng cự tuyệt.

“Nếu đại tẩu thích, Tứ tiểu thư cứ bồi chuyện với đại tẩu đi.” Ngồi ở chủ tọa, Cung vương phi mở miệng nói. Mặc dù nàng không thể nào để Phúc vương phi vào mắt, nhưng cuối cùng thì Phúc vương phi cũng là đại tẩu chúng vương phi, một chút mặt mũi này cũng phải cho. Mặc khác, không biết tại sao, từ lần đầu tiên nhìn thấy Mộc Thanh Y, Cung vương phi đã cảm thấy không thích nàng, cũng rất vui vẻ đem nàng đuổi tới chỗ Phúc vương phi. Đối với việc này, Cung vương phi cũng cảm thấy rất kỳ quái trong lòng, lúc niên thiếu (*còn trẻ) nhìn thấy Mộc Thanh Y, cũng không có cảm giác chán ghét nào, mà bây giờ, phảng phất thấy Mộc Thanh Y lại hết sức khó chịu. Cuối cùng, Cung vương phi chỉ có thể đổ lỗi cho ánh mắt của Mộc Thanh Y rất giống Cổ Vân Ca. (@Nuy: chắc chắn, công nhận giác quan thứ 6 của phụ nữ mạnh quá đi *bũ môi* chắc các bạn cũng đoán được bọn Cung vương phi này là ai rồi nhè (-_-))

“Thanh Y tuân lệnh, tạ ơn Phúc vương phi nâng đỡ.” Mộc Thanh Y hơi phúc thân, nhẹ giọng cảm ơn. Với địa vị hôm nay của nàng, đối mặt so tài với

những người xưng là hoàng tử phi này, đơn thuần là tự tìm phiền phức cho mình. Bất kể là Phúc vương phi đánh chủ ý gì, lúc Cung vương phi biểu hiện rõ ràng không thích mình, mà còn yêu cầu ngồi cùng một chỗ, ít nhất cũng là giải vây thay nàng.

Mộc Thanh Y đi tới bên cạnh Phúc vương phi, ngồi xuống vị trí phía dưới, sắc mặt bình tĩnh không màng danh lợi. Phảng phất như không có bất cứ ảnh hưởng nào từ thái độ vừa rồi của Cung vương phi đối với nàng. Chỗ ngồi của các quý phụ đều không khỏi âm thầm than thở trong lòng, không hổ là tiểu thư con vợ cả phủ Túc Thành Hầu, so với bộ dáng liêu lĩnh không biết trời cao đất rộng kia của Mộc Vân Dung sắp trở thành Ninh vương phi, thật là trải vài mấy con phố cũng không tới. Nếu như năm đó không có chuyện kia của Cố gia, vậy thiếu nữ trước mặt đây sẽ là đại gia khuê tú được các thiếu nữ kinh thành hâm mộ rồi, đừng nói là vương phi, chính là thân phận thái tử phi cũng rất tốt đâu. Chỉ tiếc, vận mệnh đã như vậy, ai cũng không làm gì được.

Phúc vương phi nhìn Mộc Thanh Y thong dong trấn định ngồi bên cạnh mình, không khỏi cười một tiếng, thấp giọng nói: “Không cần khẩn trương, hôm nay thân thể Nhị đệ muội có chút khó chịu nên không tới, nên để ta chăm sóc người một chút thôi.”

Mộc Thanh Y có chút kinh ngạc, Nhị đệ muội trong miệng Phúc vương phi dĩ nhiên chính là thái tử phi trước kia, và là Bình vương phi hôm nay, cũng chính là biểu tẩu của nàng. Nhưng biểu ca và Mộc gia là không có quan hệ gì, những năm này cũng chưa từng chiếu cố Mộc Thanh Y. Làm sao vào lúc này lại nhờ Phúc vương phi tới chiếu cố nàng? Hơn nữa, quan hệ của Phúc vương và biểu ca đã tốt đến thế nào rồi sao?

Suy nghĩ vừa chuyển, Mộc Thanh Y lại có chút hiểu rõ. Phúc vương gia là hoàng trưởng tử, biểu ca là hoàng đích tử (*con dòng chính), tương lai, vô luận vị hoàng tử nào thượng vị, đều sẽ hết sức đề phòng và muốn diệt trừ bọn họ. Nhưng biểu ca bị phế, căn bản không có hy vọng phục lập (*lập lại lần nữa), mà thân phận mẹ đẻ Phúc vương lại quá thấp, cũng không có hy vọng tranh vị. Có thể nói hai người này là hai vị hoàng tử có địa vị lúng túng nhất trong triều, hai nhà có cảm giác đồng bệnh tương liên cũng khó tránh khỏi đi.

Thấy nàng suy nghĩ minh bạch (*hiểu rõ), Phúc vương phi cũng cười một tiếng. Từ tiểu thư Mộc gia này cũng không có vô năng bình thường như ngoại nhân nói, cũng khó trách Bình vương muốn sai người chiếu cố nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Mất Hết Mặt Mũi

“Ngũ công chúa đến! Tây Việt Lục công chúa đến! Bắc Hán Quận chúa Vĩnh Gia đến!” Ngoài cửa vang lên âm thanh bén nhọn, Cung vương phi còn chưa nói gì, thì ba thiếu nữ phục sức (*quần áo và trang sức) khác nhau sóng vai nhau đi vào. Vốn dĩ các vị quý phụ còn đang thấp giọng trò chuyện cũng yên tĩnh lại, có chút tò mò nhìn ba thiếu nữ trước mắt.

Thần sắc Cung vương phi khẽ biến, thấy thiếu nữ hoàng y (*áo vàng) dẫn đầu đi tới, lại nở nụ cười: “Thế nhưng Ngũ muội lại tới chậm nha, hai vị này chính là Tây Việt Công chúa Hoài Dương và Bắc Hán Quận chúa Vĩnh Gia sao?”

Thiếu nữ hoàng y đi đầu chính là con gái thứ năm của Hoa Hoàng – Công chúa Minh Yên [?!], công chúa Minh Yên là nữ nhi của cố Vương quý phi, ái phi được Hoa Hoàng sủng ái nhất. Vì vậy, dù đã mười tám tuổi, Hoa Hoàng cũng không bỏ được gả nàng ra ngoài, chưa chỉ hôn. Chẳng qua nhìn thần sắc của công chúa Minh Yên và Cung vương phi, cũng biết quan hệ hai người không tốt lắm. Đi bên cạnh công chúa Minh Yên là hai thiếu nữ, dung mạo đều không tầm thường, một thiếu nữ lam y (*quần áo màu xanh lam) có dáng vẻ nhỏ yếu dịu dàng, làm người ta vừa thấy liền sinh lòng thương yêu, là công chúa Hoài Dương của Tây Việt. Thiếu nữ còn lại thì mặc tử y (*quần áo màu tím), thần sắc ngạo nghễ, mi mục (*gương mặt, mặt mũi) mang theo phong thái trương dương tuyệt đỉnh, được xưng là đệ nhất mỹ nhân Bắc Hán, quận chúa Vĩnh Gia.

Tây Việt và Bắc Hán đều là thế hệ cường quốc, tự nhiên là Cung vương phi không dám chậm trễ. Hiển nhiên với thân phận và địa vị của công chúa Hoài Dương và quận chúa Vĩnh Gia, cũng khách khí nhưng không lưu tâm đối với Cung vương phi. Cho dù công chúa Hoài Dương nhu nhược, khi đối mặt với Cung vương phi cũng không có vẻ khiêm nhường nào. Đột nhiên xuất hiện ba thiếu nữ có ba phong thái khác nhau và địa vị phi phàm, ngược lại lại đem khí thế ung dung sáng bừng vừa rồi của Cung vương phi đè xuống một đầu. Nhưng Cung vương phi tiến hành yến hội này cũng là vì tẩy trần cho công chúa quận chúa, tự nhiên là không thể đi đắc tội với các nàng, cũng chỉ nhịn xuống mà thôi.

Mặc dù người khác không nhìn ra, nhưng Mộc Thanh Y và Chu Minh Yên cũng đã quen biết nhau bảy, tám năm, làm sao lại không nhìn ra tâm tình của nàng ta chứ?

Công chúa Minh Yên không để ý Cung vương phi có ý kiến gì, nhàn nhạt phát tay, nói: “Lục tẩu không cần khách khí, phụ hoàng lệnh bốn cung bồi công chúa Hoài Dương và quận chúa Vĩnh Gia tới đây. Nhưng mà bốn cung cũng không có hứng thú tham gia mấy yến hội gì gì đó, nên sẽ lập tức rời đi.”

Quận chúa Vĩnh Gia kia có chút thiêu dịch (*) nhìn mọi người đang ngồi, ngạo nghễ nói: “Một đám người ngồi chung một chỗ ăn ăn uống uống có cái gì chơi tốt chứ, Ngũ công chúa, bản quận chúa đi cùng với người đi.” Thái độ như vậy, cho dù là sứ giả ngoại bang cũng quá vô lễ rồi. Nhưng Bắc Hán là một trong các quốc gia trong thiên hạ có binh lực mạnh nhất, tự nhiên quận chúa Vĩnh Gia có tư cách ngạo mạn á.

(*) thiêu dịch: xoi mói, bới móc, bắt bẻ

“Đa tạ ý tốt của Cung vương phi, bổn cung mới vừa tới Hoa Quốc, thân thể có chút khó chịu...” Ngược lại công chúa Hoài Dương uyển chuyển rất nhiều, nhưng ý tứ rõ ràng là muốn rời đi.

Thiếu phụ có dung mạo trong sáng xinh đẹp ngồi đối diện với Phúc vương phi thì che miệng cười ha hả, mắt phượng đánh vào Cung vương phi đang ngồi ở chủ tọa, cười nói: “Công chúa và quận chúa đường xa đến đây, làm việc gì cũng đều ở trên xe ngựa, tự nhiên phải nghỉ ngơi vài ngày mới phải. Ngược lại là Lục đệ muội suy nghĩ không chu toàn rồi.” Thiếu phụ này chính là vương phi của Tứ hoàng tử – Trị vương Mộ Dung Hiệp, lần này chuyện tiến hành yến tiệc tiếp đoàn công chúa quận chúa các quốc gia bị phủ Cung Vương đoạt, tự nhiên trong lòng các vương gia vương phi khác không có chút cao hứng nào. Vào lúc này thấy công chúa Hoài Dương và quận chúa Vĩnh Gia không có cảm kích gì, tất nhiên những vị vương phi này đều vụng trộm cười ha hả, chẳng qua là Trị vương phi mau miệng nói ra mà thôi.

Chu Minh Yên âm thầm cắn chặt răng, nụ cười trên mặt vẫn như cũ không đổi, nói: “Ngược lại bổn phi suy nghĩ không chu toàn, kính xin Lục công chúa và quận chúa Vĩnh Gia thứ tội.”

Quận chúa Vĩnh Gia khẽ hừ một tiếng, phát tay nói: “Miễn, bản quận chúa đi trước.” Dứt lời, cũng không nể mặt mũi mọi người ngồi ở đây, trực tiếp xoay người rời đi. Quận chúa Vĩnh Gia đi, tự nhiên công chúa Minh Yên và công chúa Hoài Dương cũng không lưu lại, gật đầu với Chu Minh Yên một cái, cũng đi theo.

Mặc dù các nước tới đây chúc tụng cũng không chỉ có hai nước Bắc Hán và Tây Việt, nhưng hai nước này là quan trọng nhất. Thiên hạ hôm nay vốn là ba phần thiên hạ của Bắc Hán, Tây Việt và Đông Hoa, binh lực Bắc Hán mạnh nhất, Tây Việt thì giàu có nhất, mà Đông Hoa (ý nói Hoa Quốc) là lấy văn hóa làm sở trường, công chúa hai nước đều đi, những người khác cũng thấy không còn ý nghĩa nữa, mắt thấy yến hội này hẳn là không làm nổi tiếp. Khuôn mặt tinh xảo của Chu Minh Yên cũng không nhịn được âm trầm xuống.

“Mọi người tùy ý đi, bổn phi trước xin lỗi không tiếp được.” Chu Minh Yên đứng dậy, nhìn mọi người, lạnh nhạt nói, sau đó trực tiếp lui về hậu điện. Đi theo bên người nàng là Mộc Vân Dung vì tình huống đột nhiên xuất hiện mà sợ hết hồn, sững sờ một chút liền vội vã theo sau.

Nhất thời trong đại sảnh một mảnh xôn xao, sắc mặt mọi người ở đây có chút khó coi. Các nàng đều là quý phụ rất có địa vị và mặt mũi trong kinh thành, Cung vương phi mời các nàng tới tham gia yến hội lại đem người bỏ ở chỗ này, một mình rời đi, ai cũng không cao hứng nổi.

Mộc Thanh Y có chút kinh ngạc, vốn dĩ Chu Minh Yên cũng không phải là người thiếu kiên nhẫn đi. Dưới tình huống này, nàng ta thân là Cung vương phi lại không nghĩ dọn dẹp tàn cuộc, chỉ vì nhất thời tức giận mà phát tay rời đi, thật sự có chút không nói được. Phúc vương phi ngồi bên cạnh, thấy sắc mặt Mộc Thanh Y như vậy, cười nhạt: “Tứ tiểu thư cảm thấy rất kỳ quái sao?”

Mộc Thanh Y cười yếu ớt, nói: “Vương phi gọi ta là Thanh Y là được. Cung vương phi... Vốn là giống như...”

Phúc vương phi gật đầu một cái, cười nói: “Trước kia ước chừng người và nàng rất quen thuộc đi, bất quá mọi người đều sẽ thay đổi. Kể từ khi làm Cung vương phi, đoán chừng nàng cũng là lần đầu tiên không nể mặt mũi đi.”

Chu Minh Yên thân là đích nữ duy nhất của Bình Nam Quận vương, hoàng thượng ngự phong vì Quận chúa, gả cho hoàng tử xuất sắc nhất là Cung vương Mộ Dung Dục, dĩ nhiên là đường làm quan rộng mở, nào có chịu qua uly khuất như thế này. Nhất thời giận dữ mới không nể mặt mũi chị em dâu chúng ta và các quý phụ kinh thành, phẩy tay đi cũng không phải chuyện kỳ quái gì.

Thật ra thì Mộc Thanh Y cũng không có tò mò lắm với thái độ của Chu Minh Yên, nàng chỉ là càng tò mò hơn về thái độ của công chúa Hoài Dương và quận chúa Vĩnh Gia. Nếu nói hai vị này không hiểu quy củ mới thất lễ, nàng nhất quyết sẽ không tin. Mặc dù nhìn qua thì quan hệ giữa công chúa Minh Yên và Chu Minh Yên không được tốt lắm, nhưng muốn ảnh hưởng tới hai vị công chúa quận chúa cũng không thể như vậy. Vì vậy, thái độ hai vị đó như vậy, cố ý làm cho Chu Minh Yên, hoặc nói rõ hơn là phủ Cung Vương, khó coi mà thôi, như thế chỉ có thể là được người chỉ điểm. Mà có thể chỉ điểm được bọn họ, dĩ nhiên chỉ có thể là sứ thần đến chúc thọ lần này.

Con người màu đen có chút uly xẹt qua, Mộc Thanh Y lắc đầu một cái.

Chọn đúng dịp làm như vậy, hẳn là Tây Việt Tứ hoàng tử Dung Diễm, và Bắc Hán Liệt vương Ca Thụ Hân. Nhưng mà... Bọn họ làm như thế là vì cái gì? Hai người có cừ oán với Mộ Dung Dục? Mộc Thanh Y lắc đầu, Mộ Dung Dục là người cẩn thận, khắp nơi đều bày ra bộ dáng kỳ nhân làm người khiêm tốn. Tuyệt đối sẽ không dễ dàng kết thù với người khác, huống chi, Mộ Dung Dục cũng chưa bao giờ gặp qua hai người này mới đúng.

Mộc Thanh Y có chút nhức đầu lắc đầu một cái, bắt đầu đi thờ dài, không có một bụng đầy mưu kế, lại thiếu thụt đường tin tức nghiêm trọng, cái gì cũng không biết, coi như nàng có tài trí nghịch thiên, cũng là ếch ngồi đáy giếng, cái gì cũng nghĩ không thông.

Thấy nàng than thở, Phúc vương phi không khỏi mỉm cười một tiếng, nói: “Thế nào?”

Mộc Thanh Y lắc đầu, có chút xấu hổ, cười yếu ớt: “Không có gì, chẳng qua là... không biết nên làm gì.”

Phúc vương phi vỗ mu bàn tay của nàng, đứng đầu nói với mọi người: “Nghe nói vườn hoa của Lục đệ muội rất không tệ, chúng ta cũng đừng ngồi chỗ này nữa, không bằng ra ngoài đi dạo một chút đi.”

“Đại tẩu nói đúng,” Trị vương phi trước một bước lên tiếng đồng ý. Chu Minh Yên đi, các nàng cũng không thể ngồi gốc ở đây đi?

Có hai vị vương phi dẫn đầu đồng ý, tự nhiên những người khác cũng không có ý kiến. Đoàn người liền đứng dậy đi về phía vườn hoa, mới vừa ra khỏi đại sảnh, chỉ thấy Mộ Dung Dục mang theo mấy người, dáng vẻ vội vã mà đến.

“Cung vương điện hạ đến! Bình vương điện hạ đến! Bắc Hán Liệt vương đến! Tây Việt Đao vương đến!”

[?!] Trong bản raw, khi đến chỗ “Công chúa Minh Yên”, nó chỉ hiện ra < * công chúa >, nên Nuy lên tìm trên mấy trang Trung, có trang có ghi rõ ra, nhưng không thể copy để cv, vì thế, Nuy đành tìm mẫu tự giống trong trang kia, cv ra hai chữ “Minh Yên” này, nhưng không biết có đúng hay không (vì tiếng Trung có nhiều chữ gần giống nhau). Vì vậy, Nuy sẽ tạm để là “Công chúa Minh Yên”, đến khi nào dò được từ, hay mấy chương sau hiện rõ, Nuy sẽ chỉnh lại, mong các bạn thông cảm, vì vốn Nuy không biết tiếng Trung á :[[(chữ “Yên” trong “Công chúa Minh Yên” này khác với chữ “Yên” trong “Chu Minh Yên”, các bạn đừng nhầm nha, nó chỉ trùng chữ trong tiếng Việt của mình thôi)

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Biểu Ca Bình Vương

“Cung vương điện hạ đến! Bình vương điện hạ đến! Bắc Hán Liệt vương đến! Tây Việt Đao vương đến!”

Nhìn thấy bốn nam tử khí độ bất phàm đi tới, mọi người đều sửng sốt một chút, mới phản ứng được Cung vương đến đây, sợ là muốn thay vương phi xử lý cục diện rối rắm này. Mặc dù có không ít người ôm ý định xem kịch vui, nhưng trên mặt không một chút nào để lộ ra. Dù sao, vừa thấy Cung vương cử động đều là bộ dáng quân tử, nhưng chỉ bằng hấn ra tay tàn nhẫn đối với Cố gia, thì không phải hạng người dễ dàng gì, nhà quyền quý bình thường đều không ai muốn đắc tội với hấn.

Bốn nam tử đi tới đều có đủ các loại đặc biệt, nhưng người đầu tiên Mộc Thanh Y nhìn đến chính là nam tử đi sau nửa bước bên cạnh Mộ Dung Dục, Bình vương Mộ Dung Hi. Mộ Dung Hi là nhi tử duy nhất của cố Cố hoàng hậu, cũng là hoàng đích tử duy nhất của Hoa Hoàng. Hoa hoàng hậu [!] mất sớm, lúc Mộ Dung Hi còn niên thiếu (*còn trẻ) đã rất thân cận với Cố gia, tự nhiên cũng có tình cảm rất tốt với biểu muội Cố Văn Ca. Chẳng qua khi tuổi dần dần lớn, vì tránh làm Hoa Hoàng nghi kỵ, mới dần dần tránh xa Cố gia một chút, lại không nghĩ rằng, ngay cả như vậy Cố gia cũng vẫn như cũ, kết quả rơi vào thảm cảnh cả nhà tịch thu tài sản, giết hết người cần giết trong Cố gia. Mà Mộ Dung Hi cũng bị dính líu, Cố gia bị diệt còn chưa tới một tháng, thái tử vị bị phế, hạ xuống làm Bình vương.

[!] Hoa hoàng hậu ở đây ý nói là hoàng hậu của Hoa Quốc, chứ không phải là vị hoàng hậu này họ Hoa

Thấy biểu ca, ánh mắt Mộc Thanh Y không khỏi chua xót. Năm đó thái tử điện hạ Hoa Quốc có tài văn chương được người người hâm mộ ra sao, mà hôm nay, lại thấy dung mạo tuấn tú đó lại mang theo ưu thương nhân nhạt, chính là lúc đi cũng phải rơi xuống nửa bước so với Mộ Dung Dục, hiển nhiên là không muốn tranh phong gì. Biến hóa như vậy làm sao lại không làm nàng chua xót chứ.

Có lẽ nhận ra được tầm mắt Mộc Thanh Y, Mộ Dung Hi nâng mắt nhìn về phía nàng. Đúng lúc bắt được ánh mắt có chút phức tạp của Mộc Thanh Y, mặc dù có chút không hiểu, nhưng Mộ Dung Hi vẫn khẽ mỉm cười, gật đầu. Y còn nhớ năm đó biểu muội vẫn rất thương nha đầu này, mặc dù hiện tại y đã không có thể lực nào, nhưng quan tâm một tiểu nha đầu thì vẫn có thể làm được.

“Nhị đệ, Lục đệ, sao các đệ lại đến đây?” Phúc vương phi bước lên, cười hỏi.

Mọi người lại vội vã làm lễ với mấy vị vương gia, Mộ Dung Dục nhìn lướt qua mọi người, quả nhiên phát hiện không thấy thê tử ở trong đó, sắc mặt khẽ trầm xuống, gật đầu nói: “Nghe nói các vị hoàng tử và đệ muội đều tụ hội ở chỗ này, vừa đúng lúc thần đệ và Nhị ca, Liệt vương, Đao vương đi ngang qua, nên tới nhìn một chút. Quấy rầy Đại tẩu.”

Phúc vương phi cười nói: “Lục đệ khách khí. Hai vị này chính là Bắc Hán Liệt vương và Tây Việt Đao vương sao?”

Hai nam tử đi bên cạnh Mộ Dung Dục và Mộ Dung Hi là, một người khoảng ba mươi tuổi mang theo vẻ khí vũ hiên ngang, thêm vài phần bề ngễ (*) mọi người, tôn quý mà lạnh lùng. Một nam tử khác chừng hai mươi tuổi, ngược lại trên mặt mang theo ý cười, nhưng thần hình của hấn lại làm cho người ta áp lực vô hình. Trong ba người Mộ Dung Dục cũng coi là thần hình cao lớn, nhưng đứng ở nơi này, nam tử trước mắt này lại thấp đi nửa cái đầu. Nam tử này lớn lên hào phóng, ngũ quan phẳng phất như lưỡi đao được mài bén, ánh mắt hờ hững đảo qua làm người ta sinh ra cảm giác đau nói như bị đao phong (*lưỡi đao) quét qua. Mấy quý phụ và khuê tú không khỏi kêu rên trong lòng, nhát gan lui về sau hai bước. Khí thế như vậy... Thì chính là Bắc Hán Liệt vương Ca Thụ Hân, mà một vị khác thì là Tây Việt Tử hoàng tử Đao vương Dung Diễm.

(*) bề ngễ: liếc nhìn bằng nửa con mắt (được ví như sự kiêu ngạo)

“Đại vương phi, bốn vương Dung Diễm.” Dung Diễm có chút lạnh nhạt gật đầu, coi như là cho Phúc vương phi chút mặt mũi.

Ca Thụ Hân có chút lười biếng đứng đó chấp tay, thần nhiên nói: “Bốn vương Ca Thụ Hân.”

Mặc dù đã sớm biết, bất quá rất nhiều đại gia khuê nữ ở đây cũng không nhịn được hít khí lạnh. Dung Diễm còn tốt, nhưng Ca Thụ Hân là Sát Thần nổi

tiếng trong thiên hạ. Mặc dù mới qua hai mươi lăm tuổi, nhưng mười lăm, mười sáu tuổi hắn đã lãnh binh vì Bắc Hán mà Nam chinh Bắc chiến. Năm năm trước, lúc tiên hoàng Bắc Hán bệnh qua đời, hắn càng tự tay chém giết hoàng thúc và huynh đệ muốn đoạt vị, để cho huynh trưởng đồng mẫu, nay là hoàng đế Bắc Hán Ca Thụ Giám, ngồi vững ngai vàng. Ca Thụ Hàn cũng từng lãnh binh giao phong với Hoa Quốc, ở Hoa Quốc cũng hình thành nên hình ảnh Sát Thần dọa trẻ nhỏ khóc đêm. Không ít người đều cho rằng Ca Thụ Hàn thân cao tám thước, lưng hùm vai gấu, mặt mày dữ tợn, lúc này lại thấy một nam tử anh tuấn, mặt mang nụ cười làm người ta không nhận được lạnh run trong lòng.

“Đây là Đại tẩu muốn đi đâu vậy?” Mộ Dung Dục hỏi.

Phúc vương phi cười nói: “Nghe nói phong cảnh trong biệt viện của Lục đệ thanh tú đẹp đẽ, bọn ta tính đi xem Hoa Uyển một chút thôi.”

Mộ Dung Dục gật đầu, nói: “Minh Yên chiều đãi không chu toàn, kính xin Đại tẩu lượng thứ.” Dứt lời thì nhìn về phía ba người bên cạnh: “Bốn vương có một số việc muốn bàn giao với vương phi một chút, chậm trễ hai vị vương gia. Không bằng hai vị đến đại sảnh uống chén trà, như thế nào?”

Ca Thụ Hàn quan sát bốn phía, cười nói: “Nghe nói biệt uyển của Cung vương có phong cảnh rất đẹp lại thanh nhã, vừa đúng lúc bốn vương muốn đi dạo, không biết Cung vương cảm thấy thế nào?”

“Cái này.....” Mộ Dung Dục cau mày, hôm nay trong viện có nhiều quý phụ, cũng không ít thiếu nữ khuê tú chưa thành thân, tùy tiện để cho một nam tử đi lại cũng có chút không được lắm. Nhưng nhìn bộ dáng mỉm cười lễ độ của Ca Thụ Hàn, không biết thế nào mà trực giác của Mộ Dung Dục nói, so với Dung Diễm, người này càng không thể đắc tội.

Nghĩ kỹ, thần sắc Mộ Dung Dục không thay đổi, cười nhạt: “Đã như vậy, không bằng Liệt vương và Đoan vương đi dạo ở ngoại uyển đi, được không?” Biệt viện này có hai Hoa Uyển, phân ra nội uyển và ngoại uyển, mặc dù hai bên liên tiếp, nhưng lại có gian cách (*cách nhau, gián cách) rõ ràng. Mộ Dung Dục đã nói như vậy, dù Ca Thụ Hàn yếu một chút phần lễ nghi, cũng sẽ không quên nữ quyền sẽ ở trong nội uyển đi.

Ca Thụ Hàn từ chối cho ý kiến, ngược lại Dung Diễm lại lạnh nhạt gật đầu, nói: “Như vậy cũng được.”

Lúc này, Mộ Dung Hi từ đầu đến giờ không lên tiếng, mở miệng nói: “Lục đệ, bốn vương có chút chuyện muốn nói với Mộc Tử tiểu thư.”

Lời vừa nói ra, nhất thời ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người Mộc Thanh Y. Mộ Dung Dục liếc nhìn Mộc Thanh Y đứng bên cạnh Phúc vương phi, nhíu mày hỏi: “Nhị ca quen Mộc Tử tiểu thư?”

Mộ Dung Hi cũng không giấu giếm, lạnh nhạt cười nói: “Cũng coi như biểu muội đi.”

Bản thân Mộ Dung Hi và Mộc Thanh Y cũng không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào, nhưng Mộ Dung Hi là biểu ca của Cố Vân Ca, mà Cố Vân Ca lại là biểu tỷ của Mộc Thanh Y, vì vậy, nếu Mộc Thanh Y gọi Mộ Dung Hi một tiếng biểu ca cũng không có gì không ổn. Chẳng qua Mộ Dung Hi quang minh chính đại nói ra như thế, thái độ phảng phất không chút tị hiềm nào với quan hệ cùng Cố gia, ngược lại lại làm cho Mộ Dung Dục nhíu mày, nâng mắt nhìn Mộc Thanh Y một cái, dung mạo nàng xinh đẹp mà trầm tĩnh, mới gật đầu, nói: “Nếu Nhị ca có chuyện cần tìm nàng, Nhị ca cứ tùy ý.”

Mộ Dung Hi gật đầu, mỉm cười nói với Mộc Thanh Y: “Thanh Y, theo bốn vương đến đây đi.”

Mộ Dung Hi đã từng là mỹ nam nổi danh ở kinh thành, hôm nay bất quá chỉ mới hai mươi tuổi đã có bộ dạng trải qua những chuyện lên lên xuống xuống của phạm tặc, mặc dù bây giờ bị Hoa Hoàng ghét bỏ, nhưng khí độ bên ngoài vẫn làm cho các thiếu nữ ghé mắt. Sau khi y nói xong, thì có rất nhiều ánh mắt ghen tỵ lẫn hâm mộ rơi xuống người Mộc Thanh Y.

Mộc Thanh Y không thèm để ý, nhu thuận gật đầu, nói: “Vâng, Bình vương điện hạ.” Mộ Dung Hi đã từng là thái tử, mặc dù hôm nay ngài bị phế, nhưng vẫn là người đáng chú ý nhất trong các vị hoàng tử. Mộc Thanh Y muốn âm thầm gặp mặt y, ngược lại lại dễ dàng chọc người hiểu lầm, trái lại quang minh chính đại nói ra mới là tốt nhất.

Sau khi nhìn Mộc Thanh Y và Mộ Dung Dục rời đi, Ca Thụ Hàn vuốt cằm, như có điều suy nghĩ, hỏi: “Vị này chính là biểu muội của Cố Vân Ca được xưng là đệ nhất mỹ nhân Hoa Quốc sao?”

Bên cạnh hắn, mặt Mộ Dung Dục trầm xuống. Trong kinh thành, có rất ít người dám nhắc tới cái tên Cố Vân Ca này trước mặt hắn, nhưng hiển nhiên Ca Thụ Hàn không có cái loại bản khoăn này.

Dung Diễm cũng cười theo, nói: “Mặc dù không có gặp qua vị Cố đại tiểu thư kia, bất quá thấy Mộc tử tiểu thư xinh đẹp như vậy, chỉ sợ không hề thua Cố đại tiểu thư đi.”

Sắc mặt Mộ Dung Dục càng trầm xuống thêm, trầm giọng nói: “Chính là Tử tiểu thư phủ Túc Thành Hầu.”

Nuy xin nói rõ một chút về quan hệ giữa Mộ Dung Hi và Mộc Thanh Y (vì sợ các bạn đọc phần phía trên hơi rối): Mẹ của bạn Hi là chị (em) của cha bạn Ca, còn mẹ của bạn Y lại là chị (em) của mẹ bạn Ca, cả hai bạn đều có quan hệ họ hàng trực tiếp với bạn Ca, nhưng một bên là đẳng nội, một bên là đẳng ngoại ~> Xét qua xét lại, bạn Y bắt chước bạn Ca gọi bạn Hi một tiếng “biểu ca” là không sai, và ngược lại cũng vậy.

Q.1 - Chương 21: Kho Báu Của Cố Thị

Trong một góc của biệt uyển Hoa Uyển phủ Cung Vương, thần sắc Mộ Dung Hi bình tĩnh nhìn thiếu nữ có dung mạo tuyệt mỹ trước mặt, khẽ thở dài. Đứa bé từng nhút nhát rụt rè theo sau biểu muội giờ đã trở thành một thiếu nữ tuyệt sắc, phong nhã tài hoa. Nhưng xinh đẹp như vậy... Cũng chưa chắc là chuyện tốt đối với nàng. Những năm này lên lên xuống xuống, Mộ Dung Hi càng thêm thông suốt rất nhiều chuyện so với những người khác. Nếu không phải như thế, những đả kích và tình cảnh những năm qua, đã sớm làm một nam tử vừa sinh ra đã mang thân phận vô cùng tôn quý buồn bực mà chết rồi.

“Biểu ca...” Hai người đối diện nhau, một lúc lâu rồi mà không ai mở miệng nói chuyện, cuối cùng, vẫn là Mộ Thanh Y nhỏ giọng kêu lên.

Thần sắc Mộ Dung Hi hơi động, nhìn vẻ mặt của thiếu nữ trước mặt mình có dung mạo mấy phần giống biểu muội, cũng không khỏi thở dài, than nhẹ: “Thôi, muội gọi ta một tiếng biểu ca cũng được. Chính là muội sống cho tốt, nếu có chuyện gì khó xử thì đến phủ Bình Vương tìm ta. Mặc dù hiện tại ta không có quyền lợi gì, nhưng quan tâm muội một chút thì vẫn có thể.”

Mộ Thanh Y sâu kín nhìn y, hồi lâu mới hỏi: “Biểu ca...Biết Đại ca còn sống?”

Mộ Dung Hi im lặng, nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt y một chút thì Mộ Thanh Y cũng hiểu, Mộ Dung Hi là biết. Hai tay nàng đặt trên đầu gối dưới bàn không khỏi nắm chặt lại, cổ họng không để cho mình đi hỏi tại sao biểu ca lại không đi cứu Đại ca. Nàng rất hiểu, với tình cảnh bây giờ của biểu ca, nhìn bề ngoài thì như an bình, trên thực tế lại là nguy cơ từng bước. Chỉ cần hoàng tử nào có ý định với Thái tử vị, tự nhiên cũng hy vọng Thái tử duy nhất, cũng là Hoàng trưởng tử của cố Hoàng hậu, sớm rời khỏi thế gian một chút. Hướng chỉ thực lực của phủ Bình Vương hiện nay tuyệt đối không thể so sánh với phủ Cung Vương và phủ Ninh Vương, một khi đem chuyện này ra nháo lớn, chịu khổ cuối cùng vẫn là Đại ca.

Nhưng làm sao nàng có thể nhìn...Đại ca của nàng, người Đại ca ngạo cốt thanh cao như trăng sáng, bị tên cận bã Mộ Dung An độc chiếm giam lỏng trong phủ, muốn sống không được, muốn chết không xong.

Mộ Dung Hi có chút thống khổ nhắm hai mắt lại. Y còn nhớ rõ, lần cuối cùng nhìn thấy biểu đệ, thì đệ ấy từng nói...Đệ ấy nói không cần cứu y (Cố Tú Đình), chiếu cố tốt cho Vân Ca. Nhưng hẳn lại không làm được gì. Đêm Vân Ca gặp chuyện không may, hẳn bị người phủ Cung Vương giữ lại, chờ tới khi hẳn chạy tới, thì Tuy Hồng Các đã thành biển lửa.

Phụ hoàng, nếu như ngài thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt Cố gia, sao không giết ngay nhi thần đi....

“Biểu ca...Xin lỗi...” Mộ Thanh Y nhỏ giọng nói, thật ra đối với những chuyện đã xảy ra, chỉ sợ biểu ca còn đau khổ hơn cả bọn họ, làm sao nàng lại có thể trách biểu ca không cứu Đại ca chứ?

Mộ Dung Hi cười khổ, lắc đầu, quan sát Mộ Thanh Y, nhú mày nói: “Thật là nhiều năm không gặp, ngược lại nhìn muội không giống trước kia.”

Mộ Thanh Y rũ mắt, âm thanh giảm xuống thấp nhất, nói: “Biểu ca, muội muốn cứu Đại ca ra ngoài. Giúp muội...”

Mộ Dung Hi ngắt ra, một lần nữa quan sát Mộ Thanh Y. Chống lại con người kiên định của nàng, Mộ Dung Hi biết nàng là nghiêm túc. Hắn cũng đã từng gặp một ánh mắt kiên định như vậy trên người một thiếu nữ khác. Mỗi lần nàng [!] dùng ánh mắt như vậy nói chuyện với người khác, chứng tỏ nàng [!] đã hạ quyết tâm, không có bất cứ người nào có thể thay đổi.

[!] Từ “nàng” này là chỉ Cố Vân Ca, ở đây, Mộ Dung Hi đang nghĩ tới biểu muội xấu số của mình

“Có nắm chắc không? Đừng quên, vạn nhất muội thất bại...Giá cao phải trả là mạng của Tú Đình.” Mộ Dung Hi trầm giọng nói, ánh mắt nghiêm nghị mà cẩn thận nhìn chằm chằm Mộ Thanh Y.

Mộ Thanh Y cười nhạt, nhìn Mộ Dung Hi, nói: “Hai ngày trước muội đi đến phủ Ninh Vương, thấy qua Đại ca. Lúc đó, huynh ấy tuyệt thực...để chết nhanh hơn.”

Trong lòng Mộ Dung Hi trầm xuống, trầm ngâm trong chốc lát, trầm giọng nói: “Muội nói đi, muốn ta giúp muội làm cái gì?”

Mộ Thanh Y cup mắt, nhẹ giọng nói: “Hiện tại muội đang thiếu người trong tay, người của phủ Túc Thành Hầu không thể tin. Cho dù có thể tin, muội cũng không có nhiều thời gian tổ chức lại.” Thu phục để người ta thuần phục mình cần thời gian và tính lực, mà bây giờ, Mộ Thanh Y không có tính toán ở luôn trong phủ Túc Thành Hầu mà thu xếp tay chân.

Mộ Dung Hi trầm mặc thật lâu, nhìn Mộ Thanh Y, nói: “Ta không biết tại sao.....Khi thấy muội thì đã không tự chủ được mà tin tưởng muội. Hi vọng quyết định bốn vương không lầm.”

Mộ Dung Hi tháo ngọc bội bên hông xuống, đặt lên bàn, nhàn nhạt nói: “Muội biết nên dùng cái này như thế nào phải không?”

Mộc Thanh Y do dự một chút, vẫn gật đầu một cái. Bên ngoài khối ngọc bội này cũng không có đặt thù gì, thoát nhìn cũng không khác gì ngọc bội được làm từ thành thị thượng lưu, thậm chí chất ngọc cũng không được xem là cực phẩm. Tay Mộc Thanh Y hơi run lên, khối ngọc bội này từng được đặt trong hộp để ở thư phòng của tổ phụ. Lúc nàng sáu, bảy tuổi, tổ phụ ôm nàng ngồi trên đầu gối ông, vừa nhìn nàng thương thức ngọc bội, vừa yêu thương giải thích chỗ dùng của ngọc bội này.

Trong mắt Mộ Dung Hi lóe lên tia kinh dị, nhưng cũng không nói thêm cái gì, gật đầu một cái: “Đến Bảo Quốc Tự.”

Mộc Thanh Y gật đầu, nói: “Đa tạ biểu ca.”

Trong đình nghỉ mát dần yên lặng xuống, hai người tựa hồ cũng không biết nên nói cái gì. Mộ Dung Hi rũ mắt nhìn nước trà trước mặt, trầm mặc không lên tiếng. Mộc Thanh Y giống như không chút để ý, thờ ơ thương thức ngọc bội trong tay, nói: “Biểu ca... Thanh Y còn có một chuyện cần thỉnh giáo (*chỉ dạy).”

Mộ Dung Hi ngẩng đầu lên nhìn nàng, Mộc Thanh Y thấp giọng hỏi: “Muội... Rốt cuộc tại sao mẫu thân của muội lại...”

Rốt cuộc tại sao di phải tự tử? Nàng vẫn có chút khó hiểu. Dĩ cũng không phải là nữ nhân có tính tình yếu đuối, huống chi còn có biểu muội ở phủ Túc Thành Hầu, làm sao di lại phải để biểu muội lại một thân một mình, mà đơn giản tự tử?

Nhưng lúc ở phủ Túc Thành Hầu, Mộc Thanh Y từng nói bóng nói gió cũng không tìm ra chút tin tức nào. Sau khi di tự tử, phủ Túc Thành Hầu thay một nhóm lớn người làm, vẫn còn chút lão nhân, nhưng đều là tâm phúc bên cạnh Mộc Trường Minh, Mộc lão phu nhân, và Tôn thị. Cho dù là những người này, bình thường cũng không dám bàn luận chuyện về Đại phu nhân (mẹ ruột của Mộc Thanh Y). Rất hiển nhiên đã có người đặc biệt nghiêm nghị cấm.

Mộ Dung Hi thở dài, lắc đầu nói: “Ta không biết, ta chỉ biết là, sau khi Cố gia bị tịch thu tài sản, phụ hoàng từng triệu qua Tần Quốc phu nhân vào cung một lần. Rồi một tháng sau kẻ tử tử khi Tần Quốc phu nhân ra cung thì tự tử bỏ mình. Bất quá sau khi Tần Quốc phu nhân qua đời, trong kinh thành từ có lời đồn.” Mộ Dung Hi nhìn Mộc Thanh Y một chút, thấp giọng nói: “Lúc đó, lời đồn nói... Tính ra Cố gia từ thế hệ trước cho đến bây giờ đã lấy được một khoản tài phú tạo thành bảo tàng, nếu như lấy được bảo tàng đến tay, thậm chí có thể thống nhất thiên hạ. Mà những thứ trong bảo tàng này... Cuối cùng được Đại phu nhân Cố gia phó thác lại cho Tần Quốc phu nhân.”

“Bảo tàng?” Mộc Thanh Y chỉ cảm thấy có chút hoang đường, nàng sinh sống mười mấy năm ở Cố gia, chưa từng nghe thấy Cố gia có bảo tàng gì. Hơn nữa... Tin tức này là lộ ra lúc Cố gia gần như bị diệt sạch, người biết tin tức là di lại sau khi chết mới bị truyền ra, lập tức có vẻ càng quý dị thêm.

“Cho nên... Thanh Y, muội phải cẩn thận một chút.” Mộ Dung Hi lạnh nhạt nói.

“Cẩn thận?”

“Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Bảo tàng có thể thống nhất thiên hạ... Người nào mà không muốn?” Nụ cười Mộ Dung Hi mang theo chút ý vị giễu cợt.

Mộc Thanh Y nhướn mày, hỏi: “Biểu ca tin sao? Tin Cố gia sẽ có bảo tàng như vậy?”

Mộ Dung Hi cười nhạt: “Cố gia có hay không, chẳng lẽ chúng ta còn không biết sao?”

Nếu Cố gia thật sự có bảo tàng, thân là đích tôn Cố Tú Đình không biết, thân là đích tôn nữ Cố Vân Ca không biết, thân là ngoại tôn Mộ Dung Hi không biết, vậy mà như thế nào thân là tặc xưng (*) Hầu phu nhân Tần Quốc phu nhân Trương thị lại biết?

(*) tặc xưng: phong tục, tâm thường, người phạm tục

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 22: Liệt Vương Tương Trợ

Chuyển ngữ: Nuy

Rất nhanh Mộ Dung Hi rời đi, lấy thân phận hiện tại của hắn cũng không thích hợp ở bên ngoài quá lâu, tránh cho không duyên không cớ bị Hoa Hoàng và một đám huynh đệ kiêng kỵ. Mộc Thanh Y nhìn bóng lưng biểu ca rời đi, trong mắt hiện lên một tia buồn bã nhàn nhạt. Tư chất của biểu ca thông tuệ, năm xưa đạt được thành tích rất cao trong chánh sự (*việc quốc gia), vốn chính là một Thái tử toàn vẹn. Cũng chính vì vậy, mà làm cho Hoa Hoàng ngồi trên ngai hoàng đế bất an. Vấn đề vị của Hoa Hoàng chính là đánh giết huynh đệ của mình mà có, tự nhiên không hi vọng vào lúc mình tuổi già sức yếu mà xuất hiện một ‘chúng vọng sở quý’ (*) thái tử, càng không kể đến nhà mẹ của thái tử lại là tướng môn (**) nhiều thế hệ, tay nắm đại quyền.

(*) chúng vọng sở quy: mục đích chung, cái đích mà mọi người hướng tới ~> Ý nói là ngôi vị hoàng đế ai cũng muốn có

(**) tướng môn: tể tướng

Cho nên, khi chứng cứ Cổ gia thông đồng địch quốc đưa đến trước mặt Hoa Hoàng, cơ hồ ngay cả suy xét lại cũng không, Hoa Hoàng đã trực tiếp định tội Cổ gia phản quốc, tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội, sau đó không tới một tháng liền phế thái tử. Đây nhìn như là một đề vương giận dữ mà đưa ra quyết định, nhưng trong đó rốt cuộc có bao nhiêu tính toán và ngoan tuyệt, không phải người bình thường nào cũng có thể hiểu.

Là Cổ gia hại biểu ca, mà Cổ gia cũng vì biểu ca mới bị diệt. Dây dưa trong này đồng dạng cũng không ai có thể nói rõ được, bởi vì từ vừa mới bắt đầu, Hoàng thái tử của Hoa Hoàng và Cổ gia có kéo cũng kéo không đứt.

“Ngược lại người còn mơ mộng, Ninh vương đã không cần người nữa, nhanh như vậy lại muốn leo lên Bình vương rồi.” Phía sau nàng vang lên giọng nói bén nhọn của Mộc Vân Dung. Vừa quay đầu lại đã thấy Mộc Vân Dung mang theo Mộc Vũ Phi và Mộc Thủy Liên đứng bên ngoài lương đình (*đình nghi mát), cười cợt trừng mắt với mình, ngay cả Mộc Vũ Phi và Mộc Thủy Liên đứng bên người nàng ta cũng mang theo vẻ mặt mấy phần đố kỵ.

Mộc Thanh Y miễn cưỡng ném mắt về nàng ta, có chút mất kiên nhẫn nhìn Mộc Vân Dung có miệng chẳng mọc ngà voi, Nhìn lướt qua mấy khuê tú danh môn ở kinh thành đứng không xa mà len lén quan sát bên này, Mộc Thanh Y nhìn chằm chằm Mộc Vân Dung, trầm giọng nói: “Tam tỷ, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, nếu tỷ còn chưa biết, thì nên trở về thỉnh giáo tổ mẫu một chút đi. Đừng có mà cả ngày nghe Tôn di nương hồ ngôn loạn ngữ (*), sau này tỷ sẽ làm đích phi của Ninh vương, chứ không phải làm thiếp!”

(*) hồ ngôn loạn ngữ: ăn nói tầm bậy, nói nhảm

“Mộc Thanh Y!! Ta xé mồm của người!” Mộc Vân Dung thở hổn hển, mặc dù Mộc Thanh Y đang nói Tôn thị chứ không phải là nàng, nhưng có ai ở kinh thành lại không biết thân phận của Tôn thị, cái này cũng không khác gì mắng nàng có xuất thân dê tiện. Mộc Vân Dung thống hận nhất là người khác nhắc tới thân phận thứ xuất của nàng, rất đặc ý với việc mình sắp trở thành Ninh vương phi, hiện tại lại bị Mộc Thanh Y đùa cợt ngay trước mặt mọi người, nhất thời tất cả ánh mắt nhìn nàng đều mang theo nét khinh bỉ, nhưng cũng không nghĩ lại, là nàng trêu chọc Mộc Thanh Y trước, nhục mạ đối phương trước.

Mộc Vân Dung đánh về phía Mộc Thanh Y, tự nhiên Mộc Vũ Phi và Mộc Thủy Liên muốn khuyên can. Bất quá hai người chỉ xuất công chứ không ra lực, chẳng qua là làm bộ lôi kéo Mộc Vân Dung, kinh hô mấy tiếng liền thôi. Người không có lỗi kéo, thì ngược lại dẫn hết hấp dẫn của mọi người cách đó không xa lại đây.

“Tam tỷ! Tam tỷ đừng như vậy. Tứ muội. ...Muội mau xin lỗi Tam tỷ đi. ...Tam tỷ.” Mặt Mộc Thủy Liên đầy lo lắng khuyên nhủ, nhưng trong lòng thì âm thầm hả hê. Hai người các nàng đều là thứ nữ nhị phòng (*chỉ thứ hai), không giống như hai người Mộc Thanh Y, một người là đích nữ đại phòng, một người lại là Ninh vương phi tương lai được cưng chiều còn hơn đích nữ. Đánh chết là tốt lắm!

Mộc Thanh Y như thế nào mà chịu để cho Mộc Vân Dung đánh tới, nàng lập tức nghiêng người, lui thật nhanh ra sau hai bước, làm cho Mộc Vân Dung chụp hụt. Châu Nhi đứng cách đó không xa thấy Mộc Vân Dung đánh về Mộc Thanh Y, liền vội vàng vọt tới ngăn trước người Mộc Thanh Y: “Tam tiểu thư, làm sao ngài lại tay động thù với tiểu thư của chúng ta?”

Mộc Vân Dung đã sớm bị tức đến mất hết lý trí, nổi giận nói: “Tiện nha đầu, cút ngay! Bỏ tiểu thư nhất định phải xé nát miệng của nữ nhân này!”

Châu Nhi không để ý, lớn tiếng nói: “Tam tiểu thư, đừng nói tiểu thư của chúng ta không có làm gì ngài, coi như tiểu thư chúng ta có làm cái gì, ngài là đích, ngài là thứ, làm sao ngài lại dám động thù với nàng?”

Gương mặt xinh đẹp của Mộc Vân Dung một trắng một xanh, những khuê tú đứng bên cạnh vây xem cũng rối rít bàn tán xôn xao. Ngay cả mấy cô nương ngày thường vẫn giao hảo với Mộc Vân Dung cũng lộ ra vẻ mặt có chút kỳ quái. Mặc dù có quan hệ với Mộc Phi Loan và phủ Ninh Vương, trong kinh thành có không ít khuê tú rất có giao tình với Mộc Vân Dung. Nhưng lúc này có một tiểu nha đầu nói ra thân phận của Mộc Vân Dung ngay trước mặt mọi người, những khuê tú này có cảm giác hơi bị mất mặt mũi đi. Dù sao có rất nhiều người đều là đích nữ trong nhà, cũng chưa bao giờ đặt các thứ muội cùng độ cao với mình, giờ lại hạ thấp thân phận đi kết giao với một thứ nữ, tổng thể mặt mũi cũng không tốt lắm.

Nhìn bộ dáng Châu Nhi căm phẫn trào dâng, Mộc Thanh Y khẽ mỉm cười. Mặc dù tính khí của tiểu nha đầu có chút xung động, nhưng lại thật tâm hướng về biểu muội. Nếu mấy năm nay không có nàng ở bên cạnh, chỉ sợ biểu muội còn phải bị không ít ủy khuất đi.

“Xảy ra chuyện gì?” Lúc Mộc Vân Dung còn muốn làm khó dễ, âm thanh Mộc Dung Dục từ ngoài truyền vào. Mộc Thanh Y tặng cho Mộc Vân Dung một nụ cười đùa cợt, nghiêng người đã thấy Mộc Dung Dục và Chu Minh Yên sóng vai đi đến. Bên cạnh họ còn có Dung Diễm và Ca Thư Hàn, cùng với sắc mặt có chút khó coi của Mộc lão phu nhân.

“Vương gia, vương phi.” Mộc người vội vàng hành lễ.

Mộc Vân Dung đi tới trước mặt Chu Minh Yên, con người đồ lên, ủy khuất nói: “Biểu tỷ.”

Chu Minh Yên nhún mày, nhưng vẫn kéo tay Mộc Vân Dung, cười nói: “Vân Dung, đây là cái gì? Bị ủy khuất gì thì nói cho biểu tỷ biết, biểu tỷ sẽ thay muội làm chủ.”

Mộc Vân Dung nhanh chóng quét mắt nhìn Mộc Thanh Y, giọng nói mang theo một tia tức giận: “Không có, là thân phận Vân Dung thấp kém, không xứng. ...Không xứng là Ninh vương phi, Tứ muội nói không sai.”

“Thanh Y, cháu nói hươu nói vượn cái gì?!” Nhất thời Mộc lão phu nhân biến sắc, hung hăng trợn mắt nhìn Mộc Thanh Y, bước lên một bước định đánh nàng một bạt tay. Mộc lão phu nhân bị tức đến mơ hồ, hôm nay Mộc gia có thể gả cho Ninh vương cũng chỉ có một người là Mộc Vân Dung. Nếu hôn sự này không thành, bị tổn thương không chỉ là danh dự của Mộc gia và Mộc Vân Dung, còn có quan hệ địa vị của phủ Túc Thành Hầu trong triều. Vốn cho là Mộc Thanh Y đã hiểu chuyện, không nghĩ tới nàng ta vẫn còn ghen ghét chuyện hủy hôn với Ninh vương và mình lúc đầu.

Lúc Mộc lão phu nhân tiến lên, Mộc Thanh Y cũng lui về phía sau bên trái nửa bước. Nhìn như lơ đãng một nửa, nhưng lúc tay Mộc lão phu nhân hạ xuống lại vừa đứng hơi lệch qua Mộc Thanh Y mà hướng về phía người bên cạnh.

Một bàn tay thon dài giơ lên nắm lấy tay Mộc lão phu nhân, âm thanh của Ca Thụ Hàn mang theo chút vui vẻ, hỏi: “Vị lão phu nhân này có gì bất mãn với bốn vương sao?”

Mộc lão phu nhân sững sốt, không nghĩ tới sẽ phát sinh biến hóa như thế. Vừa ngẩng đầu lên đã chống lại ánh mắt lạnh lùng của Ca Thụ Hàn, nhất thời rùng mình, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Mộc Thanh Y rũ xuống con mắt lóe lên ánh sáng, nàng đứng bên người Ca Thụ Hàn, tự nhiên là có thể cảm giác được. Vốn một bạt tay này của Mộc lão phu nhân coi như bị hạ lệch cũng tuyệt đối sẽ không đánh vào người Ca Thụ Hàn. Chẳng qua lúc nàng lui về sau, đồng thời Ca Thụ Hàn cũng nghiêng người mà bước về trước nửa bước, mới phát sinh tình huống bây giờ. Bất kể là Ca Thụ Hàn đánh chủ ý gì, cũng miễn cưỡng coi như giúp nàng. Hiện tại Mộc lão phu nhân làm khó dễ, dĩ nhiên là nàng sẽ thấy vui tay vui mắt rồi.

Động tác của Mộc Thanh Y và Ca Thụ Hàn nhìn như lơ đãng, người bình thường sẽ không phát hiện được cái gì, nhưng thần sắc của Mộ Dung Dục và Dung Diễm lại không nhìn được dối một cái, hai đạo ánh mắt cũng bình tĩnh rơi vào người Mộc Thanh Y. Mộ Dung Dục cau mày, lần đầu tiên gập mặt đã có thể làm cho Ca Thụ Hàn giải vây thay nàng, hình như Mộc Thanh Y này cũng không đơn giản như ngoài mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Mưu Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.